

‘Zo zend Ik ook u‘

Een aansporing om je te laten gebruiken

door je Heer en Meester!

C. Bruins

Het is altijd nodig de aangegeven Bijbelgedeelten aandachtig te lezen. Doe dit pas na eerst te hebben gebeden. En dank God na elke overdenking voor de zegen die Hij u / jou wil geven door Zijn Woord.

Voor het Oude Testament gebruiken we meestal de Herziene Statenvertaling (© Stichting HSV 2010. Alle rechten voorbehouden, © Stichting HSV en Uitgeverij Jongbloed, Heerenveen); voor het Nieuwe Testament is geciteerd uit de goed begrijpelijke en nauwkeurige Voorhoeve-vertaling (4^e editie, iets gewijzigd).

Voor onze uitgaven verwijzen we graag naar www.uhwdw.nl.

Voor artikelen over Bijbelse thema's en voor MP3-bestanden van Bijbellezingen: www.debijbelvoorjou.nl.

1^e Nederlandse uitgave: Apeldoorn, 1981

© 2^e, herziene uitgave: Uit het Woord der Waarheid

Met vriendelijke dank aan de auteur, br. Cor Bruins, voor de in 2010 verleende rechten tot uitgave en/of verspreiding van zijn boek.

Dit boek is ook verkrijgbaar in o.a. het Engels, Frans en Duits.

WOORD VOORAF

Dit boek is geen product van de studeerkamer. De schrijver heeft er vele van de ervaringen die hij in de dienst van de Heer heeft opgedaan in verwerkt. Hij wil ons daarmee aanmoedigen óók zulke ervaringen op te doen. Onze God is nog niet veranderd, en ook vandaag nog kan Hij wonderen doen, als wij ons leven zonder reserve in Zijn hand stellen. Dit boek is dus ook niet bedoeld voor de studeerkamer. Het is het gebed van zowel schrijver als uitgever dat de inhoud ervan niet achter een bureau, maar in de realiteit van het leven met de Heer verwerkt zal worden.

Dat betekent dan ook tegelijk dat de lezer hier geen uitputtende Bijbelstudie moet verwachten over het leven van Abraham, Mozes en Paulus, al worden deze personen hier besproken. Het gaat er veel meer om schetsmatig lijnen te trekken die ons van dienst kunnen zijn om te begrijpen hoe de Heer ook *ons* zendt.

De vele persoonlijke notities van de schrijver hebben dezelfde strekking: ze werken verhelderend en illustratief, zodat wij beter gaan begrijpen wat het inhoudt om 'gezonden' te zijn. Natuurlijk zijn de beschreven ervaringen ook niet normgevend voor anderen; want de enige maatstaf in deze dingen is alleen de Bijbel. Anderzijds is het de moeite waard aan de hand van voorbeelden te zien hoe de Heer kan werken.

We leggen dit boek in de handen van de Heer, zonder Wiens zegen alle mensenwerk vruchteloos is, opdat Hij het gebruikt om in de levens van de Zijnen tot Zijn doel te komen.

De uitgever

HOOFDSTUK 1

CHRISTUS ONS VOORBEELD

Inleiding

In Zijn gebed in Johannes 17:18 zegt de Heer Jezus, als Hij spreekt over Zijn discipelen, tegen Zijn Vader: 'Zoals U Mij gezonden hebt in de wereld, zo heb ook Ik hen in de wereld gezonden'. Het woordje 'zenden' in dit vers is twee keer hetzelfde Griekse woord *apostello*. Dit woord heeft de betekenis van het uitzenden van een gezant.

De Heer gebruikt hetzelfde woord ook in Mattheüs 10:16; Markus 11:1; Lukas 22:8; Johannes 4:38, elke keer als Hij tot Zijn apostelen spreekt. We kunnen dus gerust stellen dat het woord *apostello* duidt op het uitzenden van een gezant met een officiële boodschap.

In Johannes 20:21 lezen we: 'Jezus dan zei nogmaals tot hen: Vrede zij u! Zoals de Vader Mij gezonden heeft, *zend Ik ook u*. Wanneer de Heer spreekt over het feit dat de Vader Hem gezonden heeft, moeten we bedenken dat Hij van eeuwigheid af als Zoon in een intieme gemeenschap met de Vader geleefd had. Welnu, naar dat model zendt Hij ook ons. Wij kunnen dus de conclusie trekken dat het hier gaat over een uitzending die het gevolg is van een reeds bestaande intieme *verhouding* tussen de Heer en diegene die gezonden wordt.

Dit laatste zenden dat voortvloeit uit een bewuste, intieme verhouding gaat in de Schrift altijd vooraf aan het zenden met een officiële boodschap.

In Markus 3:14 vinden we dit treffend geïllustreerd: 'En Hij wees er twaalf aan, opdat zij *met Hem zouden zijn* en opdat Hij hen zou *uitzenden* om te prediken ...'.

De Heilige Geest legt altijd de nadruk op het feit dat onze persoonlijke verhouding tot Jezus Christus, of anders gezegd, wat Hij voor óns is, en wat wij voor Hém zijn, vooraf gaat aan wat wij voor Hem dóen. In de praktijk wordt deze volgorde bij ons vaak omgekeerd! Wij zijn soms zo druk bezig Hem te dienen, dat wij het allerbelangrijkste veronachtzamen innige gemeenschap met Hem beoefenen.

In het Oude Testament zien we dit principe ook toegepast in de dienst van de priesters en de Levieten. De arbeid van de Levieten moest verricht worden onder de leiding van de priesters.

Op onszelf toegepast betekent dit natuurlijk niet dat de priester en de Leviet twee verschillende personen zijn. Maar het priesterlijke element bij ons hoort vóóraf te gaan aan het Levietische element, en in feite hoort het leidinggevend te zijn.

Een duidelijke illustratie hiervan vinden we bij Epafras. We lezen in Kolosse 1:7: 'Zo hebt u het geleerd van Epafras, onze geliefde medeslaaf die een trouw dienaar van Christus is voor u' - hier vinden we het Levietische element in de dienst. En in hoofdstuk 4:12 lezen we: '... Epafras, die één van de uwen is, een slaaf van Christus Jezus, die altijd voor u strijdt in de gebeden' - daar zien we het priesterlijke element.

Het is wel duidelijk dat er geen gelovige is *in* wie of *door* wie de Heilige Geest niet werkt.

Maar de vraag is: hoe velen van ons laten Gods Geest de vrijheid om in ons te werken en ons zo gelijkvormig te maken aan het beeld van Christus? Hij wil graag in ons werken en ons doen dorsten naar diepe gemeenschap met de Heer Jezus, en naar gehoorzaamheid aan Zijn wil. Hebben wij ons werkelijk volkomen aan Christus overgegeven, zodat Hij met ons kan doen wat Hij wil? Is dat werkelijk úw verlangen, broeder en zuster? Kent u de Heer Jezus Christus heel persoonlijk? Daarmee bedoel ik niet of u Hem wel kent als uw Heiland; dat neem ik als vanzelfsprekend aan, anders zou u waarschijnlijk dit boek niet zijn gaan lezen. Maar wat ik bedoel is of Christus Jezus uw Heer en uw Meester is. Denk er wel aan: als Hij niet Heer van alles is, dan is Hij helemaal geen Heer.

Het doel dat ik me voor ogen gesteld heb in dit eerste gedeelte, is samen na te denken over de vraag: wat is onze werkelijke verhouding tegenover Jezus Christus?

U zult wel opgemerkt hebben dat we in de verzen die we aangehaald hebben uit het Johannesevangelie, tweemaal een vergelijking aantreffen: 'Zoals ... zo ... (Joh. 17:18; 20:21). Zoals de Vader de Zoon heeft gezonden, zo wil de Zoon ook Zijn volgelingen zenden. Met andere woorden: het zenden van de volgelingen zal in overeenstemming zijn met de wijze waarop de Vader de Zoon heeft gezonden.

Net zoals de verhouding was van Christus tot Zijn Vader een verhouding van diepe intimiteit en totale onderwerping aan Zijn wil zó behoort alles wat wij voor Hem zijn en doen te zijn volgens het Goddelijke model. Dit is een uiterst belangrijk grondbeginsel dat wij beslist nooit uit het oog moeten verliezen.

Er is niets zó belangrijk in uw en mijn leven als het bewaren en in stand houden van onze persoonlijke gemeenschap met onze Heer Jezus Christus. Deze gemeenschap mag nooit onderbroken worden! Daarom moeten we dagelijks deze gemeenschap met Hem ernstig zoeken. We moeten ons steeds afvragen: 'Hoe leefde Christus hier op aarde tot eer van Zijn Vader? Hoe werd Hij gezonden? En dan moeten we Zijn voorbeeld volgen. We zullen dat in details nagaan.

1. De roeping van Christus

Wat we hiermee bedoelen is het bewustzijn dat de Heer Jezus had, dat Hij hier op aarde niet voor Zijn eigen belangen was, maar voor de belangen van God, Zijn Vader. Dit bewustzijn komt tot uiting in wat Hij zegt in Johannes 8:29: '... Ik doe altijd wat Hem welbehaaglijk is'.

Laten we samen hierover even nadenken. Als de Heer Jezus voor ons als model moet dienen, zijn wij dan wel gehoorzaam wat betreft deze allereerste vereiste: dat wij hier in deze wereld zijn uitsluitend voor Hem?

Waarom waren de communisten zo succesvol? Omdat zij zich volkomen, met ziel, geest en lichaam verkocht hadden aan hun ideaal! Waarom hebben de Mohammedanen en de aanhangers van veel andere bewegingen zoveel succes? Omdat ze absoluut overtuigd en als het ware 'bezeten' zijn van wat zij geloven!

Hetzelfde geldt op het maatschappelijke vlak: diegenen die succes hebben, en de hoogste sport van de ladder hebben bereikt, waren allemaal specialisten op hun gebied, ze waren allemaal 'bezeten' van het doel dat ze zich gesteld hadden. Jezus Christus heeft gezegd: 'Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God!' (Hebr. 10:7). Niet Zijn eigen wil, maar de wil van Zijn Vader.

Is dat ook zo in ons leven? Is voor ons het doen van de wil van God belangrijker dan wat dan ook in ons leven? Als dat niet zo is, dan is het ook geen wonder dat er zo weinig vruchten zijn voor God in ons leven, dat we zo weinig op de Heer Jezus lijken. Zeker, we kunnen best elke dag hier en daar heel druk bezig zijn voor Hem, en toch is er geen

vrucht! Ik geloof dat we ons eens ernstig moeten afvragen hoe het er van binnen bij ons voor staat. Dan kunnen wij ook naar Hem toe gaan om te vragen of Hij ons door Zijn Geest meer het bewustzijn wil geven dat we hier in deze wereld zijn voor Hem, en niet voor ons eigen genoegen!

2. De reden van Zijn roeping

In Kolosse 1:15 wordt van Jezus Christus gezegd dat Hij ‘... het *Beeld* van de onzienlijke God’ is. De betekenis van het woordje ‘*beeld*’ is dat Hij God ‘vertegenwoordigt’. Het betekent dus niet dat Hij op God ‘lijkt’, want Hij is niet minder dan God, maar Hem gelijk!

Jezus Christus kwam hier op aarde om Zijn Vader te vertegenwoordigen, en ook om Hem, de onzienlijke God, te ‘openbaren’ Hij maakte, om het anders uit te drukken, de Onzienlijke zichtbaar! Hij straalde de heerlijkheid van God uit. Hij kwam om God te verheerlijken in deze wereld, waar God werd beledigd en versmaad.

De reden van Zijn verblijf hier was dus eenvoudig dat Hij ‘gezonden’ was de door de Vader! Meer dan 40 keer lezen wij in het Johannesevangelie dat de Zoon Jezus Christus als de ‘*Gezondene*’ wordt aangeduid.

Er zijn ontelbare andere redenen die we zouden kunnen opnoemen, maar we volstaan hier met enkele belangrijke redenen waarom de Heer Jezus kwam. Hij was hier op aarde gekomen om zondaren tot bekering te roepen (Luk. 5:32; vgl. Rom. 3:23); niet om te oordelen, maar om te behouden (Joh. 12:47; Luk. 19:10); om getuigenis te geven van de waarheid (Joh. 18:37); om te dienen, en niet om gediend te worden, en om Zijn leven te geven tot een losprijs voor velen (Matth. 20:28).

Weer worden we geconfronteerd met de vraag of wij Hem ook hierin willen volgen. Is het ook ons verlangen anderen met God bekend te maken? En God te verheerlijken in een vijandig gezinde omgeving? Is dat niet een van de redenen waarom de Heer ons als gelovigen hier op aarde laat: dat wij hier Hem behoren te vertegenwoordigen? Kunnen wij ook met de apostel Paulus zeggen: ‘... ik ben dat hemels gezicht (of in ons geval die ‘roeping’) niet ongehoorzaam geweest’ (Hand. 26:19)?

3. Het doel van Zijn roeping

Zoals er aan één diamant verschillende facetten zijn, zo is dat ook met Christus’ roeping het geval. Maar we kunnen zeggen dat één van de facetten van het doel van Christus’ roeping was: *anderen te zegenen*.

Hij kwam in de eerste plaats tot Israël, maar toch zegt Hij in Johannes 10:16: ‘... en Ik heb *andere* schapen ... ook die moet Ik toebrengen’. Terwijl zij bepaald niet met open armen op Hem zaten te wachten.

Als ons doel iets anders is dan ons in Zijn handen over te geven om met ons te doen wat Hij wil, dan zullen we diep ontgoocheld worden. Als we denken dat we zeker gewaardeerd zullen worden door diegenen waarvan we overtuigd zijn dat ze ons nodig hebben, dan zullen we zwaar teleurgesteld worden. Als we een bepaalde dienst voor de Heer als ons eerste en belangrijkste doel stellen, of een bepaald land, volk, of wat dan ook, dan hebben we niet begrepen dat het eerste doel van de Heilige Geest met ons is dat wij volkomen aan Christus toegewijd zijn.

Als er bij ons echte toewijding en overgave aan Hem is, dan zullen we vervolgens gaan begrijpen wat Hij voor ons te doen heeft, en *waar*.

Er zijn zeer toegewijde gelovigen die het ‘zendingsveld’ en het winnen van zielen voor de Heer als eerste doel beschouwen. Anderen zijn overtuigd dat hun dienst moet liggen bij het thuisfront. Maar we mogen *niets* als doel in zichzelf beschouwen. Uw en mijn eerste doel moet *Hijzelf* zijn! De bijzonderheden omtrent de plaats waar Hij ons wil hebben zal Hij ons uiteindelijk wel duidelijk maken, maar we moeten nooit de *dienst* voor Hem, of de

plaats waar die moet geschieden als eerste doel stellen.

Als Hij dan werkelijk de eerste plaats in ons hart inneemt, als Hij alleen ons doel is, dan zullen we ons ook niet meer zo gauw gekwetst voelen en ontmoedigd omdat we niet direct door onze medegelovigen of door de mensen van deze wereld gewaardeerd worden.

Wanneer Jezus Christus zelf ons 'doel' is, dan zullen we gekenmerkt worden door een geest die rustig de dingen voor Zijn aangezicht overweegt. We zullen ons niet inbeelden dat we grote dingen moeten doen, maar ons in alle omstandigheden weten aan te passen, en zo blij met Hem onze weg gaan. In onze wandel met de Heer Jezus zal Hij mensen op onze weg brengen. Mensen die in nood zijn, zondige mensen. Wij behoeven hen niet op te zoeken, dat doet Hij voor ons; wij hebben geen speciale sympathieën of antipathieën. De Heer zal ons vaak gebruiken zonder dat wij ons daarvan bewust zijn. Het doel van Christus was altijd de goedkeuring van Zijn Vader te hebben, en de leiding van de Heilige Geest te volgen. Met deze zekerheid vervuld begaf Hij zich onder de menigte, onder Zijn vrienden en bekenden, en raakte zo andere levens aan die Hij totaal veranderde. Zijn verlangen was, altijd daar te zijn waar Zijn Vader Hem hebben wilde, en Hij handelde nooit in onafhankelijkheid van Zijn Vader (zie Joh. 8:28).

4. De autoriteit die verbonden was aan Zijn roeping

De Heer Jezus zegt in Johannes 7:28 '... Ik ben niet van Mijzelf gekomen, maar Hij Die Mij gezonden heeft, is waarachtig ...'. De autoriteit van Zijn roeping berustte op het feit dat Hij door de Vader gezonden was. Dit is een zeer belangrijk grondbeginsel dat allen die in de een of andere dienst voor de Heer bezig zijn heel goed moeten beseffen. Heeft Hij u gezonden? Kunt u met *Zijn* autoriteit spreken? Begin nooit aan een werk voor de Heer tenzij u absoluut zeker bent dat Hij u *gezonden* heeft om die speciale arbeid te doen. In Hebrëeën 5:4 hebben we een ernstige waarschuwing in verband hiermee: '... niemand neemt voor zichzelf die eer, maar men is *door God geroepen* ...'.

Oprechtheid en ijver kunnen niet dienen als vervanging voor de kracht die nodig is voor de dienst van de Heer Jezus, hetzij in het binnen- of buitenland, op het thuisfront of op het zendingsveld. De kracht en de autoriteit daarvoor is het Woord van God, de openbaring van Gods wil en gedachten.

Mozes kon gaan in de autoriteit van de 'Ik ben' (Ex. 3:14). Tot Gideon werd gezegd: 'Ga in deze kracht van u, ... Heb *Ik* u niet gezonden?' (Richt. 6:14). David kon zeggen: '... ik kom naar u toe *in de Naam van de HEERE van de legermachten* ...' (1 Sam. 17:45). Helaas vergat hij later de noodzaak in alles afhankelijk van God te blijven. In 2 Samuël 6 bijvoorbeeld zien we zijn ijver, zijn oprechtheid en zijn verlangen echt de Heer te dienen, maar deze overigens prachtige eigenschappen kunnen niet als surrogaat dienen voor werkelijk van God gegeven gezag. Davids verlangen was schitterend: hij wilde zelfs zijn ogen geen slaap gunnen voordat hij een plaats had gevonden voor de Ark van de Heer (zie Ps. 132:4). Maar God kon niet de wijze goedkeuren waarop David de Ark terug bracht. Het hele project eindigde in een catastrofe! Laten we hiervan de les leren, dat Gods werk altijd gedaan behoort te worden volgens Gods gedachten.

U kunt zich bijvoorbeeld geroepen voelen naar China te gaan, of naar Brazilië, of misschien voor 'full-time' arbeid voor de Heer op het thuisfront. Maar bedenk wel dat deze overtuiging, al is die voor u persoonlijk zonneklaar, toch door het louterend vuur van beproeving moet gaan, zodat zowel uzelf alsook anderen, uw broeders en zusters, volkomen overtuigd zijn dat u Gods goedkeuring hebt. Mozes moest daarvoor 40 jaar wachten. U en ik behoren ook te kunnen *wachten* op Gods tijd.

Het kan zelfs zijn dat God u zal vragen om nu ook nog die 'roeping' van u op zijn altaar op te offeren! Al onze eigen motieven en beweegredenen moeten de dood in, zelfs onze persoonlijke verlangens om de Heer te willen dienen! Maar als we dat hebben willen

accepteren, dan zal Hijzelf ons door een 'opstanding' heen brengen! Het zal dan ook voortaan niet meer *uw* of *mijn* verlangen zijn, maar een gelouterd en veel intensiever verlangen geheel voor Hem te zijn, alleen te doen wat Hij wenst.

Paulus zegt: 'De tekenen van een apostel zijn onder u met alle volharding verricht ...' (2 Kor. 12:12). Een apostel was iemand die gezonden was met autoriteit, en de tekenen en wonderen bevestigden dat.

Kunnen wij niet zeggen dat het ook vandaag (ofschoon op een veel kleinere schaal, omdat er geen apostelen meer zijn zoals Paulus) nodig is dat zij die in de dienst van de Heer arbeiden Zijn 'teken' van goedkeuring hebben?

5. Zijn beweegredenen

Het was liefde tot Zijn Vader die Hem deed zeggen: 'Zie, ik kom ... om Uw wil te doen' (Hebr. 10:7). De wederzijdse liefde tussen de Vader en de Zoon was als het ware de 'kracht' van alles wat Christus deed. 'Zoals de Vader Mij kent en Ik de Vader ken; en Ik leg Mijn leven af voor de schapen ...' 'Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik Mijn leven afleg ...' (Joh. 10:15, 17).

'Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons heeft ingezet; en wij zijn schuldig het leven voor de broeders in te zetten' (1 Joh. 3:16).

De drijfveer van alles wat Christus deed en zei was (zoals al opgemerkt) deze alles opofferende liefde tot de Vader. Het was deze liefde die Hem Zijn heerlijkheid ter zijde deed leggen. Het was deze liefde die Hem ertoe dreef Zichzelf te ontledigen. Het was deze liefde die Hem de gestalte van een slaaf deed aannemen, die Hem gehoorzaam deed zijn tot de dood, ja, tot de dood van het kruis.

Niets minder dan deze alles opofferende liefde behoort de drijfkracht te zijn van onze dienst voor Christus. Laat die gezindheid ook in ons zijn.

Die liefde is het spontane uitstromen van de liefde en genegenheid van ons hart naar Hem. Paulus zegt: '... de liefde van Christus dringt ons' (2 Kor. 5:14). Die liefde was ook de stuwende kracht van Paulus' dienst.

We vinden nog meer zulke motieven in 2 Kor. 5:1-20:

1. Het feit dat God een onbeschrijfelijk heerlijke toekomst voor ons heeft bereid in de hemel (vs. 1).
2. Het feit dat God ons nu al een voorproef heeft gegeven in de gave van zijn Heilige Geest (vs. 5).
3. Het feit dat we Hem graag welbehaaglijk willen zijn (vs. 9).
4. Het feit dat we allemaal geopenbaard zullen worden voor de rechterstoel van Christus (vs. 10).
5. Het feit dat de Heer zeer te vrezen is (vs. 11).
6. Het feit dat wij die leven, niet meer voor onszelf leven, maar voor Hem die voor ons gestorven en opgewekt is (vs. 15).
7. Het feit dat wij gezanten voor Christus zijn (vs. 20).

Geven deze genoemde feiten ons niet een geweldig motief om met heel ons hart Zijn liefde te beantwoorden? Dit is inderdaad een waardige basis voor de arbeid die we voor Hem mogen doen!

6. Zijn boodschap

Nicodémus erkende dat Jezus een leraar was 'van God gekomen' (Joh. 3:2). En 'allen gaven Hem getuigenis en verwonderden zich over de woorden van genade die uit Zijn mond kwamen' (Luk. 4:22). Zelfs Zijn vijanden moesten toegeven: 'Nooit heeft een mens

zó gesproken als deze mens' (Joh. 7:46). Zijn boodschap was een boodschap van vergeving en hoop.

(a) *Vergeving*: Christus sprak over de zware last van de zonden en de overvloed van Goddelijke genade en barmhartigheid. Hij bracht vrede voor het gemoed en rust voor de ziel van vermoeide, door zonden verpletterde harten, met Zijn boodschap van volkomen vergeving. Geen wonder dat de grote menigte hem graag hoorde (Mark. 12:37), en dat 'zondaars tot Hem kwamen om Hem te horen' (Luk. 15:1).

(b) *Hoop*: Hij leerde hoe kostbaar de menselijke ziel is, en hoe groot de waarde is van een vergeven zondaar: 'Hoeveel dan gaat een mens een schaap te boven!' (Matth. 12:12). Er was hoop voor de meest verdorven, en kracht voor de allerzwakste mensen!

Zijn boodschap was ook:

1. *Universeel* in draagwijdte en toepassing: Zijn boodschap gold iedereen; van volwassenen tot kleine kinderen. De aantrekkingskracht ervan is niet aan tijd gebonden. Hij roept allen op tot bekering en geloof.

2. *Compleet*: Zijn boodschap is toepasselijk op alle aspecten van het leven, op de gedachten en de motieven van het hart, op de wil zowel als op het gedrag; ze legt de nadruk op nederigheid, en is volledig tegengesteld aan de voldoening van zelfzuchtige belangen.

3. *Onuitputtelijk*: Iedere generatie vindt er weer wat nieuws en actueels in, iets verkwikkends en inspirerends (Matth. 24:35). Slechts weinigen van 's werelds grote denkers gaan aan Christus' boodschap voorbij alsof ze verouderd en niet meer actueel zou zijn.

4. *Gezaghebbend*: De Heer Jezus sprak met gezag en met overtuiging. Twijfel en aarzeling waren volkomen afwezig bij alles wat Hij zei. Hij behoefde niets te herroepen of te corrigeren. Hij behoefde nooit iets af te zwakken of te verzachten, of iets met voorbehoud te zeggen. Niemand kon Hem van onjuistheden beschuldigen in wat Hij zei. Zijn woorden overtuigden zelfs Zijn opponenten onweerstaanbaar. Aanleiding voor tegenspraak was er niet omdat het duidelijk was dat Hij werkelijk Zelf in de praktijk bracht wat Hij leerde.

5. *Controleerbaar*: Hij nodigde mensen uit de waarheid van Zijn boodschap te verifiëren: 'Als iemand Zijn wil doen wil, die zal van deze leer erkennen of zij uit God is, dan of Ik uit Mijzelf spreek' (Joh. 7:17). De wijsheid is gerechtvaardigd door haar kinderen (Matth. 11:19), en Zijn woorden werden waar gemaakt in mensenlevens, omdat ze een dynamiek bezitten, en een speciale, unieke kracht die harten en levens van mannen en vrouwen kan omvormen.

6. *Origineel*: Zijn boodschap is origineel omdat ze van Goddelijke oorsprong is. Jezus Christus verbond Zijn leer aan Zijn eigen Persoon. Hij verbond het koninkrijk Gods met Zijn eigen Persoon als koning. Hij verbond het vaderschap van God met Zijn eigen Persoon als Degene die Hem alleen kan openbaren (Matth. 11:27). Hij verbond vergeving van zonden aan Zijn eigen bevoegdheid en gezag (Mark. 2:10). Er is geen enkel woord in Zijn leer dat Hij niet op een of andere wijze afhankelijk stelde van Zijn eigen Persoon.

Samenvattend zien we Hem als:

Profeet: die God aan de mens openbaart.

Priester: die de mens voor Gods aangezicht stelt.

Koning: die de mensheid regeert en oordeelt.

Deze aspecten vormen samen Zijn 'zending', en we vinden ze terug in Zijn leer.

Hij is Zelf het onderwerp van Zijn leer. Jezus Christus is in Zichzelf de waarheid, en Hij is tegelijk zowel het onderwerp van Zijn leer als het middel waardoor die waarheid kan worden aanschouwd en ontvangen.

Zijn woorden waren volkomen één met Zijn wezen; het zijn geen abstracte verklaringen of uiteenzettingen van de waarheid.

Het is eenvoudig onmogelijk de leer te accepteren zonder de rechten van de Leraar te erkennen. Jezus Christus kwam niet zozeer om het evangelie te prediken, maar opdat er een evangelie zou zijn om gepredikt te worden. De ware betekenis van het Christendom is veeleer gelegen in Zijn Persoon dan in Zijn leer.

Het is niet alleen noodzakelijk dat wij een boodschap hebben om te prediken, maar dat wij die boodschap zelf ook uit-leven. Wij kunnen geen scheiding maken tussen ons leven en de boodschap die wij brengen aan een verloren mensheid. Het is Christus die in ons leeft: Hij is de boodschap die we brengen! We prediken niet onszelf, maar Christus.

'Filippus daalde af naar een stad van Samaria en predikte hun *Christus ...*' (Hand. 8:5).

En later, als hij de Ethiopische kamerling ontmoet, lezen we '... Filippus opende zijn mond, en uitgaande van die Schriftplaats verkondigde hij hem *Jezus*' (vs. 35).

Paulus zegt: 'Ons evangelie kwam tot u niet in woorden alleen, maar ook in kracht en in de Heilige Geest en in volle zekerheid ...' (1 Thess. 1:5).

7. Zijn karaktertrekken

Alles wat Christus was en deed droeg het stempel van *nederigheid*. 'Ik ben zachtmoedig en nederig van hart ...' (Matth. 11:29). Hij, de Schepper van het heelal, door ontelbare miljoenen engelen aanbeden en gediend, zei van Zichzelf: 'De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn leven te geven tot een losprijs voor velen ...' (Matth. 20:28).

Als de Meester dan zó handelt, hoe kan de leerling dan anders handelen? Wij kunnen nooit effectief zijn in de dienst van de Heer als we hooghartig zijn.

Wij moeten ons één maken met diegenen die we voor Christus willen winnen en ons voor hen interesseren. De Heer Jezus was vervuld met een heilige ijver voor God en Zijn huis (Joh. 2:17). Hij was vol heilige moed en grote *beslistheid*: 'Hij richtte Zijn aangezicht om naar Jeruzalem te reizen ...' (Luk. 9:51). Paulus zegt in de geest van zijn Meester: 'Ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop mag volbrengen, en de bediening die ik van de Heer Jezus ontvangen heb, om het evangelie van de genade van God te betuigen' (Hand. 20:24).

De beslistheid van de Heer Jezus was geworteld in Zijn volkomen afhankelijkheid van Zijn Vader. Hij handelde altijd in absolute overeenstemming met de wil van Zijn Vader. Natuurlijk werd hij bekritiseerd door verdorven mensen die niet konden begrijpen hoe Hij het ene ogenblik kon zeggen: '... Ik ga niet op naar dit feest ...', terwijl Hij later, toen Zijn broeders op weg waren gegaan, 'tóch naar het feest ging ...' (Joh. 7:8,10). Glorieuze en heilige 'inconsequentie'!

Zó is het ook met de geestelijke gelovige die '... alle dingen beoordeelt; doch hijzelf wordt door niemand beoordeeld ...' (1 Kor. 2:15). De geestelijke gelovige kan door geestelijk inzicht anderen op hun juiste waarde beoordelen, maar ongelovigen kunnen hém niet begrijpen! Zijn motieven en daden schijnen voor hen onverklaarbaar omdat hij in 'een andere wereld' leeft. Als we trachten mensen te bevredigen, dan kan het zijn dat wij God niet behagen. Laten we dan ook alle kritiek bij Hem brengen in onze wandel met de Heer.

De Heer Jezus toont ons ook Zijn volkomen *zelfverloochening* in het feit dat Hij nooit

naar Zijn eigen gemak zocht, of eerezuchtig was (Joh. 8:50). Er zijn heel wat dienstknechten van Christus, vooral ook op het zendingsveld, die niet altijd in de praktijk hebben uitgevoerd wat Christus van Zichzelf zegt: 'De Zoon des mensen heeft geen plaats waar Hij het hoofd kan neerleggen' (Luk. 9:58). Ik bedoel hiermee dat velen hun eigen cultuur hebben meegebracht en zich op die wijze geïsoleerd hebben van diegenen die ze wilden dienen.

Ofschoon de Heer Zelf volmaakt was kon Hij toch ook waarderen wat anderen deden, en wat toch wel heel onvolmaakt voor Hem moest zijn! De armen, de zwakken en de weerlozen hadden een grote verdediger in Hem. Hoe lieflijk en vriendelijk was Hij voor kinderen. Wat hielden zij van Hem! Al deze deugden moeten ons ook kenmerken, wil de Heer ons met Zijn boodschap kunnen zenden, hetzij op het thuisfront of in de vreemde. Iemand die hiervan nog niet overtuigd is of die niet bereid is Gods Geest deze deugden in hem te laten werken, is beslist niet geschikt voor enige dienst.

8. Zijn gebedsleven

Als de Zoon van God zozeer de noodzaak voelde om veel te bidden, welke plaats behoort dan het gebed in óns leven niet in te nemen? Zijn discipelen hebben Hem nooit gevraagd om hen te leren preken, maar zij verzochten Hem dringend om hen te leren bidden. En bij welke gelegenheid vroegen ze dat? '... Het gebeurde, toen Hij op een bepaalde plaats *in gebed* was ... (Luk. 11:1). Was het niet in de eerste plaats Zijn voorbeeld dat hen diep aansprak en hen deed voelen dat Zijn gebedsleven deel uitmaakte van het voorbeeld dat zij behoorden na te volgen? Was het omdat er een geestelijk ontwaken begonnen was in hun leven, dat hen deed verlangen naar gemeenschap met God? Was het omdat zij de duidelijke kracht en doeltreffendheid van Jezus' bediening en leven konden waarnemen - Zijn zachtmoedigheid en minzaamheid, Zijn oprechtheid en echtheid - wat allemaal in verband gebracht kon worden met Zijn gebedsleven? Was het een onbeschrijfelijk gevoel van innerlijke nood die hen instinctief deed begrijpen dat zij zonder een gebedsleven, overeenkomstig met dat van hun Heiland, nooit verder konden gaan?

De vier evangeliën samen geven ons een treffend inzicht in het gebedsleven van de Heer Jezus. In het evangelie van Lukas, waar de Heilige Geest ons Jezus schildert als de volmaakte Mens, zien wij Hem, meer dan in enig ander evangelie, ook als de afhankelijke Mens.

Op z'n minst bij zeven verschillende gelegenheden zien we Jezus bidden (hfdst. 3:21; 5:16; 6:12; 9:18,29; 11:1; 22:41-44). Wij zien de Heer Jezus bidden als Hij gedoopt wordt (Luk. 3:22), en ook nadat Hij vele zieke mensen genezen had (Mark. 1:35). Toen Zijn bekendheid en roem zich overal verbreedde en vele scharen samen kwamen om Hem te horen en van hun ziekten genezen te worden, bad Hij (Luk. 5:16). Voordat Hij Zijn discipelen koos, vinden we Hem in gebed (Luk. 6:12). Toen Hij de vijfduizend met brood en vis had verzadigd, ging Hij naar de berg om te bidden (Mark. 6:46). Voordat Hij Zijn discipelen vertelde van Zijn komend lijden, had Hij eerst gebeden (Luk. 9:18, 22). En toen Hij op de berg van de verheerlijking veranderd werd, was Hij in het gebed (Luk. 9:29). Voordat Hij Lazarus uit de doden ging opwekken, bad Hij (Joh. 11:41), en voordat Hij Zijn discipelen leerde bidden, was Hij eerst Zelf in het gebed (Luk. 11:1). Toen Zijn ziel ontroerd was, bad Hij (Joh. 12:27), en toen Hij dacht aan het feit dat Hij Zijn discipelen moest achterlaten, bad Hij (Joh. 17).

De nacht voor Zijn dood, in de hof van Gethsémané, vinden we Hem in ernstig gebed. En tenslotte bad Hij terwijl Hij aan het kruis hing (Matth. 26:36; Luk. 23:34,46).

Jezus Christus leidde een leven van gebed! En toch zien we Hem niet de hele tijd op Zijn knieën. Er heeft nooit een zó actief mens geleefd als de Heer Jezus. Verschillende

malen lezen we dat Hij hele nachten doorbracht in het gebed, of dat Hij op de knieën was nog voor de dag aanbrak! De Heer Jezus toont ons in dit alles dat er in de levens van hen die Hem willen volgen een vaste plaats en een vast ogenblik moet zijn ingeruimd voor het gebed. Hiervoor is zelfdiscipline nodig. Een gelovige die slordig is in geestelijke oefeningen is vaak een gebedsloze gelovige. We moeten er iets voor over hebben, iets voor opofferen misschien, om 's morgens vroeg of 's avonds laat te kunnen bidden. En terwijl wij bidden, moeten we ook onze gedachten in bedwang houden zodat we niet afdwalen maar ons kunnen concentreren. Bidden is misschien in de eerste plaats gemeenschap hebben met God, ofschoon het natuurlijk ook de vorm van smekingen, voorbiddingen en dankzegging kan aannemen. We zouden kunnen zeggen: *bidden* is het bezig zijn met onze *noden* en behoeften; *lofprijzing* is het bezig zijn met onze *zegeningen*; *aanbidding* is het bezig zijn met *God*.

Een gerijpte gelovige behoort de realiteit van al deze geestelijke oefeningen te kennen en in praktijk te brengen in zijn dagelijks leven, wil hij als een dienstknecht gebruikt kunnen worden. Hebben wij allen het geheim van een gebedsleven geleerd? Laten we er diep van overtuigd zijn: zonder ademhaling is er geen leven, en zonder gebed is er geen kracht.

9. Zijn prediking

Zij die Christus hoorden zeiden van Hem: 'Nooit heeft een mens zó gesproken als deze Mens' (Joh. 7:46). Inderdaad kan van Hem gezegd worden: 'Genade is op Uw lippen uitgesproken ...' (Ps. 45:3).

Sherwood Eddy zegt in zijn boek 'Een portret van Jezus':

'Jezus heeft ons geen boek achtergelaten, geen geschreven traktaat of artikel. Hij liet ons geen systeem na, geen filosofie, geen theologie, geen wetgeving. Hij vormde geen legers, organiseerde geen instellingen, bekleedde geen ambt, zocht geen invloed. Hij was geen 'geleerde', en toch wordt Hij meer geciteerd dan enig andere schrijver in de ganse wereldgeschiedenis. Wat Hij heeft gezegd is vaak op ieders tong, en Zijn woorden zijn letterlijk over de hele wereld uitgegaan. Niemand heeft ooit zijn leven gegeven in Azië of Afrika om Plato of Aristoteles, Kant of Hegel, Shakespeare of Milton te vertalen; maar honderden hebben hun leven gegeven om de kostbare woorden van Jezus naar de uiterste einden van de aarde te brengen. Honderden talen zijn op schrift gebracht om Zijn leven-gevende boodschap te kunnen overbrengen. Wilde stammen zijn uit de vergetelheid opgeheven; kannibalen zijn veranderd; koppensnellers zijn bekeerd; scholen en onderwijsinrichtingen zijn opgericht; het karakter en de cultuur van individuele mensen zowel als van volkeren is radicaal veranderd als resultaat van de invloed van Zijn woorden, die geest en leven zijn.

Zijn redevoeringen (ongeveer 50), Zijn preken en uitspraken bevatten Zijn leer voor de gelovigen van alle eeuwen. De inhoud van Zijn leer beslaat een zeer grote verscheidenheid van onderwerpen. En toch kunnen al de woorden van Christus gedrukt worden in een kleine brochure. Zijn langste redevoering kan in 15 minuten hardop gelezen worden!

Hij sneed altijd Zijn leer toe op de gelegenheden die zich voordeden: soms was het in de vorm van een gelijkenis, soms een dispuut, soms onderwijs. Zijn woorden en prediking onderscheiden zich door hun beknoptheid, schoonheid, reinheid, gevoeligheid, profetische waarde en waardigheid'.

Wat een voorbeeld ter navolging!

De apostel Paulus vermaant ons terecht: 'Uw woord zij altijd in genade, met zout besprengd, opdat gij moogt weten hoe gij een ieder moet antwoorden' (Kol. 4:6).

10. Zijn werkwijze

De handelwijze van Christus wordt ons prachtig voorgesteld in Johannes 4. We hebben hier zeven etappes in het winnen van een ziel.

Stap 1: Jezus neemt contact op: (vs. 7)

Hij doet dat op een nederige manier, met veel begrip en onbegrensde fijngevoeligheid. Hij maakt Zich als het ware tot schuldenaar van deze vrouw voordat Hij haar een geschenk aanbiedt.

Hij verwaardigt Zich uit haar kruik te drinken opdat Hij haar kan aanmoedigen uit Zijn bron te drinken.

Stap 2: Jezus wekt nieuwsgierigheid bij haar op: (vs. 10)

'... als gij de gave van God kendet en wie Hij is ...'. Hij liet haar daarmee begrijpen dat Hij iets wist waarvan zij geen kennis had. Zij werd nieuwsgierig! De Heer had de bekwaamheid een toevallige ontmoeting zó te besturen dat deze van de hoogste geestelijke betekenis werd. Een mens wordt oog in oog geplaatst met Christus.

Stap 3: Jezus wekt een verlangen op: (vs. 14)

Nu Hij haar vertrouwen heeft gewonnen en haar nieuwsgierigheid heeft opgewekt, ontvouwt Jezus zijn werkelijke boodschap: 'Ik kan u levend water geven'.

Stap 4: Jezus verschuift de aandacht naar geestelijke noden: (vs. 16)

Hij doet dit om haar wakker te schudden zodat ze haar eigen diepe nood gaat zien en zich bewust wordt van haar zondige toestand.

Stap 5: Jezus dwingt haar de realiteit onder ogen te zien: (vs. 17, 18)

Hij brengt het probleem van haar persoonlijke zondige toestand onder haar aandacht. 'Ga heen, roep uw man'. Zij zegt 'Ik heb geen man'; en probeert nog steeds te ontwijken: ze wil de indruk wekken een weduwe te zijn, of ongetrouwd of gescheiden. Nu moet de Heer Jezus haar pertinent van zonde overtuigen.

Stap 6: Jezus laat de harde waarheid horen: (vs. 21, 24)

Hij kon niet langer toelaten dat zij zich verschool.

Stap 7: Jezus openbaart zich aan haar als Heiland: (vs. 26)

'Ik ben het, die met u spreek ...'. De Heer Jezus openbaart Zich zonder omwegen aan deze vrouw als de Messias omdat ze nu bereid was Hem, en wat Hij haar aanbood, persoonlijk te ontvangen.

Velen van ons kennen de *feiten* van het evangelie heel goed, maar dat is niet voldoende. Wij behoren ook te weten hoe we deze feiten zó voor moeten stellen dat wij daarmee verloren zielen voor Christus mogen winnen!

Een gelovige kapper was op een avond van een samenkomst thuis gekomen, diep onder de indruk van zijn eigen tekort aan ijver in het winnen van zondaren voor de Heer Jezus. Hij besloot dat dit moest veranderen, en nam zich voor de volgende morgen met de eerste de beste klant over de Heer Jezus te spreken.

Hij had net zijn eerste klant ingezeept, en was bezig zijn scheermes te scherpen, en zwaaiend met zijn mes richtte hij zich tot de man in de stoel, met de woorden: 'Meneer, bent u bereid om te sterven?'

We kunnen om dit verhaal lachen, maar dit is een voorbeeld hoe we het niet moeten doen: een tragische tactloosheid in het brengen van het evangelie aan verloren

zondaren.

Iemand heeft eens het volgend advies gegeven aan een gelovige die zielen voor de Heer wilde winnen:

1. Verlies jezelf nooit in discussie.
2. Richt nooit de aandacht op jezelf.
3. Leer te luisteren; laat de ander ook wat zeggen!
4. Spreek als regel met iemand van je eigen sekse.
5. Spreek als regel niet met iemand die veel ouder is dan jezelf.
6. Vertrouw niet op je eigen bekwaamheid.
7. Slinger niet met hele reeksen van teksten en illustraties; drie of vier Schriftplaatsen kunnen voldoende zijn.
8. Wees niet te familiair.
9. Word niet ongeduldig.
10. Word niet ontmoedigd als je geen succes hebt.

Er zijn mensen met wie wij in aanraking komen voor wie de Heer op dat bepaalde moment geen boodschap heeft. Het is ook niet Gods bedoeling dat wij persé met elke persoon moeten spreken die we ontmoeten. Dan wordt zielen winnen een slavernij. Maar God wil wel dat wij bereidwillig zijn om met ieder mens te spreken.

Laten we ons de woorden van onze geliefde Heer en Heiland herinneren: 'Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet zoals Ik u gedaan heb. Voorwaar, voorwaar, ik zeg u: een slaaf is niet meer dan zijn heer, en een gezant niet meer dan die hem gezonden heeft ...' (Joh. 13:15,16).

HOOFDSTUK II

IN DE SCHOOL VAN GOD

Ter overdenking

In hoofdstuk I hebben we gezien dat Jezus Christus ons voorbeeld moet zijn, en dat Zijn eigenschappen en Zijn gezindheid ook in ons gevonden moeten worden. Dat geldt voor ons allemaal, zonder uitzondering! De Heilige Geest wil als *leraar* in de school van God ons aan Christus gelijkvormig maken, en Zijn eigenschappen en Zijn gezindheid in ons bewerken. Als de Grote Wever zoekt Hij dagelijks met het 'patroon' vóór Zich, door het 'knopen' en het 'snijden' van de wol, het 'beeld' tevoorschijn te laten komen in het groeiende tapijt dat u en ik zijn op Zijn weefgetouw.

Dat 'knopen' en 'snijden' in ons leven doet ongetwijfeld pijn. Door lijden moeten we gelouterd worden. Het 'eigen ik' in ons moet ook praktisch in de dood gebracht worden. Wij moeten leren in alle omstandigheden van ons leven gewillig te zijn om te zeggen: 'Niet ik, maar Christus'. Dat is niet gemakkelijk.

We zien dit proces in principe al in de levens van Godsmannen in het Oude en Nieuwe

Testament. Abraham werd niet zomaar 'ineens' een vriend van God, nee, het was de vrucht van jaren leren in de school van God. Hij moest elke dag opnieuw weer leren 'nee' te zeggen tegen wat van hemzelf was (zijn 'eigen IK'), en 'ja' te zeggen tegen God. Zo leerde Abraham in zijn dagelijks leven de wil van God te onderscheiden. Zo moeten wij ook ieder persoonlijk Gods wil leren onderscheiden. Hij die ons oproept om Zijn voorbeeld te volgen, of beter gezegd om *Hem* te volgen, is Dezelfde die voordat Hij ons zendt, ons eerst Zijn gedachten en handelwijze leert kennen.

Niemand heeft het recht 'uit te gaan' of 'iets te gaan doen' voor de Heer Jezus, tenzij hij daartoe gezonden is. Jezus Christus alleen heeft het recht om te 'zenden'. Niet een organisatie of een commissie! Maar Hij zendt niemand uit zonder de nodige voorbereiding, en die voorbereiding vindt plaats in dagelijkse gemeenschap met Hem, en komt nooit in dit leven ten einde. Niemand kan dus op een gegeven ogenblik zeggen: nu is voor mij een einde gekomen aan het onderwijs in de school van God; nu weet ik alles.

Blijkens het Oude Testament schijnt er ook voor de jonge priester in Israël een periode van voorbereiding geweest te zijn gedurende welke hij in de leer was.

Als we Numeri 4:3 met 8:23-26 vergelijken, komen we tot de conclusie dat er een soort leertijd was van de leeftijd van 25 jaar tot 30 jaar. Dit schijnt aan te tonen dat naar Gods gedachten de bekwaamheid van Zijn dienstknechten ontwikkeld wordt *terwijl* zij dienen. In het Nieuwe Testament zien we ditzelfde principe toegepast in het geval van Barnabas en Saulus, in Handelingen 13, waar wij later nog op terug komen. Een jonge gelovige begint bijvoorbeeld eerst met het regelmatig bijwonen van de bidstond, waar hij leert bidden. Oudere gelovigen zijn hem daartoe tot voorbeeld of behóren hem daartoe tot voorbeeld te zijn. Hier is het misschien noodzakelijk de verantwoordelijkheid van oudere gelovigen te onderstrepen. Ik ken gevallen dat jonge broeders zich uitspraken in de bidstond op een waarschijnlijk wat ongewone, niet-traditionele wijze, wat gebrekkig misschien of kinderlijk - dat is trouwens normaal voor 'beginners'!!! Maar het feit dat ze 'beginners' waren, werd helaas vergeten door een oudere broeder. Deze oudere broeder meende dat de naam van 'Heer' of 'Heer Jezus' véél te veel herhaald werd in het gebed van onze jonge broeder. 'Dat moest onze jonge broeder maar niet meer doen!' Er zijn andere voorbeelden aan toe te voegen. Het gevolg was dat onze jonge broeder zo bang werd een fout te maken in zijn gebeden in de bidstond, dat hij uit angst helemaal niet meer in het openbaar durfde te bidden. Er zijn helaas vele gevallen waarin dit is voorgekomen. Als gevolg daarvan treffen we vandaag broeders aan in de samenkomsten die nooit hun mond open doen in het gebed of in andere geestelijke uitingen. Ten aanzien van de bijbelbespreking hebben de oudere broeders ook een zeer grote verantwoordelijkheid, dat de jongeren geïnteresseerd blijven en regelmatig komen. Jongere gelovigen kunnen ziekenbezoeken maken, helpen in de zondagsschool, traktaten verspreiden, aan openluchtprediking doen, en nog veel meer. Terwijl zij zich zo zonder voorbehoud door Gods Geest laten leiden en gebruiken, ontwikkelt zich in hen langzamerhand een werk van de Geest dat hen 'bekwaam' maakt voor andere dienst.

Als wij op 25-jarige leeftijd ons niet bewust zijn van de noodzaak bekwaam gemaakt te worden door Gods Geest, dan zullen we op 30-jarige leeftijd beslist niet 'bekwaam' zijn, noch in de samenkomsten, noch daarbuiten, om dienst te doen! Wat wij voor de Heer eventueel ergens mogen doen, moet voortvloeien uit het dagelijks en regelmatig leren van de lessen in de school van God.

Laten we beginnen met het illustreren van de bovengenoemde beginselen uit de ervaringen van Abraham.

ABRAHAM

Genesis 11-22

HET AFSTAND DOEN VAN 'EIGEN RECHTEN'

1. Onvoorwaardelijke gehoorzaamheid (Gen. 11:27-32)

God had Abram al geroepen in Ur der Chaldeeën (zie Hand. 7:2). Maar Abram had maar gedeeltelijk aanstalten gemaakt om deze roeping te gehoorzamen. God had hem gezegd: 'Gaaf u uit uw *land*, uit uw *familiekring* en uit het *huis van uw vader* naar het *land* dat Ik u wijzen zal'. Maar hier in Haran was zijn vader nog steeds bij hem (om maar niet te zeggen dat hij nog bij zijn vader was!). En Haran was beslist niet 'het land' dat God hem gewezen had. Hoe kon Abram daar dan blijven wonen? (11:31). Halve maatregelen zijn voor God verwerpelijk. Haran is niet Gods bedoeling. 'Halverwege' is ongehoorzaamheid! Abram moest net als u en ik leren onvoorwaardelijk te gehoorzamen, en dat gaat ten koste van onze eigen wil en eigen beter weten.

We zullen ons in dit hoofdstuk met de roeping van de Heer bezig houden. De roeping van de Heer Jezus komt tot ons allemaal. Hij roept ons als Heiland en Verlosser tot Hem te komen met onze zondenlast, opdat wij rust mogen vinden. Hoevelen echter zijn er helaas, die zich niet realiseren dat de Heer Jezus hen ook roept om Hem te *volgen*. Hij wil niet alleen onze Heiland zijn, maar ook onze Heer. 'Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen, want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht' (Matth. 11:29-30).

Ik wil u graag vertellen hoe ik de roeping van de Heer heb ervaren. Op zeventienjarige leeftijd kende ik de Heer Jezus als mijn Heiland en wist dat al mijn zonden vergeven waren. Ik wilde wel dat iedereen Hem leerde kennen! Toen een broeder mij uitnodigde om in de zondagsschool in Den Haag (waar ik woonde) te komen helpen, was ik blij en dankbaar dat ik mee mocht helpen.

Vanaf mijn vroegste jeugd heb ik de Goede Herder gekend, maar men had mij nooit gewezen op de noodzaak van een dagelijkse 'stille tijd': gebed en regelmatig bijbellezen. Toen ik hierop attent gemaakt werd, begon ik dagelijks voor mezelf systematisch de Bijbel door te lezen. Wat een blijdschap begon toen mijn hart te vullen, wat een kracht gaf de Heer mij door dat lezen!

(Even tussen haakjes: velen vragen hoe je nu het beste je Bijbel kunt lezen. Aan hen geef ik de volgende 'tip' door, die wij in ons gezin met onze zes kinderen met veel zegen hebben toegepast.

Bid vóór het bijbellezen om hulp en leiding van de Heer, dat Hij je geestelijk verstand mag verlichten.

Lees regelmatig, systematisch de Bijbel door, misschien elke dag een gedeelte in het Oude Testament en een gedeelte uit het Nieuwe Testament.

Lees het hoofdstuk, of een stuk ervan en stel jezelf de volgende vragen, en probeer die te beantwoorden:

1. Is er in dit gedeelte een *voorbeeld* dat ik moet volgen?
2. Is er een *gebod* dat ik moet gehoorzamen?

3. Is er een *belofte* die ik in het geloof mijn eigendom mag maken?
4. Is er een *waarschuwing* die ik in acht moet nemen?
5. Is er een bepaalde *zonde* of *zondige weg*, die ik moet belijden en wegdoen?
6. Wat toont Gods Geest mij van de *Vader* en de *Zoon*?
(Je kunt natuurlijk deze lijst zelf nog langer maken).

Hoewel ik dus wist dat mijn zonden vergeven waren, was ik mij diep bewust van mijn vele falen. Hoe meer ik probeerde de Heer te behagen en niet te zondigen, des te meer voelde ik mijn slavernij aan de macht van de zonde. Ik kon dit maar niet begrijpen. Ik was toch een kind van God - waarom deed ik dan juist die dingen die ik haatte? De Heilige Geest leidde het zo dat ik de Romeinenbrief aandachtig ging lezen.

Ja, gerechtvaardigd door het geloof, dat was ik door genade. Maar 'dood en gestorven met Christus?' Ik voelde dat ik moest véchten tegen dat 'eigen ik', maar ik kwam altijd verslagen terug van het slagveld! Romeinen 7 vers 18 zegt: 'Want ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont'. Daar was ik mij diep van bewust. Ik haatte dat ellendige eigen ik in mij!" Toen ik op een avond alleen was in mijn slaapkamer heb ik het uitgeroepen: 'Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?' (7:24). Toen 'zag' ik het: 'Ik doe het niet meer, maar de *zonde*, die in mij woont' (vs. 20). 'Ik' was met Christus gekruisigd, dood en begraven. Maar die zondige oude natuur was nog altijd in mij - vandaar de mogelijkheid tot zondigen. Die avond kwam ik tot volkomen overgave aan de Heer, naar ziel, geest en lichaam.

Drie woorden in Romeinen 6 tonen ons het geheim van een overwinningsleven:

1. *Weten* (vs. 6): 'Dit *weten* wij, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde (de oude natuur) te niet gedaan zou zijn (buiten werking gesteld), opdat wij niet meer de zonde dienen'.
2. *Het er voor houden* (vs. 11): 'Zo ook gij, houdt u voor de zonde dood, maar voor God levend in Christus Jezus'.
Wanneer ik naar een supermarkt ga en dan bij de kassa kom om te betalen, *weet* ik dat ik genoeg geld op mijn bankrekening heb om met een cheque te betalen. Als ik die cheque dus uitschrijf, *houd ik daar rekening mee!*
3. *Stellen* (vs. 13): '... stelt uzelf voor God als uit de doden levend geworden, en uw leden voor God tot werktuigen van de gerechtigheid'. Dat moeten we *dagelijks* doen - ons geheel en al vóór Hem stellen. Of zoals hoofdstuk 12 vers 1 het zegt: '... Ik vermaan u dan, broeders, door de ontfermingen van God, dat gij uw *lichamen stelt tot een levende offerande*, heilig, voor God welbehagelijk ...'.

Het was niet dat ik die bewuste avond tot de Heer Jezus kwam om vergeving van zonden, maar dat ik door geloof in Hem ook mocht weten dat Hij mij verlost had van de inwonende macht van de zonde, door de kracht van de Heilige Geest.

'Want de wet van de *Geest des levens* in Christus Jezus heeft mij *vrijgemaakt* van de wet van de *zonde* en de dood' (Rom. 8:2). Halleluja!

De Heilige Geest leerde mij dat ik nu dagelijks in totale afhankelijkheid van de Heer moest leven. Leeg van mijzelf, en vervuld met Hem; door Zijn *heerschappij* in alles te erkennen.

Door genade had ik nu dus begrepen wat die roeping tot discipelschap in Mattheüs 11 vers 29-30 inhield. Nu begon ik ook 2 Korinthe 5 vers 15 duidelijker te begrijpen: '... opdat zij die leven, niet meer voor zichzelf leven, maar voor Hem die voor hen gestorven en opgewekt is'.

Een groot verlangen kwam nu in mijn hart op om het evangelie van de totale verlossing in Christus te mogen brengen aan hen die dat evangelie nog nooit hadden gehoord. De eerste stap in die richting was traktaten verspreiden in de straten van Den Haag en

openluchtprediking met onze jongerengroep. Een vriend gaf mij lectuur over zendingsarbeid in de vreemde. De artikelen en foto's in deze bladen over de miljoenen die nog nooit het evangelie hadden gehoord bewogen mij diep, en het verlangen om het aan hen te gaan vertellen nam dagelijks toe.

Iemand heeft ergens geschreven: 'Geen mens heeft het recht om het evangelie twee keer te horen, voordat allen het tenminste eenmaal hebben gehoord'.

Nooit zal ik die avond vergeten toen een zuster in een samenkomst zong:

*'Een leven slechts, één leven hier beneden,
Eén leven slechts! En dat gaat ras voorbij!
Eén leven slechts met al zijn schone kansen,
Eén leven slechts! Dat leven, Heer, vraagt Gij!
Gij vraagt mijn hart en gaven mij gegeven,
Gij vraagt mijn stem, mijn goed, mijn tijd en kracht,
Gij dierb're Heer, Die voor mij geeft Uw leven,
Mijn al, dat is 't wat Gij als dank verwacht.*

*Eén leven slechts! O, waarom staat gij ledig?
Hooft gij het niet? De Meester roept ook u!
Duizenden kennen niet Zijn zondaarsliefde,
Duizenden roepen om uw hulp juist nu!
Haast u aan 't werk! De tijd, de tijd vliegt henen,
Straks is uw kracht, uw beste kracht vergaan.
En gij, o ziel, met uw verkwiste leven,
Zult voor Gods troon met lege handen staan.*

*Eén leven slechts! Heer 'k leg het aan Uw voeten,
Gij neemt het aan, vervult mijn hart met moed;
'k Wil nu voortaan de arme zondaars zoeken,
En hen vertellen van Uw kostbaar bloed.
Niets zij te veel, als 't and'ren slechts kan redden,
Niets, niets te zwaar, als 't zondaars leidt naar 't kruis,
Uw glimlach, Heer, zal alle smart verzoeten,
En eens Uw welkom in het Vaderhuis.
Eén leven slechts, en dat zal ras vergaan,
Slechts wat voor God is gedaan, blijft bestaan.*

(Bundel Joh. de Heer nr. 628).

Thuis teruggekeerd, ging ik die avond op mijn knieën, en ik heb toen tegen de Heer gezegd: 'Heer ik geef mijzelf aan U volkomen! Als U mij zenden wilt, hier ben ik Heer, zend mij'. Spoedig daarna heb ik aan twee broeders uit Den Haag gevraagd om een gesprek. De ene gaf ons onderwijs in de Bijbelklas, de andere was een vriend van mijn vader. Beide broeders hadden een ruim hart voor het evangelie. Zij hebben beiden met veel begrip geluisterd en mij het advies gegeven verder de Heer om leiding te vragen. Het is juist dat jongere gelovigen, die zo'n geestelijke oefening hebben, zich wenden tot oudere broeders met ervaring. Dit is misschien wel eens vergeten, en het gevolg kan zijn dat men dan onafhankelijk van medegelovigen gaat handelen. Dat is in strijd met het beginsel van de eenheid van het lichaam van Christus en de broederliefde. Wat is het fijn voor de jongeren als er zulke wijze en begripvolle oudere broeders zijn!

De vraag komt nu misschien op bij de lezer: 'Hoe kun je nu zeker zijn van Gods wil en

leiding in zo'n geval?

God heeft een doel met ons leven. Hij wil dat wij Zijn wil zullen leren kennen, en dat we Zijn leiding in ons dagelijks leven onderkennen.

Eén van de voorwaarden voor het leren kennen van Gods wil is het erkennen van de *heerschappij* van Christus in ons leven. Romeinen 12 vers 2 zegt ons hoe we die wil dan leren kennen. Ik geef hier een leidraad die ik persoonlijk ook altijd toepas in mijn leven:

1. Wees bereid Gods wil onvoorwaardelijk te gehoorzamen.
2. Zoek Gods wil in je dagelijkse bijbellezen.
3. Bid om leiding teneinde Gods wil te erkennen in alle omstandigheden.
4. Wees er zeker van dat je motieven zuiver zijn (Matth. 6:22) in het zoeken naar Gods wil. Gaat het om Zijn verheerlijking?
5. Doe datgene waarvan je overtuigd bent dat het goed is. God heeft ons ook gezond verstand gegeven, en Gods Geest vernieuwt dagelijks ons 'gemoed'. Wij willen alléén Zijn wil doen (Rom. 12:2)!
6. Gebruik wat God je gegeven heeft! (2 Kon. 4:2).
7. Ga niet over tot actie zonder dat je volkomen vrede hebt (Kol. 3:15).
8. Zoek het advies van geestelijke gelovigen (Spr. 11:14).
9. Let op 'deuren die zich openen of sluiten' (vgl. 1 Kor. 16:9). Wees niet ontmoedigd als de eerste en de tweede deur zich voor je ogen sluit. Zie hoe Paulus reageerde in soortgelijke omstandigheden (Hand. 16:6-7,10).
10. Onderneem geen stappen voordat je er zeker van bent dat je volgens de geestelijke beginselen van de Schrift handelt.
11. Blijf niet star en onvoorwaardelijk staan achter beslissingen die je in het verleden hebt genomen en die, zoals je toen dacht, naar Gods wil waren. Wij zijn maar gebrekkige mensjes, en we begrijpen nog maar zo bitter weinig, zelfs in onze beste en hoogste ogenblikken. Gods wil heeft vele facetten. Vaak laat Hij dingen toe die onvolkomen zijn, en staat Hij in Zijn grote genade toe dat wij pas langs een omweg komen waar Zijn uiteindelijke wil ons hebben wilde.

Ik heb dit zelf ook ervaren. We hebben allemaal zo veel te leren in de dingen en wegen en gedachten van de Heer, en vooral als je nog jong bent. De Heer heeft toegelaten dat ik in mijn jeugd, toen ik bovenstaande ervaringen had, met broeders en zusters in aanraking ben gekomen die mij allen met hun advies hebben gediend, waarvoor ik dankbaar ben. Uiteindelijk was ik toch persoonlijk verantwoordelijk voor al mijn handelingen. Zo kwam ik in contact met een Engelsman, vertegenwoordiger van de 'Wereldwijde Evangelisatie Kruistocht' in Den Haag. Van hem heb ik toen begrepen dat het karakter van arbeid voor de Heer in eigen land wel heel verschillend is van arbeid in primitieve landen. En dat aan arbeid in primitieve landen wel heel speciale en andere eisen worden gesteld. Hierover later nog enkele woorden.

2. Is Jezus Christus Heer over ons emotionele leven? (Gen. 12:4-5)

'Toen ging Abram ...' (vs. 4).

We zullen nooit geestelijk groeien als wij niet in onvoorwaardelijke gehoorzaamheid willen leren buigen voor de wil van God in ons dagelijks leven! Als wij niet bereid zijn te leren Hem in alle dingen de eerste plaats te geven (Kol. 1:18), en zodoende onze geest, ziel en lichaam dagelijks bij Hem te brengen als een levende offerande, zullen wij nooit Zijn wil leren kennen voor ons leven (Rom. 12:2). De Heer Jezus wil graag dat wij Zijn wil en gedachten kennen.

Eén van de belangrijkste dingen voor hen die de heerschappij van Jezus in hun leven hebben geaccepteerd, is de vraag of de Heer wil dat we trouwen zullen of ongetrouwd zullen blijven, en met wie Hij wil dat wij trouwen.

Abram had dan tenslotte Haran verlaten. Dat was een stap in de goede richting. Maar hij had toch wat vergeten. Lot, zijn neef, was nog steeds bij hem, iemand uit zijn 'familiekring en uit het huis van zijn vader'. Deze Lot zou hem nog heel wat moeilijkheden en hoofdpijn gaan bezorgen. Uiteindelijk moet het toch tot een scheiding komen tussen Abram en Lot. Ondertussen was Abrams vader ook al weggenomen. Wat is het jammer dat er zoveel gelovigen zijn die eerst door diepe en droevige wegen moeten gaan voordat zij uiteindelijk bereid zijn hun eigen wil prijs te geven en Gods wil te accepteren. Zij die Christus willen volgen moeten bereid zijn het 'natuurlijke' op te offeren zodat zij daardoor geestelijk winst behalen (Fil. 3:7,11). Soms moeten de natuurlijke en overigens beslist rechtmatige verhoudingen eerst als het ware door de dood en opstanding heen voordat wij leren dat Jezus Christus in alles de eerste plaats moet innemen.

Gedurende mijn studietijd werd ik zomaar ineens verliefd op een Frans meisje. Ik kon me niet meer normaal concentreren op mijn studie, en evenmin bij het bidden.

Mijn vriend en ik hadden de gewoonte elke morgen te bidden, met elkaar en voor elkaar. Ik vertelde hem toen mijn verhaal, en toen ik uitgepraat was, barstte hij in lachen uit. 'Cor, jongen', zei hij, 'ik ben net zo ondersteboven als jij van datzelfde meisje'. Wat een opluchting! Er viel een last van mij af. Ik was wel boos op mezelf dat ik hier zo gauw ingelopen was. Ik zag in dat dit niet van de Heer was, en toen ik mijn hart voor Hem uitgestort had, kwam de vrede weer terug.

Maar nu is er natuurlijk het gevaar dat we fanatiek naar de andere kant doorslaan, en dat we zeggen: 'Trouwen is beslist niets voor mij!' Denk erom: dat bepalen wij niet; dat doet de Heer. Maar de vijand wil ons ongelukkig maken, het geeft niet hoe dat gebeurt. Hij komt dan met het argument: 'trouwen is beslist minder geestelijk, en wijst duidelijk op mindere toewijding'. Ik viel voor deze redenering.

Drie jaar later was ik in Londen waar ik Audrey ontmoette (mijn vrouw, met wie ik nu meer dan 25 jaar gelukkig getrouwd ben). Het is hier niet de plaats om te vertellen hoe we dan toch getrouwd zijn, maar het was pas 4 jaar ná die eerste ontmoeting. Gedurende die 4 jaar hebben we moeten leren dat onze natuurlijke en rechtmatige verhouding en gevoelens voor elkaar ook als offerande gebracht moesten worden op dat 'altaar van God', en als het ware dóór de dood tot nieuw leven gebracht moet worden.

Een ieder van ons als gelovigen behoort zich dit voor de Heer af te vragen: Wie komt er op de eerste plaats in mijn gevoelens? Is het mijn vriend of vriendin, verloofde, man, vrouw, moeder, vader, kind, positie, carrière, hobby, bezittingen? Wij moeten allen leren zeggen: 'Maar wat winst voor mij was, heb ik om Christus' wil schade geacht' (Fil. 3:7). We kunnen ons aan personen en dingen op een zelfzuchtige wijze vastklemmen. We moeten leren alles los te laten! Helaas willen de meeste gelovigen dat pas als ze op hun sterfbed liggen. Maar wat een genade is het als Gods liefde ons dringt dingen en personen los te laten in dit korte leven, zodat Christus de eerste plaats kan innemen.

Later in Egypte werden wij vaak aan die les herinnerd. Het was in de tijd van de Suez-oorlog (1955/56), gedurende de periode van president Nasser. Je voelde je als vreemdeling: vandaag was je nog in Egypte, maar morgen kon je er uitgezet worden. Dan leer je letterlijk dat je je niet aan 'dingen' vast kunt klemmen.

Gedurende die 10 jaren in Egypte hebben we vaak tegen elkaar moeten zeggen: 'laat ons hart toch niet vast zitten aan onze bezittingen (ofschoon die maar weinig waren!); morgen moeten we misschien alles achterlaten'.

Iets dergelijks gebeurde later in Beiroet toen we een compleet gemeubileerde flat moesten achterlaten, en alleen met voor ieder een koffertje met kleren met onze zes kinderen naar Londen moesten vluchten.

Als we echt 'los' kunnen komen van de dingen van deze aarde, dan besparen we onszelf heel wat verdriet en tranen wanneer we deze dingen moeten verliezen.

Hoe vaak moeten we erkennen: 'Mijn ziel kleeft aan het stof ...' (Ps. 119:25). We zijn ons zo bewust van onze eigen eer, onze positie, onze rechten, en vinden het vaak zo vreselijk moeilijk die op te offeren.

3. Inschikkelijkheid en aanpassingsvermogen (Gen. 13)

Ze konden niet met elkaar opschieten, die knechten van Abram en Lot! Ze hadden vaak ruzie met elkaar (vs. 7).

Argumenten, bekvechten, onenigheid, zeer sterke persoonlijke meningen, niet willen toegeven. Helaas komt dat ook nu nog vaak voor onder kinderen van God. Overkomt dat u ook wel? We zijn er toch zo zeker van dat wij het bij het rechte einde hebben, en dat die ander het helemaal fout heeft! Hoe vaak wordt Gods werk kapotgemaakt door meningsverschillen. In het gezin, op het werk, in de samenkomsten, in de arbeid van de Heer in eigen land, en in de vreemde.

Als we niet met mensen overweg kunnen op de plaats waar we op dit ogenblik leven: met onze ouders, broers en zusters, met onze chef of directeur, met collega's, is dat niet op te lossen door verandering van woonplaats of werkring. Daardoor worden we zélf niet veranderd. Alleen Christus kan ons totaal veranderen. Als we nu toch maar eens die vader of moeder, dat kind, die broer of zuster, die 'onmogelijke persoon' konden veranderen, denken wij dan. Maar het komt blijkbaar nooit in ons op dat wijzelf moeten veranderen.

Abram had toch zeker rechten! Was hij niet de oom van Lot, was Lot niet zijn neef? Kon Abram dan niet aanspraak maken op eerbied van Lot en op voorrang in het kiezen van de richting die hij moest gaan?

Maar Abram stond niet op zijn rechten, en liet zijn neef eerst kiezen. Die Lot scheen toch maar het beste te krijgen. En het scheen dat Abram helemaal verkeerd handelde door Lots zelfzuchtige keus te accepteren. Tja, zo léék het, van zuiver menselijk standpunt bekeken. Maar als we God voor ons laten kiezen, komen we altijd beter uit dan wanneer we het zelf hadden gedaan. Een belangrijk beginsel dat we van deze geschiedenis kunnen leren is: *nederigheid*.

Nederigheid is de bereidwilligheid om afstand te doen van onze eigen rechten, van onze eigen opinies, overtuigingen en uitleggingen. Als wij deze bereidwilligheid missen, zullen we overal waar we heengaan moeilijkheden veroorzaken. En vooral zij die de Heer dienen in binnen- en buitenland (en juist in het 'primitieve' buitenland!) hebben dat nodig.

Toen ik voor het eerst in Egypte aankwam was ik nog maar 25 jaar. Ik zag al direct hoeveel dingen er niet in orde waren in de plaatselijke kring van gelovigen in Tema! Volgens mij waren er heel wat foute praktijken bij de broeders. Die moesten beslist rechtgezet worden, dacht ik.

Wees voorzichtig, broeder, zuster - u die pas aankomt in een vreemde situatie, misschien in uw eigen land, of op het zogenaamde 'zendingsveld' - met uw vooropgezette meningen over wat 'juist' en 'onjuist' is. U kunt met het doordrijven van uw wil en het staan op uw mening veel verdriet veroorzaken voor uw mede-arbeiders en mede-gelovigen.

Toen ik begon te bidden tot de Heer om mij te helpen deze 'fouten' recht te zetten, vroeg de Heer me: 'Waarom denk jij dat deze dingen persé fout zijn? Is het misschien omdat jij in een andere cultuur bent opgegroeid, omdat je een andere achtergrond hebt, of omdat jij in Den Haag in de plaatselijke kring van gelovigen bent groot geworden? Is het misschien alleen maar een geval van 'mening', een bepaalde 'kijk' op de zaak, of gaat het om een leerstellige zaak en om een belangrijke grondwaarheid?' Ik moet bekennen dat het in de meeste gevallen alleen maar een kwestie van mijn persoonlijke mening

was. De apostel Paulus, daarin ongetwijfeld geleid door de Heilige Geest, vond dit onderwerp van 'verschil van mening tussen gelovigen', zo'n uiterst belangrijke zaak, dat hij er bijna 4 hele hoofdstukken aan wijdt in zijn brieven. Wat voor houding moet ik als gelovige innemen tegenover een andere gelovige wat betreft twijfelachtige punten in de uitleg van de Schrift en in de praktijk van het dagelijkse christelijke leven? Laten we niet vergeten dat we misschien een discussie kunnen winnen, maar daarmee een medegelovige verliezen of een niet-christen afstoten.

In Romeinen 14:1-15:7 vinden we drie uitdrukkingen, die ons kunnen helpen onze houding te bepalen als het gaat om 'verschil van mening'. Wanneer er geen hoofdstuk of vers is in de Schrift dat ons een bepaald gedrag voorschrijft, laten we dan niet dogmatisch zijn en onze persoonlijke uitlegging niet aan anderen opdringen.

Boven hoofdstuk 14:1-12 zou je de woorden kunnen zetten: '*Neemt elkaar aan*'.

Boven hoofdstuk 14:13-23 zou je de woorden kunnen zetten: '*Sticht elkaar onderling*' (zie vs. 19).

Boven hoofdstuk 15:1-7 zou je kunnen zetten: '*Behaag je naaste*' (15:2). Dit betekent niet 'lief doen' tegen de ander en hem of haar op een kwade weg dóór laten gaan, want Paulus voegt er uitdrukkelijk aan toe wat het doel moet zijn: '... ten goede, tot stichting'.

Laten we het nog een keer onderstrepen: vooral diegenen die de Heer dienen, of willen gaan dienen op het 'zendingsveld', behoren deze les ter harte te nemen *vóórdát* ze ooit een voet in dat vreemde land zetten. Denk er wel aan: je gaat daar heen als *dienstknecht*, niet als *heer*. Je zult misschien gelovigen in die landen dingen zien doen die je 'thuis' niet doet in de plaatselijke kring van gelovigen. Maar vraag je dan af: is het echt duidelijk tegen de Schrift? of is het een kwestie van 'mening'? En als die gelovigen van dáár eens bij jou thuis zouden komen, zouden ze dan soms ook niet geschokt zijn door wat zij bij jou zien?

4. Onwaardige beweegredenen: weiger de gunsten van de wereld (Gen. 14:21-23)

De Heilige Geest peilt al de beweegredenen van ons hart! Waaróm willen we dit of dat doen? Waaróm voelt u dat u de Heer moet dienen? Is het misschien omdat de mensen dan gaan zeggen: 'Dát is nog eens een geestelijke broeder of zuster?' Misschien voelen we ons wel een beetje geestelijk verheven boven onze broeders en zusters die niet 'in het werk' zijn?

Het kan zelfs zijn dat iemand denkt de Heer beter te kunnen dienen als hij of zij eerst maar eens 'die baan' opgeeft (1 Kor. 7:17-23) - maar ook dan kunnen er verkeerde beweegredenen in het spel zijn: misschien wel dat we er genoeg van hebben elke dag maar hetzelfde te doen: we hunkeren naar verandering. Misschien kunnen we niet goed opschieten met collega's, of we doen die stap omdat er tóch geen hoop op promotie bestaat in de toekomst. Zulke motieven zijn totaal onwaardig. Als iemand de Heer wil dienen vanuit een ander motief dan de wil van God, dan zal zijn dienst krachteloos zijn, zonder vrucht, en mist zij de goedkeuring van de Heer.

Hoe kunnen we dan zeker zijn van Gods wil in dit opzicht? Weer is Abram ons voorbeeld. Abram had juist een grote overwinning behaald op die vijf koningen. U kent misschien wel dat gevoel van 'voldaanheid' na een geestelijke overwinning? Dat is precies het ogenblik dat we moeten bidden en waken. Juist dan hebben we genade van God nodig om nederig te blijven, en niet overmoedig te worden.

De vijand komt soms als een 'briesende leeuw' (denk maar aan die vijf koningen), maar soms ook als een 'engel des lichts' (denk maar aan de koning van Sodom). Als de vijand als een briesende leeuw komt, is hij misschien wat beter te onderkennen, maar als hij als een engel des lichts komt, dan hebben we het werkelijk nodig 'door Gods Geest gesterkt te worden' (Ef. 3:16).

God zag de nood van Abram en zond hem Melchizédek. Door die gemeenschap van 'brood en wijn' werd Abram bekrachtigd en hij ontving geestelijk inzicht om het gevaar van een zeer subtiele verzoeking te weerstaan. De koning van Sodom kwam op dat moment met een aantrekkelijk aanbod. Zo komt ons eigen verdorven hart met verkeerde gedachten, en de wereld biedt ons haar 'gunsten' aan voor een werk dat we voor de Heer hebben gedaan. Zijn wij dan geestelijk sterk genoeg om dit te doorzien, en te weigeren? Zou het aan Gods aandacht ontsnappen als één van Zijn dienstknechten in Zijn arbeid de wereld de kans geeft te zeggen: 'Wij hebben hem of haar rijk gemaakt, geprezen, begunstigd, beloond'? Het moet toch voor ons duidelijk zijn dat dienstknechten van God die gunsten van de wereld accepteren, minder ontvangen voor de rechterstoel van Christus? Maar laten we niet om ons heen kijken en anderen veroordelen. Laten we veeleer onszelf onderzoeken, en als we onwaardige beweegredenen in ons hart vinden met betrekking tot een dienst voor de Heer, laten we die dan veroordelen en wegdoen.

5. Ongeduld is zonde (Gen. 17:15-22)

Eén van de moeilijkste dingen die we moeten leren in de school van God is: *geduld* hebben! Het schijnt dat we dit alleen maar kunnen leren door lijden.

We lijden als we tegenstrijdigheden ontmoeten. We lijden als onze plannen plotseling in elkaar storten. We lijden op zoveel manieren! Het kan zijn dat we lijden *omdat* we in Gods wil wandelen. Het kan ook zijn dat we lijden omdat we *niet* naar Zijn wil handelen. God laat dat allemaal toe.

Het is voor een gelovige niet zondig om God naar het 'waarom' te vragen. Het hangt er natuurlijk wél vanaf in welke gezindheid wij het vragen. In opstandigheid? Dan is het verkeerd. In ootmoed en onderworpenheid? Dan zijn we *geduld* aan het leren.

'Nu schijnt alle tuchtiging op het ogenblik zelf geen oorzaak van vreugde, maar van droefheid te zijn, maar *daarna* geeft zij aan hen die er door *geoefend* zijn, een vreedzame vrucht van gerechtigheid' (Hebr. 12:11).

Er zijn gelovigen die ervan overtuigd zijn dat ze de Heer beslist 'ergens anders' moeten dienen, vooral niet 'thuis', of bij dat bedlegerige familielid, dat ongelukkige kind ...

De Heer, zo redeneren ze blijkbaar, maakt beslist een fout, dat Hij mij alleen maar zo'n stille, onopvallende taak geeft! Abrahams geduld met de wijze waarop God alles maar als van ouds zijn gang liet gaan, nu al zoveel jaren, liep ten einde. De tijd was gekomen, zo meende hij, om God een handje te helpen. Zegt het spreekwoord niet: 'God helpt hen die zichzelf helpen'?

De omstandigheden werkten ook bijzonder mee om hem in de overtuiging te sterken dat wat hij deed juist was. Zelfs zijn eigen vrouw Sara bemoedigde hem! Het moest nu wel goed zijn. Dat dacht de profeet Jona waarschijnlijk ook, toen al zijn omstandigheden mee werkten om zijn eigen wil te doen. Daar was bijvoorbeeld dat schip in Jafo, dat als het ware op hem wachtte. Hij had ook nog genoeg geld voor zijn reis. Het ging allemaal van een leien dakje. Tja - wanneer we onze eigen plannetjes willen volgen, kunnen we altijd wel genoeg gunstige argumenten ter verdediging naar voren brengen.

Ongeduld is eigenlijk hetzelfde als eigenzinnigheid. We hebben geen geduld meer met onze medegelovigen, met de broeders en zusters. Waarom kunnen die broeders nu niet duidelijk inzien dat ik geroepen ben om de Heer te dienen? Maar we laten ons door die broeders niet terug houden! We doen wat we besloten hebben: met hen of zonder hen! In plaats van de situatie te accepteren als uit Gods hand, en Hem de gelegenheid te geven onze broeders duidelijk te maken wat Zijn wil is, drijven we onze gedachten door, ondanks het verdriet dat we daardoor kunnen veroorzaken.

Geduld is een van de belangrijkste vereisten in onze omgang met anderen, hetzij thuis,

op ons werk, in de kring van gelovigen, of in het werk van de Heer in binnen- en buitenland. We kunnen onmogelijk tot zegen zijn voor iemand waarmee we geen geduld hebben.

Voor diegenen die de Heer willen dienen in vreemde landen, met meer primitieve toestanden dan zij 'thuis' gewend zijn, is geduld wel heel nodig. Alles is zo heel anders: het klimaat, de mensen, de taal, het voedsel, de gewoonten, enzovoorts, en ons geduld wordt zwaar op de proef gesteld. Het feit alleen al dat je één of twee verschillende talen moet leren vraagt veel geduld en doorzettingsvermogen. Als je het moeilijk kunt accepteren om gecorrigeerd te worden, is het beter er niet over te denken naar een ander land te gaan. Bij het leren van een moeilijke taal maak je gemakkelijk rare fouten. Zoals die zendeling die een groepje meisjes in Egypte handwerken leerde; ze moest één van de meisjes bestraffen, en zei tegen haar in het Arabisch: 'Ga in de hoek staan' - tenminste, zij dacht dat ze dat gezegd had, maar in feite had ze gezegd: '*kus die muur*'. Dat leverde dan ook een hoop gegiechel op. Het is al vernederend als we door een volwassen persoon gecorrigeerd worden, maar als kleine kinderen je in je gezicht uitlachen om je dwaze fouten ...

Toch gebruikt de Heer ook *déze* dingen om ons geduld en nederigheid te leren in ons dagelijks leven.

In landen met een tropisch klimaat zijn de mensen ook veel langzamer in hun handelen, ze leven niet zo snel als in koudere landen. Dat moeten we leren te accepteren - maar het is wel moeilijk voor een energiek persoon. We moeten ons geduldig voegen bij hen die wij willen dienen. Samen eten, slapen, wonen in de meest primitieve toestanden, met stof, vuil, vlooiën, vliegen en muggen, slangen, schorpioenen en spinnen enzovoorts ...

In Tema hadden we een oude jeep die waarschijnlijk nog in de Tweede Wereldoorlog te El Alamein in de strijd dienst had gedaan. De wegen in Egypte zijn nogal stoffig, dus je auto moet een kleur hebben die dat stof wat minder laat zien. Ik vroeg onze dorpsschilder de jeep grijs te schilderen. 'Komt voor elkaar, meneer, komt u morgen de auto maar halen'. Op weg naar de schilder, de volgende dag, zag ik in de verte dat onze jeep in een schreeuwend hemelsblauw was geschilderd! Mezelf met moeite beheersend vroeg ik: 'Waarom hebt u hem blauw geschilderd?' Het droge antwoord was eenvoudig: 'Dat vind ik veel mooier; u toch ook?'

Je hebt wel geduld nodig. Ook als je fijn gemalen rijst door de suiker wordt verkocht. Of als levende duifjes die je op de markt gaat kopen, eerst even door de koopman stiekem flink worden opgeblazen, waarbij hun krop met koren volgepropt wordt, zodat ze lekker zwaar wegen als je ze koopt. Of als water met een injectienaald in het vlees bij de slager gespoten wordt, zodat het vlees zwaarder weegt, en je meer moet betalen.

Maar als God u nu eens zegt dat Hij wil dat u Hem 'thuis' dient, kunt u dat aannemen? Dienst voor de Heer moet gedaan worden *waar* Hij wil, en *hoe* Hij het wil, en *wanneer* Hij het wil.

Dat geldt ook voor Abraham. Ondanks zijn pleiten: 'Och, zou Ismaël voor Uw aangezicht mogen leven' (vs. 18) zegt God: 'Nee, dat is niet Mijn wil'. En dan toont God hem wat Zijn wil is. Ondertussen moet Abraham de gevolgen van zijn ongeduldige handelingen ondervinden, wat met veel droefheid gepaard gaat.

6. Het goede kan de vijand van het beste zijn (Gen. 22)

Abraham had in gehoorzaamheid aan Gods roepstem zijn land en huis, zijn ouders en familieleden verlaten. Ook Lot was nu niet meer een hinderpaal op de weg naar Gods doel.

Abraham was een 'vriend van God' geworden. God had hem rijk gezegend, zowel in geestelijk als in materieel opzicht. Hij had fouten gemaakt, hij had die beleden, en God had hem vergeven en hersteld. Hij was een man met rijke ervaring geworden, meer dan

100 jaar oud. Hij had God geloofd in wat Hij beloofd had, en God had hem 'rechtvaardig' verklaard, en had hem die zoon gegeven waarnaar hij zo erg lang verlangd had, en waar hij jaren voor gebeden had. Die zoon: Izaak - ja, Abrahams hart liep over van geluk! In die jongen was al zijn hoop. Zijn hart was vast verbonden aan het hart van Izaäk; ze hielden veel van elkaar. Wat was dat toch mooi, die verstandhouding. En ... God had het gegeven, het was allemaal in Gods wil en naar Zijn gedachten. Zijn beker vloeide over. En toen gebeurde dat ongelooflijke. Dat onmogelijke. Dat ogenschijnlijk volkomen tegenstrijdige.

Had Abraham het wel goed verstaan en goed begrepen? Dat was toch niet logisch? 'Neem toch uw zoon, uw enige, die u liefhebt, Izaak, ga naar het land Moria, en offer hem daar als brandoffer op een van de bergen, die Ik u noemen zal (Gen. 22:2)!!

Hoe kan God met Zijn rechterhand iets geven, en met Zijn linkerhand het weer opvragen? Hier kan alleen het geloof aanbidden; hier kan het verstand niet begrijpen.

Het is weer diezelfde les die Abraham kreeg: 'Wie komt er eerst in je leven?' Als die jongen daar moest sterven, op dat altaar, dan stierf Abraham bij wijze van spreken ook. Wij hebben geen flauw idee van de verdorven zelfzuchtigheid van ons eigen hart! Hoe meer we ervan te zien krijgen, hoe meer we het met Job uitroepen: 'Ik verafschuw mijzelf in stof en as' (letterlijke vertaling van Job 42:6).

Het staat in de Bijbel: 'Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer ...' (Gal. 2:20). Maar dat ook werkelijk bij ervaring te kunnen zeggen, dát leer je zo niet in één dag.

Het is helaas een feit dat ons vlees, dat wat wij van nature zijn, ook wel genoemd de oude mens (Rom. 6:6), als het ware bereid is zich in alle mogelijke 'godsdienstige bochten' te wringen, zogenaamd Christus te eren en te dienen, zolang het zichzelf maar 'in leven' kan houden.

Dat 'vlees' (ons ongekrusigde 'IK') wil best traktaten verspreiden, les geven in de zondagsschool, zingen in het evangelisatiekoor, spreken in de openlucht, zendingsarbeid verrichten als het maar niet in Gods licht gesteld wordt! Als het aan het kruis van Golgotha maar voorbij kan gaan. Zij die voor God welbehagelijk willen zijn, moeten bereid zijn praktisch te beleven dat ze één gemaakt zijn met Christus in Zijn dood. Paulus zegt: als een man in de talen van mensen en engelen kan spreken, en profeteren, en alle verborgenheden en alle kennis hebben, en geloof dat bergen verzet, het is toch waardeloos zonder liefde. Een mens kan al zijn bezittingen opofferen, en zelfs bereid zijn op de brandstapel te sterven maar dat alles zou hem niets baten als hij daartoe niet gedrongen was door de Goddelijke liefde die in zijn hart is uitgestort door de Heilige Geest. Het is niet zozeer de vraag wat ik bereid ben te *doen* voor de Heer, of aan de Heer te *geven*, of waar ik voor de Heer wil *heengaan*, maar of God in mij en u Christus gestalte ziet krijgen. Want wat wil God met en in u en mij doen? Hij wil ons aan Zijn geliefde Zoon gelijkvormig maken (Rom. 8:29; 2 Kor. 3:18). Dat is Gods doel met uw en mijn leven. Arbeid voor Hem is slechts een uitvloeisel hiervan, een zeer noodzakelijk uitvloeisel, maar toch in feite een bijkomstigheid.

Daarom moet ons doel nooit de arbeid zijn, of het zendingveld. Want als dat zendingveld en die arbeid er niet meer zijn, dan hebben we toch niet alles verloren. We hebben *Hem* nog steeds - of beter gezegd: Hij houdt *ons* vast.

Terugkijkend over de afgelopen jaren kunnen mijn vrouw en ik ook perioden in ons leven zien waar we dit geheim hebben moeten leren.

God had toegelaten dat ik in mijn jonge jaren door een zendingsgenootschap als kandidaat werd aangenomen voor overzeese zendingsarbeid. Ik had zo'n vijf jaar lang opleidingen gevolgd op een zendingbijbelschool in Schotland, een medische school in Londen en een talenschool in Parijs, en negen maanden had ik op het

zendingshoofdkwartier in Londen gewerkt. Ondertussen hadden Audrey en ik in Londen met elkaar kennis gemaakt. Wij waren er beiden vast van overtuigd dat God ons voor elkaar bestemd had. Een lid van het zendingscomité vertelde mij echter dat het genootschap mij niet als kandidaat kon aannemen of uitzenden, als ik mijn verbinding met Audrey niet eerst verbrak. Zij moest nog haar studie afmaken in de verpleging, twee of drie jaar naar een zendingsschool, een jaar de talenschool, enzovoorts, enzovoorts. Dat zou alles bij elkaar nog zo'n 5 à 6 jaar duren, voordat we aan trouwen zouden kunnen denken. Nee, deze verbintenis zou voor mijn dienst op het zendingsveld maar tot een hinderpaal zijn, zo werd mij gezegd. Maar hoe kon dat nu? Had God ons niet beiden geroepen, en aan elkaar gegeven om Hem samen te dienen? Een paradox, net zoals bij Abraham? Na veel hartzeer hebben we ons onderworpen en het als Gods wil aangenomen dat we elkaar aan Hem moesten terug geven. Toch waren we er zeker van dat als God ons voor elkaar bestemd had, Hij ons dwars door alles heen weer bij elkaar kon brengen - als door de dood!

Leg het allerliefste, het allerbeste dat je hebt op Gods altaar. We moeten allen bij ervaring leren dat er een verschil is tussen 'alles schade *achten*', en 'van alles schade *lijden* ...' (Fil. 3:7-8). Wanneer we iets schade 'achten' dan kan dat nog een verstandelijk accepteren betekenen. Maar als we van iets schade 'hebben geleden', dan betekent het dat we de pijn en smart daarvan hebben gevoeld. Het is alsof het zwaard door je ziel gaat en je innerlijk doorboort.

Dan leren we zeggen, zoals we het in dat mooie lied vinden:

*'Heer, ga Uw gang! 'k Buig mij voor U neer,
Ik ben de dienstknecht, Gij zijt de Heer;
Maak zo mijn leven, dat het slechts zij:
Niet ik, maar Christus leeft nu in mij'.*

'Toen stond Abraham 's morgens vroeg op ... en ging naar de plaats ...' (vs. 3). Abraham gehoorzaamde zonder redeneren. Hij begreep het 'waarom' niet, maar hij kende het liefdevolle hart van zijn God. Dat was voor Abraham voldoende. Is het ook voor ons voldoende?

MOZES

DE ZACHTMOEDIGE DIENAAR VAN GOD

1. Mozes: de man die van actie houdt! (Ex. 2:11)

Mozes bedoelde het goed; in dat opzicht kunnen we alleen maar bewondering voor hem hebben. Hij wilde graag een helpende hand uitsteken. Er was ook zoveel nood om hem heen. Wat een ellende, wat een verschrikkelijke slavernij. Die arme Israëlieten!

Was hij niet jong, en sterk, en vol ijver voor de naam van de Heere God? Hij zág die nood overal zo duidelijk, en *niemand* deed iets om het lot van die mensen te verbeteren! Mozes moest iets *doen!* iets *DOEN!*

Maar Mozes zowel als wij moeten leren dat *nood* niet persé ook tegelijkertijd de *roeping* tot actie inhoudt. Er is vandaag een schreeuwende geestelijke nood overal in de wereld, maar als God ons niet persoonlijk roept voor een arbeid die Hij voor ons uitgekozen heeft, dan moeten we biddend wachten totdat Hij het duidelijk maakt op Zijn tijd. De Heer Jezus zegt: 'De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig; smeekt dan de Heer van de oogst dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstoot' (Luk. 10:2). Veel gelovigen denken dat het een teken van werkelijk geestelijke gezindheid is als we iets doen. We moeten actief zijn! Het eerste wat we echter moeten doen als we ons bewust worden van de ontzaglijke geestelijke nood in deze wereld, is smeken dat de Heer arbeiders uitstoot. We moeten dan ook, als de Heer zou zeggen: 'Ja, ik wil *jou* gebruiken', bereid zijn om te zeggen: 'Hier ben ik, zend mij ...' (Jes. 6:8). Kunnen we ons werkelijk inbeelden dat wij méér bewogen zijn met het lot van miljoenen zondaren, en dat wij meer verlangen dat zij gered worden van het eeuwig verderf, dan God Zelf? Hij is de Heer van de oogst, en Hij alleen beslist wie wat moet doen, en waar, en wanneer, en hoe! U en ik beslissen daar niet over. Het beste wat een geestelijk gezonde gelovige kan doen is dagelijks tot de Heer opzien om de leiding van Hem te verwachten.

Mozes moest dat leren, en wij moeten dat ook leren. Mozes handelde vóórdát Gods tijd was aangebroken, en de Heer beschermde hem niet tegen de resultaten van zijn impulsieve daden. Veertig jaar lang, in de woestijn, heeft Mozes moeten leren dat hij niets was, niets wist, en niets kon doen van zichzelf. Of zoals een broeder het eens uitdrukte: 'Veertig jaar heeft Mozes gedacht dat hij *iets* was, veertig jaar dat hij *niets* was, en veertig jaar ervaren dat God *alles* is'. Hij moest van zichzelf ontledigd worden. Pas wanneer wij leeg zijn van ons 'eigen ik' kunnen wij vervuld worden met de Heilige Geest, en zijn wij bereid Gods gedachten en wil te begrijpen.

Mozes voelde zich dus geroepen. U voelt zich ook geroepen? Welnu, wat moet u dan doen? Het is misschien nuttig hier iets te zeggen over het uitoefenen van gaven. Dit is een onderwerp dat velen bezig houdt, en het is niet zo'n eenvoudig onderwerp. Ik wil maar enkele gedachten hierover doorgeven.

De *roeping* van God gaat altijd gepaard met de gave en de bekwaamheid om die roeping uit te voeren. Een roeping tot een bijzondere dienst is zeer persoonlijk: '... de Geest deelt aan een ieder toe zoals Hij wil ...' (1 Kor. 12:11). Als 'lid' in het lichaam van Christus heeft ieder van ons een functie te vervullen (zie bijv. 1 Kor. 12; Rom. 12). De roeping van de Heer aan u en mij staat dus altijd in relatie met de functie van Zijn lichaam, de Gemeente. 'Een gave is een gave *in* het lichaam en *voor* het lichaam, zoals een lid van het menselijk lichaam functioneert voor het geheel. Mijn oog kijkt voor mijn gehele lichaam, mijn voet loopt voor mijn gehele lichaam' (J.N. Darby). Het is heel belangrijk dit goed te bedenken.

De uitvoering van een roeping tot de dienst van de Heer is geen geïsoleerde aangelegenheid die mij alleen aangaat. De roeping is persoonlijk, maar de uitoefening daarvan, het hoe, waar en wanneer, is nauw verbonden met het functioneren van de andere leden in het lichaam: mijn medegelovigen, de broeders en zusters, en - als ik

getrouwd ben - mijn vrouw.

Ik kan dus mijn roeping en dienst niet onafhankelijk van de rest van het lichaam gaan uitoefenen, want dat zal Gods Geest nooit bewerken, omdat het in lijnrechte tegenstelling zou zijn met de eenheid van het lichaam van Christus. Wat zou de oorzaak zijn als een lid in ons eigen lichaam niet functioneert zoals het behoort? Ziekte.

In het lichaam van Christus (de Gemeente) moet er volkomen harmonie bestaan tussen alle leden. Dan komen de functies van de leden tot hun recht en vervullen zij hun doel. Helaas kan het gebeuren dat ik niet goed functioneer. Paulus waarschuwt ons in Romeinen 12:3: '... Ik zeg aan een ieder onder u, dat hij van zichzelf niet hoger moet denken dan het behoort, maar dat hij bescheiden moet denken, naar de maat van het geloof, zoals God aan een ieder heeft toebedeeld'. Ik kan denken dat ik een dienst moet vervullen waar de Heer mij niet voor geroepen heeft, en waarvoor Hij mij evenmin de bekwaamheid gegeven heeft. Vaak zien we onszelf in een heel ander licht dan wat onze medegelovigen in ons waarnemen.

Hoe weet ik nu dat ik 'geroepen' ben? Hoe weet ik dat ik een 'gave' heb ontvangen? En hoe weet ik welke gave ik heb? De Heilige Geest zal dit zowel aan óns hart bevestigen, als aan de harten van anderen.

Volgens Mattheüs 25:14-30 moeten wij onze gave *gebruiken*. In het gebruik van onze gaven, bijvoorbeeld als wij prediken en 'de deugden verkondigen van Hem die ons uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht' (1 Petr. 2:9), zal het duidelijk worden óf de Heer ons een gave heeft gegeven, en welke gave dat is. Met die gave zullen wij in afhankelijkheid van de Heer de Zijnen dienen, of het evangelie verkondigen.

Maar als een broeder nu eens meent een gave te hebben, en toch niet de gelovigen opbouwt en sticht, en klaarblijkelijk geen vrucht op zijn arbeid heeft? Wat dan? Dat zou een teken kunnen zijn dat die broeder waarschijnlijk niet door de Geest geleid wordt. De broeders moeten dan biddend, met heel veel liefde en tact trachten deze broeder te helpen. Wat er moet gebeuren wanneer deze broeder niet wil luisteren, is een geval dat we hier niet willen behandelen.

Het is goed nederig te blijven, en niet boos te worden als anderen ons er vriendelijk op attent maken dat wij waarschijnlijk voor die-en-die arbeid niet geschikt zijn: '... Een ieder naar zijn eigen bekwaamheid' (Matth. 25:15).

Velen zijn met 'natuurlijke gaven' geboren. Er zijn er die heel veel van kinderen houden, terwijl anderen zich meer tot jonge mensen aangetrokken voelen. Weer anderen hebben speciaal geduld en sympathie voor hen die lijden of oud en bedlegerig zijn. Er zijn begaafde broeders die kunnen besturen en organiseren, en mensen die 'talenknobbels' hebben, en die zich overal in elke situatie en bij elk soort mensen kunnen aanpassen en zich op hun gemak voelen.

Een gelovige legt zijn hele wezen in de hand van de Heer, en de Heilige Geest loutert deze 'natuurlijke gaven', en bekrachtigt ze, en door gebruik in afhankelijkheid van Hem groeien die gaven. Maar een ieder moet binnen de grenzen van zijn van de Geest ontvangen gave blijven. Paulus, die meer dan één gave had, was een uitzondering. De neus kan niet als mond functioneren, en het oog kan niet de plaats van een voet innemen. Dit alles vraagt van ons dat wij nuchter en realistisch de balans opmaken, en dat we veel bidden om leiding, zodat we geen moeilijkheden veroorzaken in de gemeente door eigenzinnigheid. God alleen bepaalt de roeping, maar ook de tijd dat we aan die roeping gevolg moeten geven, en de wijze waarop we dat moeten doen.

Laten we goed bedenken dat er meerdere zijden zitten aan een roeping:

1. De Goddelijke zijde: Hij roept en Hij zendt.
2. De menselijke zijde: dat heeft te maken met de leden in het lichaam van Christus: de

gelovigen.

Dit beginsel zien we duidelijk in Handelingen 13:

(a) De Heilige Geest *zondert* Paulus en Barnabas *af* (zij waren al lang 'geroepen', actieve profeten en leraars!). Behalve deze twee waren ook Simeon, Lucius en Manahen in Antiochië, allen bekwaam en begaafd, en toch werden zij niet voor deze speciale dienst afgezonderd.

(b) Al deze broeders stonden *bekend* onder de gelovigen als begaafde profeten en leraars. Hun gaven waren bekend. Hier was dus niet een pasbekeerde, of tot nu toe in geen enkel opzicht actieve broeder die plotseling aan de broeders mededeelde dat hij 'geroepen' was als zendeling uit te gaan!

(c) Er is volkomen harmonie in Antiochië, en er is een innige gemeenschap met Paulus en Barnabas. De broeders 'lieten hen gaan', staat in vers 3. Let u erop dat er niet staat: 'En de broeders te Antiochie *zonden hen uit*': dát doet de Heer alleen.

(d) Die gemeenschap en de vereenzelviging van de gelovigen te Antiochië met deze twee broeders wordt nog onderstreept in hoofdstuk 14:26-28.

In het geval van Timotheüs zien we ook weer dezelfde beginselen toegepast (Hand. 16:1-5):

(a) Paulus wil Timotheüs meenemen om met hem te arbeiden. Maar Paulus erkent wat we zouden kunnen noemen, de 'wet van het lichaam'. Niet dat Paulus de *goedkeuring* vraagt van de broeders van Lystre en Iconium. Omdat God de gave geeft, is het genoeg dat men *Zijn* goedkeuring heeft. En als de geestelijke toestand van de andere medegelovigen goed is (en ook de geestelijke toestand van hem die een genadegave heeft ontvangen), dan zal er harmonie zijn.

(b) De broeders van Lystre en Iconium, die Timotheüs goed kennen, geven een goed getuigenis van hem, bevelen hem aan, en vereenzelvigen zich met hem. Maar let wel: dit betekent niet dat Timotheüs daarbij 'aangesteld' werd, of dat hij nu de 'goedkeuring' van een of meerdere gelovigen of van de gemeente nodig had.

Paulus zelf wachtte niet op de goedkeuring van anderen (Gal. 1:16), en voor Apollos gold hetzelfde (Hand. 18:24-28). Handelingen 13 spreekt ook niet over de 'goedkeuring' van de gemeente te Antiochië. Paulus en Barnabas waren al jaren 'in het werk des Heeren'. Laten we bedenken dat Paulus pas nadat hij al 14 jaar met veel zegen in vele plaatsen had gearbeid, 'officieel erkend' wordt door de apostelen, ongetwijfeld omdat zij zagen dat hij door God geroepen was. Maar Paulus drong er niet bij hen op aan dat zij hem zouden 'erkennen'. Iemand die zich geroepen weet door de Heer heeft evenmin het recht te eisen dat men hem 'erkennt'.

Natuurlijk is het Gods bedoeling dat een dienstknecht het vertrouwen heeft van zijn medegelovigen. Maar dat vertrouwen kunnen zij alleen maar geven als de Heer hen persoonlijk heeft laten zien dat die betrokken broeder inderdaad een dienst van God heeft. Dan is er ook geen probleem over het ondersteunen van die broeder in zijn geestelijke en materiële behoeften.

Maar nu komt de vraag op: wanneer mag iemand die zich geroepen weet door de Heer, zijn gewone aardse arbeid opgeven? Hier laat ik de woorden van een ander volgen:

'Ten eerste moet hij al een arbeider *zijn*. Hij gaat dus niet in het werk van de Heer als hij besluit zijn aardse beroep er aan te geven, maar hij kan dit besluit nemen *omdat* hij in het werk van de Heer *is*. Zou hij geen arbeider van de Heer zijn, dan had hij het recht niet om van het werk van de Heer te leven'.

Een lezer zal misschien zeggen: stel nu eens dat u voor u zelf niet kunt aannemen dat broeder 'zo-en-zo' een gave heeft ontvangen en voor de Heer werkt. Wat moet dan uw houding zijn tegenover deze broeder?

Ik geloof dat we in Paulus een treffend voorbeeld vinden (Fil. 1:15-18). Hij zegt: 'wat doet het er toe? In elk geval wordt Christus op allerlei wijze, hetzij onder een voorwendsel,

hetzij in waarheid verkondigd: en daarin verblijd ik mij en zal ik mij ook verblijden ...' (verdere voorbeelden vinden we wellicht in Luk. 9:49-50 en Num. 11:26-29). Dus vooral niet tegenwerken, afbreken, bekritisieren, maar wel altijd doorgaan met voor zo iemand te bidden.

C.H. Mackintosh schrijft nog het volgende:

'Ongetwijfeld moeten wij op alle mogelijke manieren naar eenheid in het werk streven, maar we moeten nooit toelaten dat daardoor een breuk ontstaat op het gebied van persoonlijke arbeid, of in te dringen tussen de arbeider en zijn Heer ...

We moeten niet proberen alles tot een dode eenvormigheid terug te brengen, of de verschillende werkingen in de dienst van Christus te beperken, door ze te houden binnen zekere oude vormen die wij gemaakt hebben ...

We moeten er allen ernstig naar streven hartelijke eenheid te verenigen met de grootste verscheidenheid in werkingen. Beide zullen op gezonde wijze bevorderd worden, als we onthouden dat we geroepen zijn samen te werken onder Christus. Hier ligt het grote geheim: *samen onder Christus*. Laten we dit in gedachten houden. Het zal ons helpen de werkwijze van een ander te erkennen en te waarderen, al verschilt die van de onze, en aan de andere kant zal het ons ervoor bewaren te veel te denken aan onze eigen manier van werken, omdat we zullen inzien dat we allen slechts medewerkers zijn in het ene grote arbeidsveld'.

Persoonlijk moet ik erkennen dat ik al deze dingen door 'schade en schande' heb moeten leren.

Nadat God het in Zijn genade had toegelaten dat ik mij verbond aan een zendingsorganisatie, bleven er toch nog zoveel vragen over in mijn hart. Op het hoofdkwartier hadden we elke dag urenlange onvergetelijke bidstonden. Wij waren het allemaal zes dagen lang volkomen met elkaar ééns: wereldevangelisatie in onze generatie!

Maar op zondag bleek onze verdeeldheid helaas duidelijk: iedereen ging naar zijn eigen kerk. Toen ik in Parijs studeerde liet de Geest van God mij de kostbaarheid en de eenheid van de Gemeente als lichaam van Christus zien. Een levend organisme, niet een menselijke organisatie. Het was overweldigend! Het veranderde alles, of beter gezegd, het bracht alles in een (naar mijn overtuiging) meer evenwichtig Bijbels perspectief. Mijn enige visie was tot nu toe geweest: wereldevangelisatie. Nu verdween niet de liefde voor het evangelie, maar ik zag dat er geen scheiding behoefde te zijn tussen het evangeliseren en het vasthouden aan de waarheid van het vergaderen tot de naam van de Heer Jezus gescheiden van alle menselijke systemen. Iemand heeft het eens zo uitgedrukt: de evangelist moet net zo zijn als een kompas: met één voet staat hij gegrond in een schrifuurlijk gegronde kring van gelovigen, en met de andere voet zwaait hij uit in de wereld met het Evangelie, terwijl hij daarbij zielen in deze kring van gelovigen brengt. Er zou immers nooit een Gemeente geweest zijn als er niet eerst geëvangeliseerd was. En de Gemeente op aarde zou niet meer bestaan als de evangelisatie niet meer voortging!

Paulus was tegelijkertijd een dienaar van het evangelie en een dienaar van de prediking van het geheim van de Gemeente (Kol. 1:23, 25).

Hij beschouwde zijn evangelisatiearbeid als direct verbonden met de priesterdienst (Rom. 15:16). Het priesterlijke element (ingaan in het heiligdom, met aanbidding in Geest en waarheid vgl. 1 Petr. 2:5), en het Levietische element (het uitgaan om de deugden te verkondigen van Hem die ons uit de duisternis heeft geroepen tot zijn wonderbaar licht - vgl. 1 Petr. 2:9) waren bij Paulus als het ware samengesmolten. Wat God samengevoegd heeft, mag de mens niet scheiden. In het kader van de plaatselijke vertegenwoordiging van de Gemeente in de wereld kunnen alle gaven die Christus gegeven heeft aan de Gemeente, zoals we ze vinden in Efeze 4:11, tot ontplooiing komen en aangemoedigd worden.

Waarom zat ik dan in een organisatie? Waarom zou ik dan niet de volle gemeenschap genieten met mijn broeders en zusters met wie ik samen op de basis van de eenheid van het lichaam samenkwam? Evangeliseren of met het woord van God dienen, zonder de voortdurende gebedsgemeenschap te hebben van degenen met wie ik samen dezelfde weg ging?! Dat was toch eigenlijk onmogelijk. In onafhankelijkheid van mijn broeders de Heer dienen? En op die wijze ook niet onderworpen behoeven te zijn aan gemeentelijke tucht? Mijn eigen wil en gedachten volgen? In een organisatie blijven - ook al zou die organisatie als een sekte functioneren met 'beginselen en praktijk' en tucht? Nee, ook geen sekte!

Die middag in het huis van broeder Lemkes ligt me nog vers in het geheugen. Vier of vijf broeders waren daar die mij uitgenodigd hadden met hen te komen praten. Hun vraag was waarom ik meende dat de Heer mij naar Egypte riep. Dat werd een heel verhaal, te lang om het hier te vertellen. De broeders hadden veel begrip en gevoel voor wat zij hoorden, maar zij konden alleen maar - overigens heel juist - zeggen dat ze allen zouden bidden om wijsheid en leiding van de Heer om mij een antwoord te geven.

Hun advies was om mijn verbinding met deze zendingsorganisatie te verbreken, en voorlopig terug te keren naar mijn oorspronkelijk beroep van boekhouder zodat ik in mijn onderhoud kon voorzien. Zij zouden mij bericht zenden als de Heer hen Zijn wil had duidelijk gemaakt.

Daar zat ik dan achter de schrijfmachine in het kantoor van broeder Van den Bosch! Wat had ik gedaan? Was dit nu Gods wil? Hoe kon ik terugkeren naar dat waarvan de Heer me zo'n vijf jaar geleden had weggeroepen om Hem te dienen? Had God mij dan niet geroepen? Ik moest toch gaan om arme zondaren van zijn liefde te vertellen! Maar hier, in dit kantoor, scheen alles tot een einde gekomen te zijn. God heeft de tranen bewaard in zijn kruik (Ps. 56:9) die daar geweest zijn die twee of drie maanden.

Toen hoorde ik Zijn zachte stem: 'Cor, je hebt laten zien dat je bereid was je vader en je moeder te verlaten, en je land, om Mij te volgen. Ja, je hebt ook Audrey voor Mij op het altaar willen opofferen. Maar nu is er nog iets dat je op dat altaar moet leggen: je *roeping*. Als Ik nu eens *niet* wil dat jij naar het zendingsveld gaat. Als je Mij nu eens niet mocht dienen, als je mond zelfs voor altijd gesloten moest blijven, omdat IK dat wil - wil jij dan gehoorzamen?' De strijd werd gestreden! Om Hem te winnen moest al het andere schade geacht worden. Dat was het einde van alles!

Bent u die dit leest daar al aangekomen? Hier begint God met ons! Mozes moest dat leren dwars door de teleurstelling heen. U en ik ook: we moeten leren dat we *niets* zijn.

2. De teleurstelling (Ex. 2:14)

Mozes vluchtte wég uit Egypte. Dit is merkwaardigerwijze niet beschreven in Hebreëën 11 vers 24-26. Wat dáár staat heeft betrekking op Mozes' innerlijke, geestelijke toestand, als man van geloof. 'Hij achtte de smaad van Christus groter rijkdom dan de schatten van Egypte ... en vreesde ... *niet*, want hij bleef standvastig, als zag hij de Onzienlijke'. Zo'n man kon de diepste teleurstellingen uit Gods hand aannemen. Hij zag niet op de mens, maar alleen op de Heer. Hij had in zijn hart afstand gedaan van Egypte; hij had Egypte in het geloof 'verlaten'. Hij beseftte dat hij Christus moest volgen, koste wat kost, ook al werd hij door zijn broeders verworpen en teleurgesteld (Ex. 2:14).

Mozes' gezindheid was goed. Hij hield van de Heer, en van zijn broeders, die in nood waren. Hij bedoelde het heel goed, die dag toen hij uitging en de Egyptenaar doodsoeg! Maar hij wist niet dat er, vermengd met die geestelijke gezindheid, veel te veel van Mozes zelf in zat. Dat moest nu gezuiverd worden op de dorsvloer van de Heer. Een gelovige kan oprecht zijn en toch fout in de wijze waarop hij Gods wil interpreteert. Onwetendheid, in verband met Gods gedachten en wegen, moet pas als zondig

beschouwd worden als iemand hardnekkig weigert terechtwijzingen naar de gezonde leer aan te nemen.

Zijn wij bereid van onze teleurstellingen te leren? God kan een andere gelovige gebruiken om ons te helpen. Zijn wij bereid om dat dan aan te nemen als van Hem? De enige wijze om geestelijk te groeien is ons te onderwerpen aan Gods woord en aan Zijn correctie!

3. Onderworpenheid (Ex. 2:16-22)

Mozes leerde snel. Hij ging niet bij de pakken neerzitten en zichzelf beklagen omdat zijn goede voornemens niet door zijn broeders waren geaccepteerd. Hij werd niet kwaad op ze. Hij zei niet: 'Nou, ik heb jullie niet nodig, ik zal mijn eigen gangetje wel gaan'. Hij was niet gepikeerd: 'Hoe dúrven ze mij zo te behandelen!' Hij handelde ook niet alsof hij tegen de Heer zeggen wilde: 'U wilt mij niet gebruiken - nu, dan doe ik ook niets meer, voor niemand!' Nee, Mozes boog voor de wil van God. Hij geloofde dat deze omstandigheden door God toegelaten waren. Hij steeg boven zijn eigen gevoelens uit door zich af te vragen wat hij op dat ogenblik toch nog voor anderen kon doen: hij kwam de dochters van Rehuël te hulp en drenkte hun kudde (vs. 17). Er is niets dat zo duidelijk bewijst dat wij een Goddelijke opdracht hebben, als de kalme en bereidwillige wijze waarop wij deze opdracht evenzeer vervullen wanneer de dingen ons tegenzitten, als in de meest aantrekkelijke en sympathieke atmosfeer.

Dit vermogen teleurstellingen en ogenschijnlijk falen te accepteren is een noodzakelijk ingrediënt voor hen die de Heer willen dienen. Doorzettingsvermogen en volharding, hoewel we ogenschijnlijk geen 'succes' zien. De arbeider is ook niet in de eerste plaats geroepen succesvol te zijn, maar *trouw* te zijn. In het Engels zeggen we wel: 'Our disappointments are Gods appointments ...' - onze teleurstellingen zijn Gods beschikkingen. Hij heeft er Zijn plannen mee. 'Maar wij weten, dat hun die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, hun die naar Zijn voornemen geroepen zijn ...' (Rom. 8:28). Bent u teleurgesteld? Is de deur voor uw gezicht dichtgesmeten? Heeft u niet bereikt wat u zich voorgesteld had? Voelt u dat uw medegelovigen, uw broeders en zusters in Christus u verkeerd hebben beoordeeld? Geef het aan de Heer over. Hij heeft dit toegelaten. Ga in vertrouwen op Hem uw weg verder. Wacht biddend op Hem om leiding, dan zal Hij u de volgende stap ook duidelijk laten zien.

4. Waakzaamheid (Ex. 3:3)

Veertig jaar lang! De hoop om nog God te dienen, door zijn broeders in Egypte te helpen, moet nu wel helemaal gestorven zijn! Mozes vervult zijn dagelijkse taak als herder trouw in de woestijn. Een van de meest duidelijke tekenen dat wij ons aan Gods wil onderworpen hebben, is de wijze waarop wij onze dagelijkse taken trouw, geduldig en met toewijding vervullen. En daarbij is het van belang ook altijd onze ogen gericht te houden op de wijze waarop God handelt.

De verbinding tussen God en Mozes was niet verbroken. 'Wie trouw is in het geringste, is ook in het grote trouw ...' (Luk. 16:10). Mozes was er zich misschien helemaal niet van bewust, maar God was stilletjes bezig hem klaar te maken voor de grootste taak van zijn leven. In het leven van de gelovige is niets 'verloren' zelfs teleurstellingen, zelfs oponthoud moet nooit als verloren tijd beschouwd worden! Laten we elke dag waakzaam zijn, dan zullen we ook Gods leidende hand ervaren.

5. Nederigheid (Ex. 3:11)

'Wie ben ik?' is de vraag die we Mozes horen stellen. In die veertig jaar in de woestijn had hij heel wat geleerd. Wanneer de Geest van God een getuigenis geeft van Mozes,

dan zegt Hij: 'Maar de man Mozes was zeer *zachtmoedig*, meer dan alle mensen die op de aardbodem waren' (Num. 12:3).

Mozes vond zichzelf volkomen ongeschikt om dat onmogelijke dat God nu van hem vroeg te doen. Maar God kende Mozes beter dan hij zichzelf kende, en God had Zijn dienstknecht geschikt gemaakt om voor Hem te handelen. Net zoals Paulus later, heeft ook Mozes moeten leren: '... wanneer ik zwak ben, dan ben ik sterk ...' (2 Kor. 12:10); en '... opdat de uitnemendheid van de kracht van God zij, en niet uit ons ...' (2 Kor. 4:7).

Die les moeten wij ook leren: dat wij niets zijn en niets kunnen, maar dat bij God alle dingen mogelijk zijn (Mark. 10:27). Deze tekst uit Markus was bij ons thuis in de eetkamer aan de spiegel boven de schoorsteen geplakt, zodat iedere keer als je in de spiegel keek, die tekst je aanstaarde. *Alle dingen zijn mogelijk bij God!*

Het was in 1950. We hadden juist een week van evangelisatie achter de rug in de omstreken van Newcastle in het noorden van Engeland. Mijn vriend en ik waren alleen achtergebleven; de andere drie van ons team waren al naar huis vertrokken voor de zomervakantie. Wij moesten wachten totdat een vrachtschip ons van Engeland naar Nederland kon meenemen als 'werkende passagiers'. Het was niet de eerste keer dat ik de Noordzee was overgestoken op zo'n vrachtschip; borden wassen, aardappelen schillen, groenten schoonmaken, de oven stoken, hier en daar en overal helpen.

Ik moest het hoofdkantoor opbellen om er achter te komen van welke haven 'ons schip' zou afvaren. Het schip bleek 's middags om 12 uur diezelfde dag te vertrekken. Het was al te laat om met de trein van Newcastle naar Middlesborough te reizen om het schip nog op tijd te bereiken. We hebben toen heel eenvoudig gebeden: 'Heer, als het Uw wil is dat wij naar Nederland gaan, wilt U dan dat schip zolang voor ons vasthouden totdat we er zijn'. We pakten haastig onze koffers en spoedden ons naar het station in Newcastle. Voordat we onze kaartjes voor de trein kochten belde ik nog even het hoofdkantoor op om te zeggen dat we het onmogelijk konden halen! 'O', zei de stem aan de andere kant '... ik heb goed nieuws voor u, meneer Bruins, het schip heeft vertraging tot 5 uur'. Dit is al lang geleden gebeurd, maar ik moet beslist wel 'Halleluja' hebben geroepen!

We arriveerden op de kade en vonden het vrachtschip. Aan boord gekomen troffen we het schip onbemand aan, met uitzondering van de machinist beneden, zijn zoon (een matroos) op het dek, en de eerste stuurman. Die stuurman kende mij niet en vroeg wat wij wilden. We vertelden het hem. 'Weet je wel', zei hij 'dat dit schip een van de meest immorele is waarop ik ooit gevaren heb?' Ik vertelde hem dat ik op andere schepen van de maatschappij had meegevaren, die net zo slecht waren. Maar ik voegde er aan toe dat wij Christenen waren en dat we ervan overtuigd waren dat we een boodschap hadden voor deze bemanning. Hij schaterlachte.

Om 5 uur was de rest van de bemanning, zo'n 12 man, nog steeds niet aan boord, en kapitein Smith evenmin. Tegen 9 uur 's avonds hoorden we ze aankomen, allemaal stomdronken. Ze konden niet op hun benen staan en gingen regelrecht naar hun kooien. Ik volgde de dronken kapitein naar beneden in de keuken. Tegen 10 uur waren we buiten de haven, en tegen 12 uur al een eind de Noordzee op. Omstreeks middernacht zei de kapitein tegen me: 'Kom eens met me mee de brug op'. We vonden de eerste stuurman op de brug samen met de nuchtere matroos, die achter het grote stuurrad stond.

'Laat hem maar eens zien hoe je dit schip bestuurt', zei kapitein Smith tegen de matroos. Dat was op die donkere Noordzee de eerste les in stuurmanskunst die ik ooit gehad heb in mijn leven. Nadat ze mij zo'n tien minuten hadden gadedegeslagen verdwenen de twee mannen, en ik bleef achter op de brug met een stomdronken kapitein! Daar stond ik dan achter het grote wiel. Er brandde licht boven het kompas. Dit was een onmogelijke situatie! 'Ik ben niet de kapitein van dit schip', zei kapitein Smith, die ik had leren kennen

op verschillende andere overtochten (zijn twee kinderen waren gelovigen, bij het Leger des Heils). 'Jij hebt een *Kapitein*, heb je mij verteld. Laat Die je nu maar helpen!' Wat voelde ik mij machteloos, en hulpeloos die donkere nacht. 'Wie ben ik Heer! Help mij dit schip veilig te sturen', was mijn voortdurend gebed. Hij die bij Mozes stond, zei ook die nacht tot mij: 'Voorzeker Ik zal met u zijn!' (Ex. 3:12).

In januari 1949, toen ik nog op kantoor in Den Haag werkte, had de Heer mij al die prachtige tekst gegeven: 'Heb Ik het u niet geboden? Wees sterk en moedig, schrik niet en wees niet ontsteld, want de HEERE uw God, is met u, overal waar u heengaat' (Joz. 1:9).

Om 4 uur kwamen de stuurman en matroos weer op de brug, en tot hun verbazing ontdekten ze dat we geen haartje uit de koers waren geraakt! Werkelijk een wonder. Een van de lessen die deze ervaring mij leerde was: hoe reageren wij in een ogenblik van crisis? Vluchten wij tot de Heer, of leunen wij op onze eigen wijsheid en vertrouwen wij op onze eigen kracht? We staan plotseling voor een 'onmogelijke situatie' - zullen we die dan niet het hoofd bieden in gemeenschap met Hem?

Dat herinnert me aan een andere ervaring. Het zendingshoofdkwartier in Londen had mij geschreven en mij gevraagd op maandag 6 juli te komen. Ik had veel over deze zaak gebeden, en de Heer had mij in Zijn genade 'vrede' in mijn hart gegeven, en het scheen dat Zijn Woord, Zijn vrede, en de omstandigheden er met elkaar op wezen dat ik moest gaan. Maar ik had nog tien gulden nodig voor mijn enkele reis per boot via Hoek van Holland - Harwich - Londen. Het was vrijdagavond. Mijn koffers waren gepakt. Ik bad steeds: 'Heer, ik heb nog tien gulden nodig'. En steeds zei de Heer: 'Ga - heb Ik u niet geboden!'

Zaterdagmorgen. Met het geld dat ik had kocht ik een kaartje tot Oostende. Daar zou de Heer wel verder zorgen! Maandagmorgen, op het Station Hollandsch Spoor in Den Haag. Een klein groepje vrienden was daar aanwezig om me uitgeleide te doen. Op het perron bad ik: 'Heer, ik heb nog tien gulden nodig'. Ik zag de trein al aankomen in de verte! Plotseling komt er iemand naar me toe. Hij zegt: 'Cor, ik kon vannacht maar niet slapen; ik dacht de hele tijd maar aan jou, en de Heer heeft me gezegd dat ik je deze vijf gulden moest geven!' Met een diepe dankbaarheid in mijn hart bedankte ik mijn vriend, en ik dankte de Heer. De trein stopte, en ik moest instappen. Ik riep tot de Heer in mijn nood: 'Heer, ik dank U voor die vijf gulden, maar ik heb nóg vijf gulden nodig'. Terwijl ik aanstalten maakte in de trein te stappen komt daar plotseling een ander naar me toe en zegt: 'Ik weet niet waarom, Cor, maar de Heer zegt tegen mij dat ik je deze vijf gulden moet geven'. Onvergetelijke ogenblikken! Niet alleen wist de Heer mijn nood, maar twee anderen van Zijn kinderen lieten zich afzonderlijk leiden om Hem te gehoorzamen. Alle dingen zijn werkelijk mogelijk bij Hem!

Mozes moest daar ook wel van overtuigd zijn. Denk eens aan die ontzaglijke taak: een grote massa mensen, met kleine kinderen en vee de lege, dorre woestijn in leiden. God kan 'een tafel gereed maken in de woestijn' (Ps. 78:19). Geloven we dat? Wanneer we in Zijn wil zijn, hoeven we niet bang te zijn dat Hij niet voor ons zal zorgen.

Ik werkte als tuinman op de zendingsschool die zomer. Al mijn geld was op, zelfs geen cent of 'penny' voor een postzegel om naar huis te schrijven, en ik had nog andere dingen hard nodig. Ik viel op mijn knieën voor mijn bed en stortte mijn hart uit voor mijn hemelse Vader. Ik bracht Mattheüs 6:33 en Filippi 4:19 voor Hem en pleitte op die beloften in de naam van de Heer Jezus. Ik dankte Hem dat Hij mij gehoord had, en ik stond op van mijn knieën.

Nog geen vijf minuten later, bij de kamer van de directeur aangekomen, zag ik een brief op het tafeltje voor zijn deur liggen met een Engelse postzegel, en mijn naam er op! 'Wie kent mij nu in Engeland?' dacht ik. Haastig opende ik de enveloppe, en in de brief stond

het volgende:

'Geliefde broeder,

U kent ons waarschijnlijk niet, maar bij een bezoek aan de zendingsschool sprak de directeur met ons over u. Sinds dat ogenblik bidden wij elke dag voor u. Deze morgen was het alsof de Heer tot mijn vrouw en mij zei: 'Stuur een pond (toen 10 gulden) naar Bruins'. Wij sluiten dit pond hierbij in met onze beste wensen in de Heer'.

Wij zongen vroeger:

*Vrees niet, geloof alleen,
vrees niet, geloof alleen!
Alles is mogelijk degene die gelooft.
Ga dan tot Jezus heen,
Hij laat u nooit alleen,
Alles is mogelijk degene die gelooft.*

De hele geschiedenis van het leven van Mozes toont ons zijn onwrikbaar vertrouwen op God, dwars door tal van 'onmogelijke' situaties heen. Geen wonder dat God tot hem sprak van 'mond tot mond' (Num. 12:8)!

PAULUS

DE GROOTSTE ZENDELING ALLER TIJDEN

Ongetwijfeld is de apostel Paulus uniek in zijn persoon, zijn toewijding, zijn dienst voor de Heer. Hij had zoveel eigenschappen die hem een groot man van God maakten: geestelijke zowel als natuurlijke eigenschappen. Wij kunnen allen ontzaglijk veel leren van deze grote apostel. Hijzelf zegt ook tot ons: 'Weest mijn navolgers, zoals ook ik van

Christus' (1 Kor. 11:1).

In dit hoofdstuk willen we naar aanleiding van het leven van Paulus overdenken wat de eigenschappen waren van deze grote man Gods, en wat wij van hem kunnen leren. Omdat er zoveel materiaal is zullen we het onderverdelen in drie pericopen.

Laten we niet ontmoedigd worden als we eraan denken wie Paulus was en wie wij zijn. Dezelfde Geest die in de apostel werkte, werkt ook in ons. Wij hebben allen de verantwoordelijkheid om in afhankelijkheid van de Heer en met de hulp van de Heilige Geest eigenschappen te ontwikkelen waardoor de Heer verheerlijkt kan worden. Geestelijke gaven komen alleen van God, maar de ontwikkeling van een geestelijk en moreel karakter is het resultaat van een steeds dieper groeiende toewijding, overgave en gehoorzaamheid aan de Heer Jezus. Dat is onze verantwoordelijkheid! Christus krijgt geen gestalte in ons tegen wil en dank. Het moet het verlangen van ons hele hart zijn geheel voor Hem te zijn, ons allerbeste aan Hem te geven. Hoe kunnen we dat nu verwerkelijken?

A. GEESTELIJKE EIGENSCHAPPEN

1. Kennis van de Bijbel

Saulus van Tarsus was de zoon van zeer orthodoxe ouders die hem ongetwijfeld hadden opgevoed in de tucht en vermaning van de God van Israël.

Overeenkomstig de traditie werd Saulus op de achtste dag besneden (Fil. 3:5). Toen hij drie jaar oud was kreeg hij een bijzonder kledingstuk, dat met de godsdienstige plechtigheden van de tempel te maken had. Hij kreeg de dingen van God lief! Op vijfjarige leeftijd moest hij er een begin mee maken de vijf boeken van Mozes uit zijn hoofd te leren! Op twaalfjarige leeftijd werden jongetjes meegenomen naar Jeruzalem, naar de tempel, op het feest van het pascha. Op vijftienjarige leeftijd zal Saulus waarschijnlijk naar Jeruzalem zijn vertrokken om zijn opvoeding voort te zetten. Daar zat hij later als student aan de voeten van de grote leraar Gamaliël (Hand. 22:3).

Al vóór zijn bekering had Paulus dus een zeer grote kennis van de Oudtestamentische Schriften. Dit was hem zo maar niet 'aangewaaid'! Hij heeft om die kennis op te doen zeer hard en geconcentreerd moeten studeren. Zijn grote kennis van het Oude Testament vinden we terug in al zijn geschriften in het Nieuwe Testament. Het was de onontbeerlijke ondergrond waarop zijn door de Heilige Geest geïnspireerde brieven werden geschreven. Hoezeer is het nodig dat we de Schriften, Gods Woord, kennen, om tegen de vijand bestand te kunnen blijven! Drie keer zei onze Heiland tot satan: 'Er staat geschreven' en de vijand moest wijken voor de kracht van dat Woord (zie Matth. 4:1-10). Als gelovigen moeten wij allen het 'zwaard van de Geest, dat is het Woord van God' kunnen hanteren (Ef. 6:17). Hoeveel te meer hebben zij die de Heer willen dienen en anderen, nodig grondig het Woord van God te kennen. Kennen wij dat Woord van God? Ofschoon er al heel wat gepubliceerd is op dit gebied, is het misschien toch wel nuttig op dit punt enige zeer beknopte richtlijnen te geven: we kunnen bijbelkennis opdoen door:

1. Persoonlijke bijbelstudie;
2. Gemeenschappelijke bijbelstudie:
  - a. in de wekelijkse bijbelbesprekingen in onze plaatselijke samenkomsten;
  - b. bij bijbellezingen: de bediening van Gods Woord door een begaafde broeder;
  - c. op conferenties;
  - d. bij diverse andere gelegenheden;
  - e. door het lezen van boeken en geschriften, commentaren, enzovoorts.

Een paar woorden over de methode van bijbelstudie.

Ten eerste is er de *synoptische* methode, waarin de Bijbel in zijn geheel, als zijnde een boek, overzichtelijk wordt beschouwd.

1. Hierbij denken we dan eerst aan de *verscheidenheid* in de inhoud van de Bijbel:
  - a. De vijf boeken van Mozes (Pentateuch) = Genesis - Deuteronomium (5) (historisch)
  - b. Geschiedkundige boeken = Jozua - Esther (historisch)
  - c. Dichterlijke boeken = Psalmen en Hooglied (onderwijzend, didactisch)
  - d. Boeken van wijsheid = Job, Spreuken, Prediker (onderwijzend, didactisch)
  - e. Profetische boeken = grote en kleine profeten (profetisch)

In het Nieuwe Testament:

- a. Christus = 4 evangeliën (historisch)
  - b. De Gemeente = Handelingen (historisch)
  - c. Paulinische geschriften = 14 brieven (onderwijzend, didactisch)
  - d. Algemene geschriften = 7 brieven (onderwijzend, didactisch)
  - e. Profetische geschriften = 1 boek (profetisch)
2. De *eenheid* van de 66 boeken in de Bijbel komt tot uiting in het feit dat Christus het hoofdonderwerp is.
  3. De *overeenstemming* tussen Oude Testament en Nieuwe Testament zien we als we bovenstaande 5 onderverdelingen van het Oude Testament en het Nieuwe Testament naast elkaar stellen en vergelijken.

Ten tweede is er de *analytische* methode: dat is de wijze waarop elk boek afzonderlijk wordt beschouwd.

- A. Als we boeken van de Bijbel afzonderlijk bestuderen, moeten we onszelf telkens de volgende vragen stellen:
  1. Wat is de achtergrond: (plaats, tijdstip, doel, omstandigheden)?
  2. Wat is het karakter van het boek?
  3. Hoe kan het boek onderverdeeld worden?
- B. Als we een afzonderlijke tekst willen verklaren, moeten we ons onder meer de volgende vragen stellen:
  1. Op welke wijze moeten we dit uitleggen? Is het karakter van deze tekst typologisch / allegorisch / figuurlijk / geestelijk / overdrachtelijk / symbolisch, óf letterlijk / profetisch enzovoorts?
  2. Valt de tekst te plaatsen in één van de verschillende bedelingen in de heilsgeschiedenis? Bijvoorbeeld: de periode van Adam tot de zondeval; van Adam tot de zondvloed; van Noach tot Abraham; van Abraham tot Mozes; van Mozes tot het kruis van Christus; van de Gemeente op aarde; of na de opname van de Gemeente?
  3. Heeft de tekst te maken met een verbond? Welk verbond? Het verbond met Adam? met Noach? met Abraham? met het volk van Israël in het beloofde land? met David? het Nieuwe Verbond?
  4. Is hier een afschaffing van de oude, en invoering van nieuwe beginselen aan de orde? Is het vóór of ná Christus' geboorte, dood, opstanding? Is het vóór of ná Pinksteren? Is het de begintijd of de eindtijd van de Gemeente?

Verder is er ook de studie van: onderwerpen, personen, leerstellingen, wonderen, gelijkenissen, typen.

We moeten dus onderzoeken (Joh. 5:39), overpeinzen (Joz. 1:8), vergelijken (1 Kor. 2:13), en biddend trachten in de praktijk van het dagelijkse leven waar te maken wat we geleerd hebben.

Het is een goede gewoonte altijd een aantekeningenboekje bij je te dragen. Maak aantekeningen van alles wat je hoort in de samenkomsten, als het je kan helpen bij het beter begrijpen van Gods Woord.

Oordeel de Bijbel niet, láát je veeleer door de Bijbel oordelen! En laten we bidden voor we de Bijbel openen om te lezen of te studeren, gelovend in de absolute autoriteit en waarheid van de Bijbel.

Nu rijst misschien bij iemand de vraag, hoe we moeten denken over het volgen van een opleiding op een bijbelschool of zendingsschool. Mag ik antwoorden met een wedervraag? Wat leer je op een bijbel- of zendingsschool, wat je door zelfstudie, buiten de muren van zo'n instituut niet kunt leren? Naar mijn persoonlijke mening (na zelf wel zo'n opleiding gevolgd te hebben) is het beslist niet noodzakelijk, soms zelfs gevaarlijk, zo'n opleiding te volgen.

In het gewone wereldlijke leven zijn er velen die na hun dagtaak speciale cursussen volgen, en door zelfstudie thuis universitaire diploma's behalen. Het neemt alleen *meer* tijd in beslag.

Een 2 à 3 jarige studie op een school wordt natuurlijk beslist langer als men het naast zijn normale beroep doet. De vakken die op een bijbel- of zendingsschool worden gedoceerd zijn ongeveer als volgt:

1. Gedisciplineerde bijbelstudie: het 'hoe' en 'wat' van de hermeneutiek, exegese, enzovoorts; het volharden in bijbelstudie op gezette tijden.
2. Homiletiek: kanselwelsprekendheid.
3. Oude talen: meestal Hebreeuws en Grieks.
4. Wereldgodsdiensten, sekten, filosofie, psychologie.
5. Zendingstrategie.
6. Studie van culturen en gewoonten van andere volken.
7. Praktische arbeid: openluchtprediking, traktaatverspreiding, huis- en ziekenbezoek, colportagewerk, kindersamenkomsten, jeugdwerk enz.

Deze vakken kan men beslist ook buiten de muren van een bijbel- of zendingsschool studeren. Bijbel- of zendingsscholen geven bovendien in het algemeen hun 'eigen' (aan hun groep gebonden) bijbeluitleggingen en daar ligt juist het grote gevaar. Er zullen intussen maar weinigen zijn die op bijbelse gronden tegenwerpingen kunnen opwerpen tegen het studeren van gespecialiseerde vakken zoals vreemde talen, medische opleidingen, Wycliffe-cursussen enz.

In beginsel behoort de plaatselijke kring van gelovigen de trainingsschool te zijn als voorbereiding op een dienst waartoe men door de Heer geroepen is. We hebben al gezien hoe deze training ontvangen kan worden: door persoonlijke studie; in de samenkomsten, door bijbellezingen, bijbelbesprekingen, conferenties en kampen.

2. Geestelijke kracht

Het in alle ootmoed buigen voor Gods Woord en het onvoorwaardelijk geloven geeft geestelijke kracht. Wanneer we dat Woord gehoorzamen tot in de kleinste bijzonderheden en omstandigheden van ons leven, geeft dat geestelijke kracht. 'Overigens, broeders, sterkt u in de Heer en in de kracht van Zijn sterkte' (Ef. 6:10). Bijbellezen en bijbelstudie alleen om verstandelijk meer te weten dan anderen, brengt geen kracht met zich mee.

Godsvrucht is het resultaat van het diep overpeinzen van Gods Woord en Gods

gedachten in Zijn tegenwoordigheid, biddend, op onze knieën. Dat geeft kracht! Geestelijke kracht. Dagelijks het Woord van God zoeken te gehoorzamen geeft ons het besef van de tegenwoordigheid van de Heer bij ons, overal. Dat geeft kracht!

De kracht van ons geestelijk leven is *gebed*. We zien die kracht van het gebed in het leven van Paulus. Dat spreekt uit al zijn brieven. Gebed was voor Paulus niet iets extra's, maar van fundamenteel belang.

Zijn gebeden waren ook geen formuliergebeden, en toch ook weer niet onsamenhangend of doelloos. Soms was het een rustig gebed, dan weer een gebed vol vuur en vlam!

Hij bad onophoudelijk (2 Tim. 1:3) en op deze wijze wist hij zich voortdurend in de aanwezigheid van de Heer. Dat hij onophoudelijk bad, betekent ook dat hij de noodzaak voelde alles en iedereen in het gebed bij God te brengen. Dat werd een dagelijkse gewoonte, een manier van leven. En het bleef niet bij gebed, maar altijd voegde hij er dankzegging aan toe. De meeste van zijn in de Schrift opgetekende gebeden betreffen personen en hun noden en behoeften. De kracht van Paulus' geestelijk leven was het gebed, en de kracht van zijn gebed was zijn volkomen vertrouwen op de Heer, op Zijn liefde en wijsheid en macht. Door het gebed werd alles mogelijk, zelfs het onmogelijke.

Deze Godsman, deze man van gebed, beseftte toch dat hij de gebeden van anderen nodig had: 'Broeders, bidt voor ons ... (1 Thess. 5:25). '... Ik bid u, broeders, door onze Heer Jezus Christus en door de liefde van de Geest, dat gij met mij strijdt in de gebeden tot God voor mij' (Rom. 15:30). Hij was overtuigd van de kracht van het gebed, en de gebeden van de gelovigen waren voor hem een noodzakelijke en beslissende factor in zijn arbeid (Fil. 1:19). Die 'stille tijd' van bijbellezen, meditatie en gebed is een noodzaak voor een ieder die in de wereld van vandaag staande wil blijven tegen alle satanische machten. David (Ps. 5:3-4) vond dat de beste ogenblikken voor 'stille tijd' 's morgens vroeg waren: 'Sla acht op mijn stem als ik roep, mijn Koning en mijn God, want tot U bid ik. 's Morgens hoort U mijn stem, HEERE; 's morgens leg ik *mijn gebed* voor U neer en zie ik *naar U* uit'. Misschien is het voor sommigen van ons niet mogelijk in de morgen. Als het maar ergens op de dag echt plaats vindt. Dat is het belangrijkste! Het is door het gebed en het lezen van Gods Woord dat God ons dagelijks leidt.

Leiding in je leven. Daarmee komen we op een uitermate belangrijk punt. Zonder duidelijke leiding van de Heer is er ook geen geestelijke kracht, omdat we niet zeker zijn van de wil van de Heer. Dit beginsel zien we ook heel duidelijk in het leven van Paulus. Ik noem een paar voorbeelden.

In Handelingen 16:6-11 lezen we dat de apostel Paulus en zijn metgezellen op hun zendingsreis door de Heilige Geest *verhinderd* werden te evangeliseren in Asia. Zegt Paulus dan: 'nu weet ik het ook niet meer?' Beslist niet! In vers 7 lezen we: 'en toen zij bij Mysië gekomen waren, trachtten zij naar Bithynië te gaan, en de Geest van Jezus liet het hun niet toe'. Dat is nu voor de tweede keer dat de deur voor hun neus dicht klappt! Paulus zal wel veel gebeden hebben die nacht. En toen kwam het antwoord. Toen kwam er duidelijke leiding. Paulus was nu volkomen overtuigd, en we lezen: 'Toen hij het gezicht gezien had, trachtten wij terstond naar Macedonië te reizen, daaruit opmakend, dat de Heer ons geroepen had om hun het evangelie te verkondigen' (vs. 10).

Mijn vriend en ik hadden een uitnodiging ontvangen het evangelie in Antwerpen te verkondigen. We hadden de uitnodiging voor de Heer neergelegd in het gebed en om Zijn leiding gevraagd. Hij gaf ons Zijn diepe vrede, en wij wisten dat Hij wilde dat we zouden gaan. Maar ik had geen geld voor de treinreis van Den Haag naar Antwerpen. We moesten zaterdagmorgen vertrekken van het station Hollandsch Spoor. Het was nu

vrijdagavond en mijn vriend vroeg mij: 'Heb je het geld voor je kaartje?' 'Neen', zei ik, 'maar de Heer zal er voor zorgen. Laten we elkaar ontmoeten bij de ingang van het station'. Afgesproken.

Op zaterdagmorgen werd ik wakker en ik dacht direct aan de reis naar België. Op mijn knieën lag ik voor mijn bed en overwoog alles biddend. Toen was het alsof ik een stem hoorde: 'Een enkele reis met de tram van het Hobbemapplein naar het station kost 12^{1/2} cent, een retourtje kost 15 cent. Neem maar gerust een retourtje; die 15 cent is alles wat je hebt, en je moet toch weer terug van het Station'. 'Nee,' zei ik, 'ik geloof dat de Heer mij naar Antwerpen roept, en dat ik daar vanavond zal aankomen, hoe weet ik niet, maar ik wil niet twifelen. Ik neem een enkele reis voor 12^{1/2} cent'.

Toen ik die beslissing had genomen en de Heer gedankt had voor Zijn voorziening, at ik haastig mijn ontbijt op. M'n moeder zei tegen me: 'Hier is wat geld voor een kopje koffie in de trein onderweg' (ze wist niet dat ik mijn kaartje nog niet had!). Mijn vriend stond op me te wachten bij aankomst op het station. 'Heb je het geld voor je kaartje?'. 'Neen, maar ga jij maar vast vooruit, ik kom wel wat later'. Mijn vriend vertrok!

'Heer, wat moet ik nu doen?' De Heer zei: 'Met dat geld voor dat kopje koffie neem je de tram tot aan de grote autoweg naar Rotterdam, stap daar uit, en ga liften'. Ik stond nog maar enkele minuten aan de weg toen er een auto stopte.

'Meneer, waar gaat u heen?'

'Naar Rotterdam! Kom er maar in'.

Te Rotterdam aangekomen zette de eigenaar van de auto mij af aan de autoweg naar het zuiden.

Ik bad: 'Heer wat moet ik nu doen?' Toen zag ik daar een Jaguar met een kenteken GB aan de rand van de weg. 'Die Engelsman weet de weg niet', zei ik tegen mezelf. 'Kan ik u misschien helpen de weg te vinden, meneer?'

'Ja graag, kom eens even naast me zitten, ik heb hier een kaart!'

Zeg, waar moet je eigenlijk heen?'

'Ik? Oh, ik moet naar Antwerpen'.

'Schitterend! Ik ben op vakantie geweest, ik heb verschillende landen bezocht, en ik ben nu op de terugweg, je kunt met me meerijden naar Antwerpen'.

De volgende paar uur had ik een zeer diepgaand gesprek met deze Engelsman over de vraag hoe men behouden kan worden voor de eeuwigheid. Hij kwam diep onder de indruk door de werking van Gods Geest. Toen waren we ineens in Antwerpen, voor het station! De Engelsman zei tegen me: 'Zeg luister eens, ik moet morgen terug naar Engeland, ik heb mijn zakken vol met muntstukken van verschillende landen, waar ik niets mee kan doen, kun jij er misschien wat mee doen?' En zo werden mijn beide handen gevuld met vreemd geld!

Enige ogenblikken later stond ik voor de deur van ons logiesadres en belde aan. De deur ging open en ik vond daar mijn vriend die net was aangekomen, en die mij aankeek alsof hij een spook zag. Toen vertelde ik mijn wonderlijke verhaal. God zag die eenzame Engelsman in zijn auto op vakantie en wilde hem de boodschap van verlossing door geloof in Jezus Christus doen horen. 'Hoe zullen zij nu Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? En hoe zullen zij geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen zonder iemand die predikt? En hoe zullen zij prediken, als zij niet gezonden zijn?' (Rom. 10:14-15). De Heer gaf mij in Den Haag geen geld voor de trein omdat ik anders deze man gemist zou hebben. God had een andere weg, niet met de trein, maar in een prachtige snelle Jaguar, om een boodschap van Hem door te geven aan een dorstige ziel!

Hoe kan een gelovige er nu zeker van zijn dat hij de juiste beslissing neemt? Hoe kun je de wil van God kennen? Allereerst: God verwacht van ons dat wij Zijn wil leren kennen en doen: 'Weest daarom niet onverstandig, maar verstaat wat de wil van de Heer is' (Ef.

5:17). En Gods wil kan gekend worden: 'Hij leidt zachtmoedigen in het recht, Hij leert zachtmoedigen Zijn weg' (Ps. 25:9).

God openbaart Zijn wil echter alleen aan hen die Hem ook willen gehoorzamen, die werkelijk verlangen Hem te kennen. Romeinen 12 vers 1-2 geeft deze voorwaarden duidelijk aan: 'Volkomen overgave aan Hem ...' (vs. 1) 'opdat gij beproeft, wat de goede welbehagelijke en volmaakte wil van God is' (vs. 2). De wil van God voor ons is het allerbeste voor ons! Die wil van God is overigens zeer persoonlijk. Zijn wil betreft uw vakantie, uw zakenreizen, uw huwelijk of uw vrijgezellen-bestaan, uw gezondheid, uw verleden, heden en toekomst.

Als we een beslissing moeten nemen, is het goed onszelf de volgende vragen te stellen:

1. Ben ik *bereid* Gods wil te doen? 'Als iemand Zijn wil doen wil, die zal van deze leer erkennen of zij uit God is ...' (Joh. 7:17).
2. Wat leert *Gods Woord* mij in dit geval? God toont ons Zijn wil door Zijn Woord. Wij moeten er daarom veel in lezen. Gods Geest leidt ons nooit op een weg die in tegenspraak is met de leer van Gods Woord.
3. Bidt dat God Zijn wil zal *openbaren*, zodat u die duidelijk zult onderkennen.
4. Zijn mijn *motieven en verlangens* rein? Is dat wat ik wil tot verheerlijking van Hem?
5. Ben ik bereid mijn door God gegeven *gezonde verstand* te gebruiken? De Heilige Geest verandert dagelijks door vernieuwing ons gemoed.
6. Heb ik in mijn hart diepe *vrede* met dit besluit? 'En laat de vrede van Christus, waartoe gij ook geroepen zijt in één lichaam, in uw harten heersen ...' (Kol. 3:15). Zeggen dat je Gods wil kent in een bepaalde zaak, en intussen innerlijk diepe onrust hebben over die beslissing is natuurlijk onzinnig. Wanneer God Zijn wil duidelijk heeft gemaakt komt er een overstromende vrede in ons hart (Fil. 4:7).
7. Heb ik er met *andere, geestelijk gezinde gelovigen* over kunnen praten en hun advies ingewonnen? 'Als er geen wijze raad is, komt een volk ten val, maar er komt verlossing door een veelheid van raadgevers' (Spr. 11:14).
8. Wat laten de *omstandigheden* zien: een open deur, of een gesloten deur? Het kan zijn dat ik op de verkeerde deur klop. Soms sluit God een deur om een andere te openen. Soms kan een deur open gaan die niettemin tot veel moeilijkheden leidt, maar dat betekent niet dat het daarom beslist *niet* Gods wil zou zijn. '... want een grote en krachtige deur is mij geopend en er zijn veel tegenstanders' (1 Kor. 16:9).
9. Sta open voor herziening van in het verleden genomen beslissingen in verband met het zoeken naar Gods wil. Te veel gelovigen zijn van mening dat, als God hen eenmaal Zijn wil heeft laten zien, er dan nooit iets aan kan veranderen. Vergeet niet dat '... ons kennen onvolkomen is ...' (1 Kor. 13:9), en dat God ons Zijn wil soms in verschillende etappes laat zien.

B. MORELE EIGENSCHAPPEN

1. Gedisciplineerde levenswijze

'Ik loop daarom zo, niet als in het ongewisse; ik vecht zo, niet alsof ik in de lucht sla;

maar ik *kastijd* mijn lichaam en breng het tot slavernij' (1 Kor. 9:26-27).

'Alles is mij geoorloofd, maar niet alles is nuttig; alles is mij geoorloofd, maar ik zal mij door niets laten overheersen ...' (1 Kor. 6:12).

'... de vrucht van de Geest is ... zelfbeheersing' (Gal. 5:22).

Wij leven in een tijd waarin alles 'mag'. 'God is dood', zegt men. Er is geen God! Zodoende is er dus ook niemand aan wie men rekenschap moet afleggen van wat men doet, of heeft gedaan. Er is geen absolute morele maatstaf, zegt men. Iedereen doet wat hem of haar het beste lijkt in de omstandigheden.

'Vrijheid' is het motto voor vandaag. Laat je niet in banden kluisteren: '... Laten wij Hun banden verscheuren, en Hun touwen van ons werpen' (Ps. 2:3). Deze 'filosofie' wordt openlijk en algemeen geleerd en door de meesten geaccepteerd. Vandaar dat er overall wanorde is. Dat manifesteert zich in het huwelijk tussen man en vrouw, tussen ouders en kinderen, op school, in de maatschappij.

Hoe moet nu de gelovige zijn of haar houding bepalen temidden van deze wanhopige en wanordelijke toestand? Helaas zijn ook heel veel christenen door deze 'ziekte' aangetast.

Maar voor allen die God willen behagen, die de Heer Jezus willen volgen, en die zich door de Heilige Geest willen laten leiden, voor allen die de Bijbel onvoorwaardelijk aanvaarden als Gods absolute en enige maatstaf voor hun gedrag en die zich daaraan onderwerpen, is het mogelijk om in deze chaos staande te blijven. Ongetwijfeld zullen zij het niet gemakkelijk hebben. Een dode vis heeft er helemaal geen moeite mee om met de stroom mee te drijven, maar een springlevende en energieke zalm zwemt dwars tegen de stroom in en springt zelfs van rots tot rots omhoog in snelstromende rivieren.

Een naamchristen heeft geen leven, en gaat natuurlijk mee met de stromingen en de filosofieën van deze tijd. Maar een echte gelovige? Veel gelovigen, die wel wedergeboren zijn, kennen tóch niet de kracht van de Heilige Geest in hun leven, maar drijven ook met de stroming van vandaag mee. Dat noemen we wereldsgezindheid.

Discipelschap heeft te doen met discipline! Zonder discipline zijn we geen discipelen. Er is meer dan ooit behoefte aan tucht, orde en zelfbeheersing.

Zelfbeheersing. Dat is voor velen een vreemd en ouderwets woord. Toch zegt de Bijbel ons dat zelfbeheersing één van de watermerken is van de 'echtheid' van een kind van God, en een duidelijk teken dat de Heilige Geest in hem woont ... (zie Gal. 5:22).

Anderzijds moeten we heel goed onderscheid weten te maken tussen fanatisme aan de ene kant (dat vaak uitwassen vertoont door een zich stellen onder de 'wet'), en aan de andere kant de vrucht van de inwoning van Gods Geest in de gelovige die van zelfbeheersing weet.

Deze 'zelf-discipline' in het leven van een kind van God begint al op het ogenblik dat we 's morgens wakker worden. Die vervelende wekker die maar niet ophoudt me toe te schreeuwen dat het tijd is om op te staan: anders heb ik straks geen tijd voor bijbellezen en gebed. Ja, maar ik ben nog zo moe, ik heb nog zo'n slaap ... 'Een beetje slapen, een beetje sluimeren, een beetje liggen met gevouwen handen ... (Spr. 6:10; 24:33). En dan word je met een schok klaar wakker. Je hebt je verslapen! Geen tijd meer om de Bijbel te lezen en te bidden. Dat moet dan vanmiddag maar in de pauze. Maar satan maakt dat meestal onmogelijk door allerlei oorzaken. We moeten verdraaid ook nog overwerken; we kwamen dus laat thuis, natuurlijk doodmoe. Geen fut meer om ons nú nog te concentreren. We besluiten het morgen beter te doen. En 'morgen' falen we weer. En zo gaat het maar door. We verontschuldigen onszelf altijd. Daarom komt er geen verandering. Eigenlijk, als we heel eerlijk tegenover onszelf zijn, *willen* we geen zelfdiscipline, geen zelfbeheersing. Dat valt ons veel te moeilijk.

Het is wel zeer opvallend dat die mannen die God kon gebruiken allemaal mensen waren die naar het schijnt gewoon waren vroeg op te staan. Leest u maar over Abraham (Gen. 22:3); Jakob (Gen. 28:18); Mozes (Ex. 24:4); Jozua (Joz. 3:1); Gideon (Richt. 6:38); Samuël (1 Sam. 15:12); David (1 Sam. 17:20); Job (Job 1:5) en heel speciaal de Heer Jezus (Mark. 1:35).

Nu we over slapen en ontwaken hebben gesproken, wat zullen we dan zeggen over eten en drinken? Is het goed of slecht daarin bevrediging te zoeken? Ons lichaam heeft honger, dat is normaal. Het is heel normaal dat we honger en sexuele drang hebben. Er zijn gelovigen die het moeilijk hebben met deze tweevoudige 'honger'. Anderen hebben er door Gods genade helemaal geen last van. Sommigen zijn verslaafd aan het roken of drinken of snoepen, en we zouden nog een hele lange lijst van andere dingen kunnen noemen waaraan men verslaafd kan raken. Deze dingen behoeven beslist nog geen 'zonde' te zijn. Op zichzelf beschouwd zijn het misschien heel gewone en neutrale dingen. Paulus zegt daarvan: 'Ik weet en ben overtuigd in de Heer Jezus dat niets op zichzelf onrein is; alleen voor hem die meent, dat iets onrein is, is het onrein' (Rom. 14:14).

Dit betekent natuurlijk niet, dat zolang ik nu maar denk dat iets niet onrein is, het voor mij niet zondig is om het te doen. Wat de Bijbel veroordeelt en zondig noemt, is doorslaggevend voor alle gelovigen. Maar als we geen hoofdstuk of vers hebben betreffende een bepaald punt (denk bijvoorbeeld aan de bovengenoemde dingen) dan behoren we ons onder de tucht en de leiding van de Heilige Geest te stellen, en de wet van de broederliefde te vervullen.

Zijn wij bereid sommige dingen en gewoonten op te geven, als de omstandigheden het van ons eisen, of als het erom gaat een getuigenis aan anderen te geven, in plaats van aanstoot te geven? Andere landen hebben andere gewoonten, en vooral zij die voor de Heer arbeiden in het buitenland, moeten altijd bereid zijn zich aan te passen aan de omstandigheden van de plaats waarin zij zich bevinden.

Onder gelovigen bestaat er bijvoorbeeld verschil van mening over het roken en het drinken van alcoholische dranken. Een broeder uit het Midden-Oosten was bij een conferentie in Europa op zijn logiesadres samen met een Europese broeder die daar ook als gast was. Zonder zich ook maar een ogenblik af te vragen of hij misschien die broeder uit het Midden-Oosten zou kwetsen, hulde onze Europese broeder zijn medegelovige in een rookgordijn en leste zijn dorst met een flink glas bier. Het is wel heel noodzakelijk dat we allemaal nog eens grondig Romeinen 14 lezen en overdenken.

Als u in het Midden-Oosten (om nu maar dat gedeelte van de wereld te kiezen dat ik persoonlijk wat beter ken) een Mohammedaan uitnodigt voor een maaltijd, dan zet u hem toch ook geen varkensvlees voor! Voor u en mij is varkensvlees eten misschien heel gewoon, maar voor een ander is dat 'zonde'.

Een broeder in Europa zei eens: 'Ik kan de Heer best danken voor een fijne sigaar'. Ik neem aan dat die broeder het oprecht meende, maar dan zou ik tegen hem willen zeggen: 'Hebt gij geloof? Heb het bij uzelf voor God. Het is goed geen vlees te eten of wijn te drinken, *noch iets te doen* waaraan uw broeder zich stoot of geërgerd wordt of waarin hij zwak is' (Rom. 14:21-22).

Denkt u een arbeid te mogen gaan doen voor de Heer in binnen- of buitenland? U die als voorbeeld wordt gezien, wees toch heel voorzichtig met de gevoelens van anderen. Vraag de Heer om zelfbeheersing en om kracht van de Heilige Geest om uw speciale 'gewoonte' op te geven (zie 1 Kor. 6:12).

Sexuele drang is een normaal bestanddeel van het door God geschapen menselijk lichaam. Die drang is niet zondig, maar kan door de 'zonde die in mij woont' (Rom. 7:17) gebruikt worden tot zondigen. Ons lichaam is niet zondig, maar de 'zonde die in ons woont' wil ons lichaam en onze 'leden' tot zondigen brengen. Paulus zegt enkele

belangrijke dingen omtrent ons lichaam in 1 Korinthe 6:13-20.

1. Het lichaam is voor de Heer, en de Heer is voor het lichaam (vs. 13). We moeten het dus waardig en niet onwaardig gebruiken.
2. God acht het lichaam zo kostbaar dat Hij het dáárom zal opwekken door Zijn kracht (vs. 14).
3. De Heilige Geest woont in ons lichaam als Zijn tempel (vs. 19).
4. Wij behoren God in en met ons lichaam te verheerlijken (vs. 20), en dat kunnen we alleen doen als we dat lichaam opofferen als een levende offerande, heilig, voor God welbehaaglijk ... (Rom. 12:1).

Als we zó ons lichaam in de handen van de Heer leggen, krijgen we een zuiver zicht op het gebruik van de kracht van de sexuele drang. Dan komt ook dát onder de tucht en controle van de Heilige Geest te staan. Dan zien we alles als het ware door de ogen van de Heer, als het gaat om verliefd raken en zich verloven, trouwen of ongetrouwd blijven, kinderen krijgen of niet, de juiste plaats en tijd voor het geslachtsleven - alles wordt dan gezien als een gave van God, die we óf weer aan Hem terug geven en niet gebruiken, óf dankbaar van Hem ontvangen. 'Laat het huwelijk in alle opzichten in ere zijn en het bed onbevlekt ...' (Hebr. 13:4). Wij hebben allemaal zelfbeheersing nodig in dit opzicht. 'Het is goed, dat een ieder van u zijn eigen vat weet te bezitten in heiliging en eerbaarheid (niet in wellustige begeerte ...)' (1 Thess. 4:4, 5). Dat wil zeggen: we moeten zelfs in het huwelijk niet helemaal opgaan in het sexuele aspect. Vraagt iemand nu hoe we die drang in ons kunnen beheersen? Het antwoord daarop staat in vers 8: '... God ... die u ook Zijn Heilige Geest gegeven heeft'. Dat is onze kracht tot zelfbeheersing.

Er zijn gelovigen die vaak geplaagd worden door onreine gedachten. Hoe kunnen ze daar vrij van worden? Ik geloof dat het antwoord daarop staat in Filippi 4 vers 8: 'Overigens, broeders, al wat waar, al wat eerbaar, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, als er enige deugd en als er enige lof is, *bedenkt dat*'. Bezig zijn met de Heer en de dingen die van Hem zijn! Gedeelten van de Bijbel uit het hoofd leren elke dag. Dat is een afdoend middel. We vervallen zo gemakkelijk in een toestand van gebrek aan waakzaamheid en zelfbeheersing. Vooral als je moe bent, lichamenlijk of geestelijk. Zij die in landen met een heet klimaat hebben gewoond of nog wonen, weten dat hitte en vochtigheid uitermate afmattend werken. Je kunt er dan zo gemakkelijk toe komen om alles maar 'te laten gaan' - je hebt gewoon geen fut meer.

We moeten weten te *vluchten* voor de zondige begeerten (2 Tim. 2:22); we moeten niet doen alsof ze niet bestaan, maar onszelf voortdurend in de handen van de Heer leggen. Hij geeft kracht tot zelfbeheersing: 'Ik vecht zo, niet alsof ik in de lucht sla; maar ik breng mijn lichaam met kracht tot onderwerping (1 Kor. 9:26, 27).

Nu we het over het lichaam gehad hebben, moeten we toch ook iets zeggen over *kleding*. Zelfbeheersing komt ook tot uiting in de wijze waarop we ons lichaam *bekleden* of *ontkleden*. Hier hebben we ook weer de leiding van Gods Geest nodig. Als gelovigen (en dat geldt zowel voor mannen als voor vrouwen), moeten we ons terdege afvragen of we met *die* of *die* wijze van kleden geen aanstoot geven aan anderen. In landen waar zendingsarbeid bedreven wordt, is het ook uitermate belangrijk dat arbeiders geen aanstoot geven aan de inheemse medegelovigen door de wijze waarop zij zich misschien wat 'al te luchtig' kleden vanwege het hete klimaat. We moeten ons nooit zó kleden dat we opvallen! We kunnen opvallen door ons overdreven chique te kleden, of juist door ons slordig te kleden. Geen van beiden is goed. Als we de aandacht gaan richten op onszelf, dan wordt de Heer Jezus niet in ons gezien. Dan wordt precies het tegenovergestelde bereikt van wat we willen: de Heer Jezus prediken en groot maken. Broeders zowel als zusters kunnen daarin zondigen. Een broeder die leert en daardoor

vaak in het openbaar voor anderen staat moet hier terdege rekening mee houden.

Geven *aan de Heer* is een onderwerp dat we in verband met zelfbeheersing niet mogen vergeten. 'En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet, want in zulke offers heeft God een welbehagen' (Hebr. 13:16).

Het is niet zozeer een vraag hoeveel we geven, maar hoeveel we voor onszelf houden. Hoeveel geven we in werkelijkheid aan het werk van de Heer, en aan al de noden en behoeften om ons heen? Vroeger dacht ik dat ik de 'tienden' moest geven. Het staat er ook zo duidelijk in Maleachi 3:10: 'Breng al de tienden naar het voorraadhuis, zodat er voedsel in Mijn huis is. Beproof Mij toch hierin, zegt de HEERE van de legermachten, of Ik niet de vensters van de hemel voor u zal openen, en zegen over u zal uitgieten, zodat er geen *schuren* genoeg zullen zijn'.

Nu hoor ik direct al iemand zeggen: 'Ja, maar we zijn nu niet meer onder de wet, die tienden, dat was onder de wet!' Heel juist opgemerkt, en ik ben het er volkomen mee eens, maar mag ik u, voordat we verder gaan, een vraag stellen? Nu we dan gelukkig niet meer verhinderd worden door die wet om heerlijk vrijmoedig te kunnen geven, geven we nu in werkelijkheid *meer* of *minder* dan de tienden van ons inkomen? Is het feit dat we nu niet meer onder de wet zitten voor ons eerder een excuus om *minder* te geven, dan een gelegenheid om *méér* te geven? Het is niet meer een kwestie van *moeten*, maar van *mogen*. We *mogen* nu zoveel geven als ons hart ingeeft, en denken daarbij altijd aan wat Paulus schrijft: 'Wie spaarzaam zaait (geeft), zal ook spaarzaam maaien; en wie rijkelijk zaait, zal ook rijkelijk maaien. Laat ieder geven naardat hij in zijn hart heeft voorgenomen, niet met tegenzin of uit dwang; want God heeft een blijmoedige gever lief. En God is machtig om alle genade jegens u overvloedig te doen zijn, opdat gij in alles, altijd van al het nodige voorzien, overvloedig zijt tot alle goed werk ...' (2 Kor. 9:6-9).

Veronderstel dat iemand van ons per maand 2.000 euro schoon verdient. Gaat daar al op zijn minst direct 200 euro af voor de Heer? En als we daarop geen 'ja' kunnen zeggen, denkt u dan niet dat dat anders moet worden?

In zeker opzicht zou het goed zijn als we voor *onszelf* de gewoonte hadden vast te beginnen met een tiende van ons inkomen 'voor de Heer' apart te zetten, en dan verder onze linkerhand niet laten weten wat onze rechterhand verder nog aan weldadigheid doet! Gods werk zou dan niet verhinderd worden door geldgebrek.

Ik was zo'n 30 jaar geleden huisbezoek aan het doen in een zeer arme buurt ergens in Engeland. Nadat ik met een arme vrouw over de liefde van de Heiland had gesproken, wilde ik het huis weer verlaten. Maar het was of een stem in me zei: 'Geef haar wat je in je zak hebt'. Dat was precies een gulden en 25 cent, alles wat ik in deze wereld bezat. Maar de Heer zei dat ik dat hele bedrag moest geven en Hij gaf me genade om te gehoorzamen. Natuurlijk voorzag de Heer in mijn behoeften, maar ik moest leren dat niet alleen de tienden van Hem zijn, maar dat alles van Hem is.

Later, in 1952, woonde ik in een kosthuis in Londen. Dat kostte mij toen per week f 22,50. Op een keer gebeurde het dat ik het geld niet had, maar er zat wel genoeg in mijn doosje met de 'tienden voor de Heer'. De Heer heeft me toen weer moeten laten zien dat *alles* van Hem was: mijn tekort, en mijn 'genoeg' in dat doosje. Niet slechts de tienden behoren aan Hem, maar alles wat ik ben en bezit. Hij gaf mij die ene keer vrede en vrijmoedigheid om van *Zijn* tienden *mijn* huur te betalen, en ik heb toen de les begrepen.

Er was ook nog een andere les die ik toen in beginsel heb moeten leren. Het was eigenlijk onbegrijpelijk voor mij dat ik mijn kosthuis niet kon betalen en dat ik toch zeker wist dat ik in de wil van de Heer was. Hoe kon dat nu: in de wil van de Heer wandelen en gebrek hebben? Het staat toch duidelijk in de Bijbel: 'Mijn God zal in al uw behoeften voorzien, naar Zijn rijkdom in heerlijkheid in Christus Jezus' (Fil. 4:19). Ik bracht dan ook deze belofte, en andere ook, zoals Mattheüs 6:33 bij de Heer. Toen las ik ook vers 11 en 12 van Filippi 4: '... want ik heb geleerd tevreden te zijn met de omstandigheden waarin ik

mij bevind. Ik weet vernederd te worden, ik weet ook overvloed te hebben; in elk opzicht en in alles ben ik ingewijd, zowel in verzadigd zijn als in honger lijden, zowel in het hebben van overvloed als in het lijden van gebrek.' Dat had ik nog nooit gezien. Paulus, de grote dienstknecht van God, geroepen door de Heer in Zijn dienst en toch 'honger lijden' en 'gebrek lijden'? Waarom? Ik zag het toen ook voor mezelf, dat ik moest leren 'tevreden te zijn in alle omstandigheden'. Het betekent dus niet dat ik *omdat* ik genoeg heb en overvloed heb, persé in de wil van God moet zijn; en andersom ook: als ik gebrek heb betekent dat ook niet dat ik persé niet in Gods wil ben. Het belangrijkste is dat ik weet dat Hij bij mij is, in alle mogelijke omstandigheden, en dan ben ik tevreden en heb ik rust.

Weer later was ik op een conferentie. Iemand had mij juist honderd gulden gegeven. Ik ontmoette 'toevallig' een broeder die voor de Heer werkte. De Heer zei tegen me: 'Geef hem die honderd gulden; die heeft hij nodig'. Zo werd die honderd gulden binnen het half uur voor de tweede keer van eigenaar verwisseld. De volgende dag gaf de Heer mij meer dan tien maal zoveel ervoor in de plaats.

We moeten er elke dag weer met onze neus op gedrukt worden dat wij niets ons eigendom kunnen noemen, noch op het geestelijke noch op het materiële vlak. We zijn slechts rentmeesters, en we zijn alleen maar geroepen om te beheren wat Hij ons toevertrouwt. De Heer blijft ook nooit iemand iets schuldig. We kunnen nooit meer geven dan Hij teruggeeft. Op deze wijze leren we van geld en andere bezittingen los te komen. Dan beginnen we ook steeds beter te begrijpen wat het betekent slechts pelgrims hier op aarde te zijn.

Vandaag geeft de Heer u of mij bijvoorbeeld een auto, en een maand later of een jaar later kan Hij best zeggen dat we die aan een andere broeder of zuster moeten geven. Zo leren we ook weer ons voor de behoeften van anderen te interesseren! Dan opent zich voor ons een heerlijke dienst waarvan de Heer Zelf heeft gezegd: 'Het is zaliger te geven dan te ontvangen' (Hand. 20:35). Misschien kunt u niet naar verre landen gaan om het evangelie te prediken, of Bijbels mee nemen naar communistische en Arabische landen, of misschien kunt u zelfs helemaal niet actief voor de Heer arbeiden, maar misschien kunt u toch wel, zij het op een afstand, Zijn werk bevorderen en ondersteunen door uw voorbede en gaven.

Het is vooral op het zendingsveld ook niet altijd gemakkelijk om te besluiten hoeveel je moet besteden aan een huis en aan de meubilering daarvan, en op welk niveau je je levensstandaard moet bepalen. Vooral als we leven en arbeiden onder mensen die in grote armoede wonen. Het is voor elke dienstknecht van de Heer noodzakelijk zich zo veel mogelijk te integreren met de bevolking waaronder men werkt. Hoe ver dat integreren moet gaan is een zaak die niet aan een algemene maatstaf afgemeten kan worden. Het is zeer persoonlijk en een kwestie van persoonlijke overtuiging voor de Heer, en niemand is daarin gelijk. We kunnen ook nooit iederéén tevreden stellen, en als we naar onze mening het beste gedaan hebben, zullen er altijd nog wel zijn die kritiek hebben.

Ik heb situaties gekend op het zendingsveld waar in een bepaald huis wel elektriciteit aanwezig was, maar de zendingen daar toch geen gebruik van maakten. Elke avond werden de petroleumlampen aangestoken. Zou men zodoende in brieven naar medegelovigen thuis de indruk willen geven dat men toch wel primitief leeft? Het geeft ook een zekere 'romantiek'! Maar laten we maar geen kritiek uitoefenen. Zij die in het thuis-land wonen moeten ook niet hen die ver weg werken hun levenswijze willen voorschrijven. 'Een ieder zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd' (Rom. 14:5). Er is voor ons allemaal het gevaar dat we de indruk willen wekken erg 'geestelijk' te zijn door

de vele offers die we bereid zijn te brengen om de Heer te dienen! Laten we dat wat we voor de Heer doen, of het nu mededeelzaamheid in het materiële of in het geestelijke vlak is, op zo'n manier proberen te doen dat het niet opvalt.

Er is veel tact, wijsheid en fijngevoeligheid nodig om te geven. *Hoe* geven wij? Zowel degene die geeft als degene die ontvangt heeft genade nodig. Hij die geeft moet dat zó doen dat hij de gevoelens van hem aan wie hij geeft niet kwetst. Paulus was hier ook zelf van overtuigd. In Macedonië en Achaje hadden de gelovigen een inzameling gehouden voor de armen onder de heiligen van Jeruzalem. Nu vroeg Paulus om voorbede opdat deze dienst van mededeelzaamheid voor de gelovigen te Jeruzalem 'welgevallig' mocht zijn (Rom. 15:31). Hieruit kunnen we weer een belangrijke les leren. Er kan veel schade aangericht worden door een weldadigheid die zonder wijsheid geschiedt: als bijvoorbeeld te veel wordt gegeven aan iemand of een project waarvoor niet zoveel nodig is.

Vaak krijg je ook de zogenaamde 'brood-en-boter christenen': mensen die 'gelovig' worden omdat ze dan hulp ontvangen van de arbeider van de Heer.

2. Ervaring

Met 'ervaring' bedoel ik in dit verband niet het in praktische dingen geoefend zijn (dat komt later nog ter sprake) maar *geloofservaringen*. De vraag wordt vaak gesteld: 'Is het noodzakelijk dat men ervaring heeft voordat men de Heer kan dienen?' Er zijn natuurlijk veel manieren waarop men de Heer kan dienen. Maar met de uitdrukking 'een bediening hebben' wordt in het Nieuwe Testament bedoeld het gebruiken van een 'gave' (zie bijv. 2 Kor. 4:1) die men voor een bepaalde dienst heeft ontvangen.

Het geven van een persoonlijk getuigenis is iets wat we allemaal voor de Heer kunnen doen zonder dat we daar nu een speciale begaafdheid of ervaring voor nodig hebben. Denken we maar aan het eenvoudige 'getuigenis' van de blindgeboren man in Johannes 9:25: '... Eén ding weet ik, dat ik blind was, en nu zie'. Iemand die nog pas wedergeboren is, kan op die manier een 'getuigenis' geven dat de Heer kan gebruiken tot Zijn eer en tot zegen van anderen. De enige 'ervaring' die daarvoor noodzakelijk is, is dat we de Heer Jezus hebben ontmoet en Hem aangenomen hebben als onze Heiland, kortom dat we wedergeboren zijn. De gevangenenbewaarder te Filippi verrichtte ogenblikkelijk na zijn bekering een 'dienst' voor Paulus en Silas door hen gastvrijheid te bewijzen in zijn huis, en hun wonden te verbinden. Hij had daarvoor geen speciale gave nodig, zoals bijvoorbeeld de gave van een evangelist of herder of leraar of één van de andere 'gaven' die we vinden in 1 Korinthe 12, Romeinen 12 en Efeze 4.

Er is arbeid voor de Heer die in het verborgen wordt gedaan en die toch zeer waardevol en zegenrijk kan zijn, en er is 'arbeid' die in het openbaar wordt gedaan en die dus direct door anderen wordt gezien.

Een 'gave' groeit elke keer als hij gebruikt wordt, en vaak zonder dat diegene die hem gebruikt dat beseft. Het tegenovergestelde is ook een feit: iemand die een gave van de Heer heeft ontvangen en die niet gebruikt, verliest hem. Als ik mijn arm niet gebruik, verdort die, en wordt op den duur onbruikbaar; dan is het net als of ik helemaal geen arm heb.

Een gave blijkt dus bij het gebruik. We gaan er steeds meer gebruik van maken, met veel liefde en toewijding en innerlijke drang. Zo wordt dan een bepaalde 'begaafdheid' onderkend, door onszelf zowel als door anderen.

Het is niet de bedoeling hier de vele gaven te bespreken. Maar in het functioneren van het lichaam van Christus en haar getuigenis in deze wereld is er zo'n grote verscheidenheid van gaven, dat er voor elk lid van het lichaam, voor iedere broeder en zuster, een taak te vervullen is. Geen enkele gelovige behoeft te zeggen of te denken dat er voor hem of haar niets is wat zij voor de Heer kunnen doen.

De Heer laat anderzijds ook niemand iets voor Hem doen waarvoor Hij hem of haar geen bekwaamheid of begaafdheid heeft gegeven. Als dus een gelovige een dienst doet waarvoor hij of zij klaarblijkelijk niet 'begaafd' is, dan moet die gelovige zich heel ernstig afvragen of hij die bepaalde dienst wel in opdracht van de Heer doet, of dat het een persoonlijke keuze is. De waarschuwing van Paulus in Romeinen 12:3 is aan het adres van ons allemaal gericht: '... Ik zeg aan een ieder onder u, dat hij van zichzelf niet hoger moet denken dan het behoort, maar dat hij bescheiden moet denken, naar de maat van het geloof, zoals God aan een ieder heeft toebedeeld'.

Niet alleen geeft de Heer door Zijn Geest een genadegave aan wie Hij wil, maar daarmee gepaard gaat ook een zekere, zeer individuele maat van geloof die voor iedere begaafde persoon verschillend is. Daarom zegt Paulus ook niet '... zoals God aan iedereen heeft toebedeeld', maar 'aan een ieder' - persoonlijk en afzonderlijk. Het geestelijk niveau van gelovigen is niet gelijk. De ene gelovige heeft meer liefde voor de Heer, en geeft zich meer gewillig en onvoorwaardelijk over aan de Heer dan de andere gelovige. We zijn daar allemaal verschillend in. Een grote mate van overgave en toewijding aan de Heer geeft ook een steeds groter wordende 'mate van geloof' en ook meer geestelijke energie en kracht waarmee we die bepaalde gave kunnen gebruiken. Dat proces van steeds grotere toewijding aan de Heer, de dagelijkse groei in onze toenemende liefde voor Hem, dát is wat ik in dit verband bedoel met ervaring. Dit soort ervaring is noodzakelijk voor allen, en voor alle dienst voor de Heer. De toewijding van het hart voor de Heer kan beginnen op het ogenblik dat iemand de Heer Jezus leert kennen als Heiland.

Er zijn bijvoorbeeld gelovigen die nog maar een paar jaar bekeerd zijn, maar die zo snel geestelijk gegroeid zijn, dat zij beter geestelijk inzicht en meer kennis bezitten dan een andere gelovige die misschien de Heer Jezus al 10 of 15 jaar kent, en die niet geestelijk maar vleeselijk is.

Nu kan het evenwel gebeuren dat iemand een arbeid voor de Heer wil gaan doen die eigenlijk boven het niveau ligt van zijn geestelijke kracht. Niet dat hij voor die arbeid nu geen gave bezit, maar hij mist de geestelijke kracht. Die kracht is het resultaat van een innig gemeenschapsleven met de Heer; dat hebben we al eerder gezien. Zo iemand moet dus nog wat meer geestelijke 'ervaring' opdoen alvorens de gave die hij waarschijnlijk ontvangen heeft tot die rijpheid kan komen die de Heer heeft bepaald.

De gaven waarin het gemis aan geestelijke kracht het meest duidelijk wordt gezien zijn waarschijnlijk wel de gaven in de dienst van Gods Woord: evangelist, herder en leraar.

De gaven van herder en leraar worden uitgeoefend in het kader van de Gemeente omdat ze tot opbouw dienen. Zodoende worden die gaven dus ook door alle gelovigen 'beoordeeld'. De gave van evangelist wordt meer uitgeoefend in de wereld, en wordt zodoende ook door allen beoordeeld. Met 'beoordelen' bedoel ik dat de gaven door medegelovigen worden onderkend als gaven die de Heer heeft gegeven, en waarvoor de gelovigen de Heer zullen kunnen danken. Als nu een broeder (jong of ouder) denkt één van die drie gaven te bezitten, en die wil uitoefenen, dan zal het in het gebruik ervan blijken of die broeder de gave zowel als de mate van geloof en geestelijke kracht ('ervaring') heeft, zodat hij ook werkelijk met zegen en onder de goedkeuring van de Heer dient.

De 'ervaring' is dus iets dat in het verborgen geloofsleven van de gelovige plaats vindt. Het is een steeds meer toenemen in de overtuiging van de waarheid van de feiten die men gelovig heeft aangenomen, en die men nu ook beproefd heeft in de gebeurtenissen van elke dag.

Kennis van Gods Woord is noodzakelijk voordat wij met dat Woord kunnen dienen, maar het is niet het enige dat belangrijk is. Geestelijke kracht is alleen verbonden aan onze dienst als wij de waarheid van Gods Woord in ons dagelijks leven en in de praktijk

erváren hebben. Dat heeft tijd nodig; voor de één meer, voor de ander minder.

We doen ervaring op als we de leiding van de Heer hebben gevolgd in een bepaald geval, of in een probleem dat we voor Hem in het gebed hebben neergelegd. We doen 'ervaring' op door uitredingen die we hebben meegemaakt uit gevaren of ziekten, moeilijke omstandigheden, verdriet, lijden of verlies. God gebruikt deze dingen om ons te vormen, om ons rijp te maken en te bekwamen, opdat wij met steeds meer zegen onze gave kunnen gebruiken.

De Heer Jezus zond eerst de twaalf uit, en daarna de zeventig, om voor Hem te arbeiden en zodoende kregen ze ervaring. Elia deed ervaring op toen hij ernstig bad dat het niet zou regenen, en het regende niet op aarde in drie jaren en zes maanden. 'En hij bad opnieuw, en de hemel gaf regen en de aarde bracht haar vrucht voort' (Jak. 5:17-18). Geloof moet beproefd worden opdat het gelouterd wordt en toeneemt. Het woord 'ervaring' in de oorspronkelijke tekst van het N.T. heeft te maken met onderzoeken, beproeven (*peirazo/dokimazo*). Als we een roeiboot gebouwd hebben dan 'beproeven' we hem eerst door hem in het water te laten en dan eventuele onvolmaaktheden te verbeteren. Zo wordt ook ons geloof bevestigd en versterkt en vermeerderd. De Samaritanen illustreren dit beginsel treffend in wat zij tot de pas wedergeboren vrouw zeggen: 'Wij geloven niet meer op uw zeggen, want wijzelf hebben Hem gehoord en weten, dat deze waarlijk de Heiland van de wereld is' (Joh. 4:42). Zulke ervaringen kunnen we overal opdoen, thuis, op school of op de universiteit, op ons werk, in de omgang met anderen.

Laten we een geval nemen dat een broeder zich geroepen voelt voor de dienst van het Woord als evangelist, hetzij in eigen land, of daarbuiten op het zogenaamde 'zendingsveld'. Deze broeder is getrouwd. Als hij nu voelt dat hij zijn dagelijks werk moet opgeven om de Heer beter te kunnen dienen, dan behoort hij er wel degelijk rekening mee te houden of zijn vrouw hem hierin ook kan en wil volgen! Hebben zij samen ook bovengenoemde ervaringen gehad? Hebben zij geleerd in alles, zowel voor hun geestelijk als voor hun materieel onderhoud alleen tot de Heer op te zien, en ervaren dat Hij in alles voorziet? Hebben zij ervaren dat de Heer hun gebeden op praktische wijze verhoort? Indien zij dat niet hebben ervaren alvorens ze besluiten nu de Heer te gaan dienen in het geloof dat Hij zal voorzien, en ze hun dagelijkse arbeid opgeven - dan zou het toch aan te bevelen zijn dat zij nog wachten met deze stap. Laten zij de Heer in zo'n situatie tijd om aan beider harten onomstotelijk te bevestigen dat Hij inderdaad beiden roept om Hem op die wijze te dienen. De zaak wordt natuurlijk nog ernstiger als er kinderen zijn.

Er is dus wel degelijk een periode van ervaring die voorafgaat aan een roeping om de Heer te dienen in volkomen afhankelijkheid van Hem zowel wat betreft de geestelijke als de materiële noden; en dit geldt voor de ongehuwden evenzeer als voor de gehuwden en voor hen die een gezin hebben.

C. PRAKTISCHE EIGENSCHAPPEN

In het Amerikaanse christelijke dagblad: 'The Church Gazette', verscheen eens de volgende advertentie:

'*Gevraagd*: Personen die zich gemakkelijk kunnen bewegen in alle kringen, die handig zijn in het cement mengen, die onbevreesd rivieren durven doorwaden, artikelen kunnen schrijven, hun naasten hartelijk lief hebben, die het werk van een verloskundige kunnen doen, die urenlang met gekruiste benen kunnen zitten, die samenkomsten kunnen houden, die moerasland kunnen droogleggen, die verdachte en onsmakelijke spijzen

kunnen verwerken, die geduld hebben met menselijke zwakheden, die dwazen kunnen verdragen, en niet bang zijn tot diep in de nacht te moeten werken. Personen die een hekel hebben aan mieren en muggen, babies en bedelaars, vlooien en wandluizen, onverschilligheid, jeuk, oerwouden, armoede, zweet, meeldauw, modder, en ongehuwde moeders, behoren zich ten minste tweemaal te bedenken voordat zij solliciteren'.

In verband met het bovenstaande willen we iets zeggen over verschillende eigenschappen die werkers voor de Heer moeten hebben.

1. Aanpassingsvermogen

We kunnen in dit opzicht weer heel veel leren van de grootste van alle zendingen, de apostel Paulus. Hij had veel natuurlijke en praktische eigenschappen. Ook al vraagt de Heer van ons niet dat we allemaal net zo 'all-round' moeten zijn als Paulus, er zijn toch wel dingen die wij van hem kunnen leren.

Velen van ons hebben waarschijnlijk best verborgen talenten, die ontdekt en opgekweekt moeten worden. Wij hebben het gezegde wel eens gehoord: 'Wat de boer niet kent dat vreet-'ie niet'. Nu, dat is een houding die we beslist moeten afoeren, vooral als we anderen ten zegen willen zijn. We moeten leren ons aan te passen aan personen en omstandigheden, daar waar de Heer ons geplaatst heeft.

Paulus was intelligent, maar dat was niet de reden waarom de Heer hem uitkoos, ofschoon de Heer later wel zijn intellectuele capaciteiten gebruikte. Hij had kennis van Griekse filosofie en dichters, en maakte van die kennis zelfs gebruik in zijn rede tot de bewoners van Athene. Hij zegt van zichzelf: 'allen ben ik alles geworden om op elke manier enigen te behouden. En ik doe alle dingen ter wille van het evangelie' (1 Kor. 9:22-23). Van huis uit was hij Jood, sprak vloeiend Grieks en kende Aramees; hij had de voorrechten van een Romeins staatsburger, en dat hielp allemaal mee in zijn dienst voor de Heer. In het leven van een kind van God behoeft niets als onbeduidend of verloren beschouwd te worden, als we het allemaal in Zijn handen leggen.

Van jongsaf aan was Paulus gewend zich overal met iedereen 'thuis' te voelen. Hij kon gesprekken voeren met Hebreeuwse theologen, met heidense afgodendienaars en zeer gecultiveerde filosofen. Hij paste zijn woorden en spraak aan bij de mentaliteit van zijn toehoorders, en kon toch zeggen: 'Ik kwam niet met uitnemendheid van woorden of wijsheid u het getuigenis van God verkondigen' (1 Kor. 2:1). Zijn toespraken tot de burgerlijke autoriteiten getuigen van een helder inzicht en grote kennis van hun karakter en hun achtergrond. Hij paste zich gemakkelijk aan in zijn arbeid onder allerlei soorten van mensen: raadsleden, soldaten, matrozen, koningen, stadhouders, Romeinse ambtenaren, mannen en vrouwen.

Voorzeker die door de Heer geroepen zijn om te gaan arbeiden in het buitenland moeten het als een absolute noodzaak zien dat ze een grondige kennis opdoen van geschiedenis, cultuur, gewoonten en bevolking van het land waar zij uiteindelijk hopen te arbeiden (om nog maar niet te spreken van het leren van de taal!). Men kan zich moeilijk voorstellen dat de Heer iemand roept om voor Hem te gaan arbeiden in een land waarin die persoon helemaal niet geïnteresseerd is, of waar hij niets van weet. Een zeer interessante bron van informatie is correspondentie met hen die actief voor de Heer arbeiden op het zendingsveld. Hoe bemoedigend is het ook voor hen die in verre landen vaak op eenzame posten arbeiden om brieven te ontvangen van het 'thuisfront'. 'Zoals koud water op een vermoeide ziel, zo is een goed bericht uit een ver land' (Spr. 25:25). Zo kunnen wij ook meeleven met onze zendingen door dagelijks voor hen te bidden. Maar we kunnen niet voor hen bidden als we hun noden en omstandigheden niet kennen. Voor ieder die wel geïnteresseerd is, zijn er verder genoeg zendingsbladen, en

levensbeschrijvingen van zendelingen (William Carey, Hudson Taylor, C.T. Studd, Mary Slessor, David Livingstone enz.) die met grote zegen gelezen kunnen worden en een rijke bron van informatie vormen. Waarom worden zulke boeken onder gelovigen zo weinig gelezen? Geen wonder dat er bij zoveel gelovigen een droeve onkunde heerst van het grote wereldwijde werk van de zending en de arbeid van de Heer. Of zijn we er dan helemaal niet in geïnteresseerd dat er vandaag de dag nog miljoenen mensen in deze wereld leven die nog nooit van Jezus Christus hebben gehoord?

Voor hen die een heel speciale dienst voor de Heer Jezus in deze wereld hebben, bijvoorbeeld in landen waar andere godsdiensten overheersen, of ook wel in eigen land waar zoveel dwaalleringen zijn, is het nodig dat men een goede kennis heeft van wat die anderen geloven opdat men hun gedachtengang kan volgen en die kan weerleggen met het Woord van God. (Het is duidelijk dat het beslist niet aan te bevelen is dat alle gelovigen, voor wie deze kennis niet nodig is, zich in deze dwaalleringen gaan verdiepen).

2. Doorzettingsvermogen

Vastberadenheid en beslistheid zijn ook noodzakelijke onderdelen van de wapenrusting van de gelovige (vgl. Ef. 6:13). Hoevelen zijn er niet die iets beginnen en het niet afmaken. De Heer Jezus doelde daar ook op in Lukas 14:25-33, waar Hij spreekt over iemand die een toren wil bouwen, en over een koning die wil uittrekken tegen een andere koning, en die niet eerst gaat zitten om de kosten te berekenen en om te beraadslagen of hij zijn doel wel kan bereiken.

Vastbeslotenheid om af te maken waar we mee begonnen zijn vereist veel zelfbeheersing en de hulp van Gods Geest. Dit geldt voor alle gelovigen, en speciaal voor allen die iets voor de Heer mogen doen, hetzij in eigen land, hetzij in de vreemde. Elke dag weer hetzelfde te moeten doen, doet in velen het verlangen opkomen naar verandering. We denken dat het gras in dat 'andere weiland' veel groener en malser is. We zijn ontevreden. We denken dat als we eenmaal weg zijn uit onze tegenwoordige situatie, en als we maar eenmaal in die andere plaats of dat andere land zijn, alles veel beter zal gaan en heel anders zal zijn, en dat we de Heer dan veel beter zullen kunnen dienen. Zo lukt het de vijand onrust in ons hart te zaaien en zijn we helemaal uitgeschakeld voor elke nuttige dienst.

We moeten onze eigen beperktheden en handicaps eerlijk in het gebed voor de Heer onder ogen zien. Maar dan niet bij de pakken gaan neerzitten, maar ondanks alles met de Heer in Zijn kracht doen wat Hij ons te doen geeft. Wat waren er veel dingen in het leven van Paulus die hem hadden kunnen ontmoedigen! Hij noemt er zelf enkele van op: 'Ik heb meer gearbeid, meer slagen gekregen, meer gevangen gezeten, dikwijls in doodsgevaar verkeerd. Van de Joden heb ik vijfmaal veertig slagen min één ontvangen; driemaal ben ik met roeden geslagen; éénmaal ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden; een nacht en een dag heb ik in open zee doorgebracht. Tijdens het reizen dikwijls in gevaren van rivieren, in gevaren van rovers, in gevaren van volksgeboten, in gevaren van de volken, in gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren op zee, in gevaren onder valse broeders, in arbeid en moeite, in waken menigmaal, in honger en dorst, in vasten dikwijls, in koude en naaktheid; behalve de dingen die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de bezorgdheid over al de gemeenten. Wie is zwak, dat ik niet zwak ben? Wie wordt geërgerd, dat ik niet brand?' - 'Wij zijn dwazen om Christus' wil, maar gij zijt wijs in Christus; wij zwak, maar gij sterk; gij geëerd, maar wij veracht. Tot op dit ogenblik lijden wij zowel honger als dorst, en zijn naakt, en worden met vuisten geslagen, en hebben geen vaste woonplaats, en arbeiden, vermoeien ons met handenarbeid. Worden wij gescholden, wij zegenen; vervolgd, wij verdragen; gelasterd, wij bidden; wij zijn als het uitschot van de wereld geworden, aller

uitvaagsel tot nu toe' (zie 2 Kor. 11:23-29; 1 Kor. 4:10-13).

Is iemand van ons ontmoedigd? Broeders, zusters die de Heer dient thuis, of op een eenzame, moeilijke post, u vraagt zich af of het wel de moeite waard is door te gaan? Denk aan Paulus die vele van zijn vrienden, mede-arbeiders, en mede-gelovigen zag weggaan (2 Tim. 1:15; 4:10). Laten we ons sterken in de Heer en in de kracht van Zijn sterkte, in afhankelijkheid van de Heer Jezus moedig verder gaan en het niet opgeven.

3. Moed

'Heb Ik het u niet geboden? Wees sterk en moedig, schrik niet en wees niet ontsteld, want de HEERE, uw God, is met u overal waar u heen gaat' (Joz. 1:9). We zijn biddend tot een beslissing gekomen. We hebben rustig alles overdacht; we hebben biddend alles voor de Heer neergelegd; we hebben om Zijn leiding gevraagd; we zijn er zeker van dat het Zijn wil is - nu moeten we ook moedig en onbevreesd verder!

Natuurlijk zullen er moeilijkheden komen, tegenstand en misschien gevaren. Maar we mogen zien op God, niet op de 'reuzen', en met Kaleb en Jozua zeggen: 'Laten wij vrijmoedig optrekken, wij zullen het land in bezit nemen, want wij zullen het zeker overheersen' (zie Num. 13:30). Een mens lijdt dikwijls het meest van het lijden dat hij vreest, en dat nooit op komt dagen. Er is een zeer dunne scheidslijn tussen een fanatieke, eigenzinnige koppigheid, en de gehoorzaamheid van het geloof: gelukkig hij of zij die het onderscheid weet te maken!

De lafhartige en bevreesde gelovige kent niet de spanning en de kracht van het vertrouwen dat voortspruit uit de aanwezigheid van de Heer wanneer wij, om zo te zeggen het wagen onze ene voet te zetten in de weg van de onmogelijkheid, en we dan toch een pad vinden dat Hij bereid heeft.

Moed betekent dat we onze taak zien die God ons heeft opgedragen en dat we die graag doen, verzekerd van Zijn nabijheid, vertrouwend op Zijn beloften, Zijn kracht ontdekkend in de gehoorzaamheid aan Zijn Woord en gebod. Die moed geeft God, net zo goed als het geloof: het komt niet van onszelf.

Ik zat in mijn kamer op ons kantoor van de 'Grooten Kleinhandel in Uurwerken' in Den Haag. Ik had die morgen een prospectus ontvangen van een bijbelschool in Schotland. In 1949 was 250 gulden een hele som geld en elk van de 3 termijnen per jaar kostte 250 gulden. Zoveel geld had ik niet, ofschoon ik meer verdiende dan de meesten van mijn vrienden. Teleurgesteld greep ik een boekje uit mijn aktetas, met de titel: 'The work God blesses', geschreven door Oswald Smith uit Toronto. Het boekje viel 'toevallig' open en mijn oog viel op een paar regels onderaan de bladzijde, waar ik las: 'Wij hadden voor het werk van de Heer een som geld nodig die we niet bezaten. We legden onze nood voor de Heer neer in het gebed, en Hij gaf ons zelfs meer dan we gevraagd hadden'. Had ik dat goed gelezen? Gebeurden zulke wonderen vandaag ook nog? Diep onder de indruk van wat ik gelezen had nam ik mijn Bijbeltje en sloeg het open bij Jozua 1. Ik bad om leiding, en begon te lezen. Ik kwam bij vers negen: 'Heb Ik het u niet geboden ...?' Het was alsof de Heer Jezus daar Zelf in dat kamertje stond en tegen mij zei: 'Je kunt op Mij vertrouwen, Ik zal voor je zorgen, en Ik ga met je mee'. Vanuit het diepst van mijn hart zei ik: 'Ja Heer, ik geloof, ik zal gaan'.

Enige tijd later op kantoor belde een zuster mij op. Ik kende haar niet persoonlijk; zij had een kinderkuis ergens in Nederland. Zij had een boodschap voor mij, zei ze, en of ik haar zo gauw mogelijk kon bezoeken.

Gezeten in haar woonkamer vertelde zij mij: '... Ik was op een morgen deze week in het gebed, toen de Heer mij vroeg: '... aan wie behoort jij toe?' 'Heer, aan U' zei ik. 'En je huis?' 'Dat is van U, Heer'. 'En je geld op de bank?' 'Dat is ook allemaal van U.' 'Goed', zei de Heer, 'neem dan een enveloppe en doe daar ... zoveel gulden in, en geef die aan Cor Bruins'. Ze overhandigde mij de enveloppe met het verzoek die pas bij mijn

terugkeer thuis te openen. In het bijzijn van mijn ouders opende ik de enveloppe, en daar kwam 500 gulden uit rollen! Ik had nog nooit zoveel geld bezeten. Die zuster kende mij ook niet persoonlijk, maar ze had van mij gehoord en van mijn verlangen de Heer te dienen. Dit was het eerste grote 'wonder' dat ik tot nog toe had beleefd. Het was ook het begin van een onafzienbare aaneenschakeling van gebedsverhoringen, tot vandaag toe. Ja, de Heer verhoort ook vandaag nog het gelovig gebed, en Hij doet nog steeds wonderen.

Dit was voor mij wel een uitermate grote bemoediging om verder de weg met Hem te gaan. Hij wist wat er nog komen zou op die weg met Hem. Moeilijkheden, nood, ontbering, tegenstand en laster van mede-gelovigen, enzovoorts. We hebben een spreekwoord dat zegt: 'Hoge bomen vangen veel wind'. Zij die vooraan staan in de strijd krijgen de meeste oppositie. Zij die actief voor de Heer zijn krijgen vanzelfsprekend meer kritiek, dan zij die niets doen. Vaak komt de kritiek ook nog van de 'niets-doeners'! Romeinen 12 vers 17-21 zijn belangrijke verzen als u voelt dat men u belastert of onrechtvaardig bekritiseerd heeft. Iemand heeft eens geschreven: 'Het goede met goed belonen, dat is menselijk. Het goede met kwaad vergelden, dat is duivels. Het kwade met kwaad te vergelden, is beestachtig. Maar het kwade met het goede te belonen, dat is Goddelijk.'

4. Gezond verstand

In onze natuurlijke en zondige toestand was ook ons onverstandig hart verduisterd (zie Rom. 1:21 enz.). Maar nu, nu we wedergeboren zijn, werkt de Heilige Geest in ons en 'verandert' ons door de 'vernieuwing van ons gemoed' (of: verstand) (Rom. 12:2; 1 Kor. 2:16). Een gelovige die zijn geest, ziel en lichaam in gehoorzaamheid aan de Heer Jezus heeft overgegeven volgens Romeinen 12:1, en die dat ook dagelijks doet, kan nu zijn 'gezond' en geheiligd verstand gebruiken om Gods wil te onderscheiden en te doen. Het is de wens van zo'n gelovige om de wil van de Heer te doen, en niet zijn eigen wil. Hij zoekt op allerlei wijzen naar mogelijkheden om de Heer te verheerlijken. De apostel Paulus gebruikte ook zijn 'gezond verstand'. Zijn 'eigen wil' was met Christus aan het kruis genageld. Zijn wil en verlangens waren nu in overeenstemming met de wil van God. God maakt van Zijn kinderen geen automaten. Gods Geest leidt de gelovige, maar Hij drijft hen niet voort als een kudde stom vee. Dat is de methode van satan. De vijand heeft slaven die hij voortdrijft. Gods Geest zoekt de redelijke, verstandelijke en gewillige medewerking van de gelovige (Rom. 12:1).

Daarom maakte de apostel Paulus ook biddend zijn plannen. Hij had ook voornemens. Dat is helemaal niet verkeerd, ook voor ons vandaag niet. Maar het moet natuurlijk niet zo zijn, dat wij eerst onze eigen plannen maken, en als alles dan kant en klaar is naar de Heer Jezus gaan om Hem te vragen het nu maar goed te vinden. Dat is beslist niet wat ik bedoel met 'ons gezond verstand gebruiken'.

5. Strategie

Paulus was een 'zendings-strateeg'. Hij ging met zorgvuldig overleg te werk in zijn persoonlijk geloofsleven en zijn dienst voor de Heer. Hij zegt daarvan zelf het volgende: 'Ik loop daarom zo, niet als in het ongewisse; ik vecht zo, niet alsof ik in de lucht sla ...' (zie 1 Kor. 9:26). Het is goed dit hele negende hoofdstuk nog eens te lezen.

In Romeinen 15 vers 19-21 beschrijft Paulus zijn 'strategie': '... zodat ik van Jeruzalem af rondreizende tot Illyrië toe, de verkondiging van het evangelie van Christus volbracht heb, en er naar gestreefd heb, het evangelie te verkondigen, daar waar Christus nog niet genoemd was, opdat ik niet op het fundament van een ander zou bouwen' (zie ook de rest van dit hoofdstuk). Hij ging al evangeliserend van plaats tot plaats. Zodra er

bekeerlingen waren, onderwees hij hen: ‘... hoe ik niets achtergehouden heb van wat nuttig was om u te verkondigen en te leren in het openbaar en in de huizen ... want ik heb niet nagelaten u de hele raad van God te verkondigen’ (Hand. 20:20, 27).

Als de gelovigen in een bepaalde plaats bevestigd waren in de waarheid, zag hij in sommige plaatselijke gemeenten ook wel om naar verantwoordelijke en bekwame mensen om de gelovigen te onderrichten (2 Tim. 2:1-2), en ging dan zelf verder om in andere plaatsen te evangeliseren.

Dat is een schriftuurlijke strategie. In onze tijd van nationalistische stromingen op het zogenaamde ‘zendingsveld’ is het van uitermate groot praktisch belang. Arbeiders in landen overzee worden in vele plaatsen niet alleen beschouwd als niet ‘inheems’ (ook al proberen zij zich nog zoveel te integreren), maar ze worden beschouwd als ‘vreemdelingen’ - wat ze ook zijn -, en vaak ook als imperialisten, spionnen, kolonialisten - wat ze niet zijn. De beste strategie in die omstandigheden is nog steeds de oude strategie van Paulus. Zodra een ‘kern’ is gevormd van inheemse gelovigen, en zodra er gelovigen zijn die bevestigd zijn geworden in de waarheid, behoort de evangelist hen aan de zorg van de Heilige Geest en aan het Woord van God over te geven.

Als deze strategie niet blijkt te ‘werken’, moet de dienstknecht van de Heer zich toch wel afvragen: ‘waarom niet?’ Paulus schrijft: ‘Want ons evangelie kwam tot u niet in woorden alleen, maar ook in kracht en in de Heilige Geest en in volle zekerheid ... En gij zijt navolgers geworden van ons en van de Heer, daar gij het woord aangenomen hebt ...’ (1 Thess. 1:5,-6; vgl. 2:13). Is Gods Geest misschien verhinderd te werken zoals Hij wil? Wij kunnen onze eigen strategie hebben, die niet geestelijk is of van de Heilige Geest, maar misschien traditioneel, logisch, menselijk, en daarom krachteloos. Zeker bestaat er de noodzaak van ‘nazorg’ (zie Hand. 15:36) in de vorm van regelmatige bezoeken aan hen die men aan de leiding van Gods Geest heeft toevertrouwd. Maar het moet altijd het beginsel van de uitheemse dienstknecht blijven om in een *adviserende* positie te dienen, en niet een *dominerende*.

Ook in het kiezen van mede-arbeiders gebruikte Paulus zijn door de Geest gelouterd gezond verstand en zijn geestelijk inzicht. Zo gebeurde het dat hij om bepaalde redenen Johannes Markus voor zijn tweede zendingsreis afwees (Hand. 15:36-41); later kon hij hem prijzen voor zijn grote nut in de dienst van de Heer (2 Tim. 4:11).

Paulus en Barnabas waren beiden door de Heer Jezus geroepen om voor Hem te arbeiden, ja zelfs om samen te werken. Er kwam echter een moment in hun ‘zendingscarrière’ dat zij van elkaar scheidde. Ofschoon uitleggers van de Schrift getracht hebben Paulus gelijk te geven, en Barnabas ongelijk (omdat wij vanaf het ogenblik dat hij zich van Paulus afscheidde niet meer van hem horen), moeten we toch voorzichtig zijn in het trekken van conclusies.

Apollos was ook een dienstknecht van de Heer die zijn persoonlijke verantwoordelijkheid voelde tegenover zijn Meester. We kunnen wel aannemen dat de reden waarom hij het verzoek van Paulus niet wilde opvolgen meer uit liefde en respect tot Paulus voortkwam, dan uit een meningsverschil met Paulus (de Korinthiërs moesten eerst maar eens hun houding verbeteren tegenover broeder Paulus, voordat Apollos daarheen zou gaan!), maar Paulus respecteerde toch Apollos’ besluit (1 Kor. 16:12). Het kan vandaag ook nog voorkomen dat twee gerespecteerde dienstknechten het niet volkomen ééns zijn. Zij moeten dan toch zoveel liefde voor elkaar hebben dat zij elkaar respecteren. In het Engels zeggen we wel eens: ‘agree to differ’ - vrede hebben met elkaars meningsverschil. ‘Laat toch geen onenigheid zijn tussen mij en jou, ... Wij zijn immers mannen die broeders zijn! ... Scheid je toch van mij af: als jij naar links gaat, dan zal ik naar rechts gaan, en als jij naar rechts gaat, dan zal ik naar links gaan ...’ (Gen. 13:8-9).

Een soortgelijk geval kan helaas ook nu nog voorkomen, tussen twee broeders, die dienstknachten zijn van de Heer. Het is beter met wederzijds respect voor elkaar gescheiden de Heer elders te dienen, dan samen op één plaats te blijven en door voortdurend twisten een getuigenis af te breken wat men probeert op te bouwen.

Het zou zeer nuttig zijn als elke dienstknacht van de Heer een grondige studie maakte van de Handelingen van de Apostelen. Het boek zou beter genoemd kunnen worden 'de Handelingen van de Heilige Geest'. Of voor ons doel: 'De strategie en methodiek van de Heilige Geest'. Hier hebben wij een uitnemende leidraad van door de Heilige Geest geïnspireerde beginselen voor evangelisatie en zendingsarbeid en voor opbouw van de Gemeente. We zien in dit boek van zendings-strategie hoe de apostel Paulus zijn offensief meer en meer richt op de grote steden, wetende dat van deze centra de grootste invloed uitging op de cultuur en de gewoonten van de bevolking.

Hij richtte zich met het evangelie zowel tot de invloedrijke mensen alsook tot de minder bevoorrechte mensen. Zo deed hij zijn best de groei en harmonie van de Gemeente te bevorderen.

Zijn evangelisatiearbeid beschouwde hij niet als een doel op zichzelf. Hij zag het als een uiterst noodzakelijk en onmisbaar 'middel' tot het vestigen van plaatselijke gemeenten die zowel geestelijk als materieel in hun eigen onderhoud konden voorzien.

De hoeveelheid tijd die hij daaraan besteedde was niet aan vaste regels gebonden. In Thessalonika schijnt zijn verblijf ongeveer een maand geduurd te hebben (vgl. Hand. 17:2: 'drie sabbatten'). In Korinthe en Efeze bleef hij veel langer. Hij wist zeer goed te onderscheiden aan wie hij verantwoordelijkheid kon delegeren. Ook dat schijnt hij als een besliste noodzaak beschouwd te hebben.

6. Paulus de prediker

De wijze waarop Paulus predikte hing vaak af van de omstandigheden. Dit is ook een zeer belangrijk punt voor allen die met het Woord van God mogen dienen. Er zijn gelovigen die zich niet zo goed kunnen uitdrukken als wanneer ze hogere scholen bezocht zouden hebben, maar hun eenvoudige woorden raken de waarheid en het hart. Dit is zeker waar! God heeft zijn dienstknachten in hogere en intellectuele kringen, evengoed als in de achterbuurten, en onder de koppensnellers en Auca-Indianen. Voor elk van deze groepen van mensen gebruikt God mensen die Hij door Zijn Geest voor die bepaalde milieus heeft toeberaid. Daarom behoeft er ook helemaal geen jaloezie of kritiek te zijn tussen hen die een speciale bediening hebben ontvangen van de Heer. Ieder van hen moet eenvoudig al zijn beste vermogens geven in de arbeid van de Heer.

Soms was Paulus' prediking *polemisch*, dat wil zeggen dat ze het karakter had van een twistgesprek; lees bijvoorbeeld Handelingen 9:22: 'Maar Saulus werd steeds krachtiger en bracht de Joden die te Damaskus woonden in verwarring door te bewijzen dat deze de Christus is'. Zij konden niet tegen zijn redelijke uitleg op. Paulus was een heldere denker die biddend voor zichzelf tot vaste overtuigingen kwam, en die zo in staat was alle mogelijke argumenten te weerleggen.

'Hij onderhield zich dan in de synagoge met de Joden en met de godsdienstigen, en op de markt alle dagen met hen die hij aantrof' (Hand. 17:17). In Korinthe 'sprak hij op elke sabbat in de synagoge en overtuigde Joden en Grieken' (Hand. 18:4). Maar hij viel niet in de val discussies te zoeken enkel en alleen om het te winnen. We kunnen soms een discussie winnen, maar daardoor een kostbare ziel verliezen.

Soms was Paulus' prediking *overredend*, met overvloedig smeken. Hij gaf niet alleen de feiten en argumenten, om dan daarmee te volstaan. Maar '... daar wij dan weten hoezeer de Heer te vrezen is, *overreden* wij de mensen', was zijn motto (2 Kor. 5:11).

Op andere ogenblikken was zijn prediking *didactisch*, en nam zij de vorm aan van leer: hij sprak dan als leraar. Drie jaar lang onderwees hij in de school van Tyrannus in Efeze (Hand. 19:9).

Wij moeten nooit denken dat wij het werk van de Heilige Geest kunnen doen, ook al proberen we nog zo overtuigend te spreken. Iemand zei kortgeleden nog tegen mij, toen we het over sprekers en spreken hadden, dat voor hem de gouden regel is: 'Stand up, speak up, shut up', of met andere woorden: '*Sta op, spreek op en stop*'. We kunnen hierover even glimlachen, of we kunnen zeggen dat niemand de Heilige Geest moet proberen voor te schrijven hoe Hij een spreker behoort te leiden. Maar ik geloof toch dat het van belang is, hoe we preken, en wat we zeggen, en wanneer. In Spreuken 25:11 lezen we duidelijk: 'Een woord op het juiste moment gesproken, is als gouden appels in zilveren schalen'.

Sommige sprekers lezen de Bijbel slordig voor, zonder komma's, zonder rusttekens, zonder intonatie, zonder stembuiging, kortom verschrikkelijk eentonig. Dit is beslist geen bewijs van vroomheid.

'Het Woord van God is levend en krachtig, en scherper dan enig tweesnijdend zwaard ...' (Hebr. 4:12). Het hardop lezen van het Woord van God is al een prediking op zichzelf. Wat de spreker daar nog aan toevoegt in zijn uitlegging, is beslist niet het belangrijkste. Daarom is het van het grootste belang dat hij die dat Woord aan anderen in het openbaar voorleest, dit op zo'n duidelijke wijze doet, dat de harten van zijn toehoorders worden geraakt, bewogen en toebereid. Helaas vallen vele toehoorders door het voorlezen vaak in slaap en verliezen hun belangstelling al nog voor de prediking begint. Hoe heel anders was dat in de dagen van Nehemia: 'Ezra, de schriftgeleerde, stond op een houten verhoging, die ze voor deze gelegenheid hadden gemaakt ... Ezra opende het boek voor de ogen van heel het volk, want hij stond hoger dan heel het volk ... Zij lazen uit het boek voor, uit de wet van God, gaven uitleg en verklaarden de betekenis, zodat men de voorlezing begreep' (Neh. 8:5-6, 9). Er wordt ons hier zelfs verteld *hoe* Ezra stond om te lezen; kennelijk is dit dus belangrijk genoeg als Gods Geest het hier vermeldt.

Hoe staat de spreker van vandaag voor zijn toehoorders? Is er iets op zijn kleding, haar, voorkomen, uiterlijk, aan te merken dat de gedachten van zijn toehoorders zou kunnen afleiden van de Heer, en de aandacht zou kunnen vestigen op hemzelf?

Verder staat er ook nog hoe hij het boek *opende*. Dat is belangrijk. Het kan spreken van de grote eerbied van de lezer. Dat moet door alle toehoorders gezien worden: de eerbied die de spreker heeft voor het Woord van God - hij leest het biddend, zo goed mogelijk, geholpen door de Heilige Geest.

Wist u dat een Mohammedaan nooit de Koran op de grond legt? Dat hij nooit een ander voorwerp, of een ander boek op de Koran legt? Dat hij de Koran nooit naast zijn voeten legt? Hij behandelt die Koran met het grootste respect. Je kunt je gewoon geen Mohammedaan voorstellen die de Koran voorleest met bijvoorbeeld zijn hand(en) in zijn zak(ken).

En dan staat er tenslotte nog in Nehemia 8, dat het duidelijk gelezen maar ook nog duidelijk *uitgelegd* werd, zodat iedereen het begreep. Sommige sprekers spreken zo verwarrend, zo van de hak op de tak, dat men er, om het zo maar eens uit te drukken, geen draad meer aan vast kan knopen. In feite zit er vaak ook geen 'draad' aan. Niet alleen blijven ze niet binnen het kader van hun onderwerp, maar ze gaan in hun woordenvloed en in het aanhalen van stromen van teksten van noord naar zuid, en van oost naar west. Geen wonder dat na tien minuten luisteren het merendeel van de toehoorders al niet meer geïnteresseerd is of ingeslapen is. Zulke sprekers menen dan misschien ook nog dat zij die 'slaapkoppen' moeten wakker houden door flink te schreeuwen, met hun armen te zwaaien of heel hard op de kathedraal te slaan. Het wordt dan een vies spel zonder veel geestelijk nut of stichting: een gebalde vuist

wordt opgehouden voor de toehoorders, terwijl de spreker het over de liefde van God heeft.

En tenslotte moet de spreker weten wanneer hij moet stoppen. We zullen daar niet meer van zeggen, maar nogmaals de apostel Paulus laten spreken: 'En de geesten van de profeten zijn aan de profeten onderworpen' (1 Kor. 14:32).

7. Talen en nog wat

Deze perikoop is eigenlijk alleen bedoeld voor diegenen onder de lezers die denken een roeping te hebben om in een vreemd land te arbeiden voor de Heer.

Er zijn mensen die een natuurlijke 'aanleg' of begaafdheid hebben om vreemde talen te leren. Anderen vinden dat vreselijk moeilijk. Tegen de tijd dat iemand 18 jaar oud is weet men wel of men een 'talenknobbel' heeft of niet. We hebben al eerder opgemerkt dat een gelovige zijn gezonde verstand moet gebruiken, en ook dat hij behoort te blijven binnen de grenzen van de maat van het geloof en de genade-gave die hem toevertrouwd is. Ook hebben we opgemerkt dat de Heer niemand roept voor een taak waarvoor hij geen begaafdheid heeft ontvangen (ofschoon een begaafdheid eerst ontdekt moet worden en verder ontwikkeld).

Paulus schrijft aan de gelovigen te Korinthe in zijn eerste brief, hoofdstuk 7, dat indien iemand die ongetrouwd is wil trouwen, hij niet zondigt als hij trouwt, maar Paulus zou het hem toch liever afraden, gezien de moeilijke omstandigheden, want zulke mensen zullen verdrukking hebben in het vlees, en die wil Paulus hen besparen. Met ditzelfde doel voor ogen voegen wij deze perikoop hier toe. Iemand die bij zijn geboorte beslist geen talenknobbel heeft meegekregen, doet er beter aan zijn taak voor de Heer niet in de richting van het buitenland te zoeken, om daar voor de Heer te arbeiden. Hij bespaart zich daarmee veel tranen en moeilijkheden.

Voor iemand die in zijn eigen land voor de Heer werkt is het niet-kennen van vreemde talen helemaal geen obstakel. Maar voor iemand die de Heer wil dienen in een vreemd land, en die moeite heeft met zijn talen, maar die dan tóch gaat, kan dat een lijdensweg worden.

Wij hebben vrienden gekend die in de Arabische wereld de Heer dienden. Ik denk aan een doctor in de biologie die jarenlang probeerde het Arabisch machtig te worden. Hij is er nooit zo vaardig in geworden dat hij onafhankelijk van een tolk met Gods Woord kon dienen. Dat was een dagelijkse ondragelijke last en een groot verdriet voor deze broeder. Hij kon ook heel moeilijk in persoonlijk contact komen met de inheemse mensen, of hun problemen met hen bespreken. Dan ga je eraan twifelen of de Heer zo iemand werkelijk naar dat land heeft geroepen. We kunnen ons allemaal vergissen.

Het leren van de inheemse taal (of soms zelfs talen) is voor de nieuw-gearriveerde dienstknecht van de Heer het allereerste wat op zijn programma moet staan. Toch wil ik niet beweren dat iemand die moeilijkheden heeft met het leren van vreemde talen daarom niet tot zegen kan zijn, of dat hij bij voorbaat een mislukking is. Ik geef alleen maar wat advies door om teleurstellingen te voorkomen.

Het is mogelijk in eigen land, en zelfs thuis, te onderzoeken of men werkelijk goed talen onder de knie kan krijgen. Er zijn vele cursussen die men kan volgen. Om te beginnen is het heel nuttig om de grammatica van de eigen taal grondig te leren beheersen. Daarnaast krijgt men vooral in Nederland gemakkelijk de gelegenheid om Engels, Frans en Duits te leren op school. Ieder kan zich zodoende zelf al beproeven en zich afvragen of zijn toekomstig werkterrein voor de Heer mogelijk wél of niet in het buitenland zou kunnen liggen. Er is ook de mogelijkheid voor hen die zich in het Engels, Frans of Duits specialiseren willen, dat zij voor een tijd in de betreffende landen verblijven en daar een speciale talenschool volgen. Men kan ook cursussen in taalwetenschap en bijbelvertaling volgen met bijvoorbeeld de Wycliffe-translatoren.

Talenkennis kan heel nuttig zijn. Maar iemand die talen kent moet niet denken dat hij dáárom persé voor de Heer in het buitenland moet gaan arbeiden. Dit is iets wat de Heer Zelf wel duidelijk zal maken op Zijn tijd.

Alle praktische kennis en bekwaamheid is nuttig voor een kind van God. Het hangt er natuurlijk helemaal van af waar de Heer ons wil hebben, zodat die kennis tot haar volle doel komt. Als het nu duidelijk is voor een gelovige dat hij of zij door de Heer geroepen is om op het zogenaamde 'zendingsveld' te arbeiden dan komt praktische aanleg uitstekend van pas. Ik noem maar wat praktische dingen die men op het 'zendingsveld' op primitieve plaatsen zeer goed kan gebruiken: kennis van machinerie, auto's, motorfietsen, kleine vliegtuigen - een vliegbrevet - kennis van elektronica, generatoren, hygiëne, waterbouwkunde - metselen - timmeren - schoenen repareren - kennis van tropische ziekten - medicijnen - verloskunde - verpleging - koken en kleren maken - tekenen - ontwerpen - typen - administratie - boekhouding - landbouwkunde - drukken - fotograferen - gebruik van gereedschappen - autorijden enz. enz. Alles wat men als ervaring opdoet is winst. Als men maar een gewillige geest heeft kan men heel veel ongewone dingen leren.

HOOFDSTUK III

DE PERSOON IN KWESTIE

‘... Ook u...’

We zijn nu aangekomen bij het derde deel van onze tekst waarop we dit boek hebben gebaseerd. We hebben die tekst als volgt verdeeld:

Deel I: ‘Zoals de Vader Mij gezonden heeft’ (Christus ons Voorbeeld);

Deel II: ‘Zend Ik ...’ (na voorbereiding in de school van God); Deel III: ‘Ook u ... (De persoon in kwestie).

In het eerste deel van ons boek hebben we gezien dat de Heer Jezus door de Vader was gezonden, en dat de Heer ook Zelf Zijn discipelen wil uitzenden in deze wereld.

De zending van de discipelen ontleent haar karakter aan de wijze waarop de Heer Jezus door Zijn Vader werd gezonden. Hij is dus ons Voorbeeld. Maar alvorens de Heer Jezus Zijn discipelen zendt, wil Hij dat zij eerst bij Hem zouden zijn om van Hem te leren (Matth. 11:29; Mark. 3:14).

In het tweede deel hebben we gezien hoe elke discipel van de Heer Jezus zijn plaats heeft in de ‘school van God’, waar het onderwerp van de studie Jezus Christus Zelf is, en waar de Heilige Geest onderwijs geeft. Ofschoon discipelen van Jezus Christus nooit uitgestudeerd raken, komt er toch een ogenblik in hun leven waarop zij zich realiseren, dat datgene wat zij geleerd hebben nu in praktijk gebracht moet worden. Het kan zelfs voorkomen dat een gelovige zich niet realiseert dat hij in de school van God binnengetreten is. Maar of hij zich dat realiseert of niet, het feit bestaat, vanaf het ogenblik dat hij wedergeboren werd. Wij kunnen dus bewuste of onbewuste leerlingen zijn, en gewillige of onwillige.

Dát moment waarop wij ons bewust worden dat wij ons in de school van God bevinden, en dat de Heer van ons allen vraagt ons aan Zijn leer en aan de leiding van Zijn Geest te onderwerpen, dat willen we in het derde deel van dit boek overdenken.

Dát ogenblik is voor ons allemaal beslissend. Het gaat dus niet over enkele begaafde gelovigen die speciaal door de Heer geroepen zijn, maar de ‘roeping’ van de Heer betreft *alle gelovigen*. Wát wij voor Christus doen is niet het belangrijkste, maar de vraag of wij ons bewust en gewillig volkomen aan Hem hebben onderworpen. Daarom is de titel van dit derde deel van ons boek zo heel persoonlijk. Het gaat om u en mij! Ook u! Niet om die andere broeders en zusters alleen, niet diegenen alleen die een speciale dienst van de Heer hebben ontvangen, maar om u en mij. Ja, de Heer roept ú, broeder en zuster. Hebt u zich dat wel eens gerealiseerd? Hij roept ons niet in de eerste plaats om bijvoorbeeld zendeling te worden, niet in de eerste plaats om Hem te dienen, maar om Hem te *volgen*, en voor Hem te *leven*, door Hem in ons te laten leven, daar waar Hij ons plaatst of geplaatst heeft.

Dus toch geen zendeling?!

Misschien wel!

Hoe weten we dát nu zeker?

Laten we ons eerst maar eens afvragen wat een zendeling is.

I

WAT IS EEN ZENDELING?

Een zendeling is heel eenvoudig iemand die gezonden is. 'Zo zijn wij dan gezanten voor Christus ...' (2 Kor. 5:20).

Het maakt dus niet zoveel uit wat die 'zendeling' *doet*, of *waarheen* hij gezonden is, maar het feit dat hij of zij de bereidwilligheid heeft door Christus gezonden te worden. *Alle* wedergeboren gelovigen behoren die bereidwilligheid te hebben, zonder uitzondering. Die bereidwilligheid is het resultaat van onze persoonlijke capitulatie voor Jezus Christus, de verbreking van onze eigen wil en het eigen 'IK'.

'Zendeling' is dus niet exclusief de titel van een broeder of zuster die voor de Heer werkt in Congo, Egypte, Kameroen of Colombia, maar net zo goed de titel van hen die voor de Heer leven als huismoeder met haar kinderen, als verpleegster in het ziekenhuis, als typiste, secretaresse, verkoopster, directeur, onderwijzer, met beroep of zonder beroep, getrouwd of ongetrouwd, ontwikkeld of niet ontwikkeld, geschoold of ongeschoold, begaafd of niet begaafd. Geen enkele gelovige is niet begrepen in deze roeping om de Heer te volgen waar Hij ook heen gaat. Allen zijn wij geroepen getuigen en lichten voor Hem te zijn in deze donkere wereld: '... Gij zult Mijn getuigen zijn ...' (Hand. 1:8), '... Gij zijt het licht der wereld ... gij zijt het zout der aarde ...' (Matth. 5:13-14).

De volgende vraag is natuurlijk:

II

WIE IS EEN ZENDELING?

Wij hebben altijd gedacht dat een zendeling iemand is die de gave van evangelist heeft ontvangen, en die in verre landen het evangelie brengt aan hen die dat nog nooit gehoord hebben. Nu hebben we echter zojuist ontdekt dat deze mening maar betrekkelijk waar is, en dat het begrip 'zendeling' een veel ruimere betekenis heeft.

In Lukas 9 zien we de Heer Jezus op weg naar Jeruzalem (vs. 51), op weg naar het kruis. 'En het gebeurde toen zij op weg waren, dat iemand tot Hem zei: "Ik zal u volgen, Heer, waar Gij ook heengaat" (vs. 57). Dat was toch fijn, dat deze man zo enthousiast de Heer wilde volgen? Toch schijnt het alsof de Heer dat enthousiasme met koud water uitdooft in het antwoord dat Hij geeft: 'De vossen hebben holen en de vogels hebben nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats waar Hij het hoofd kan neerleggen' (vs. 58). Wilde de Heer dan niet dat deze persoon Hem zou volgen? Jazeker wel, maar de Heer wil hem beproeven in zijn oprechtheid. Heeft deze man er wel echt ernstig over nagedacht wat het betekent Jezus Christus te volgen '... waar Hij ook heengaat?' Wij kunnen in een emotioneel ogenblik heel gemakkelijk iets beloven zonder dat we er over nagedacht hebben wat die belofte werkelijk inhoudt.

De Heer Jezus verbergt nooit voor ons wat het kost om Hem als discipelen te volgen: '... als iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij' (Luk. 9:23). 'Als iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs ook zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn'. 'En wie zijn kruis niet draagt en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet

zijn. Want wie van u, die een toren wil bouwen gaat niet eerst zitten om de kosten te berekenen, of hij wel genoeg heeft om het werk te voltooien?' (Luk. 14:26-28). Heel vaak horen we de Heer zeggen: 'Kom achter Mij' (zie Matth. 4:19; 8:22; 9:9; 16:24; 19:21; Mark. 2:14; 8:34; 10:21; Luk. 5:27; 9:23; 9:59; 18:22; Joh. 1:44; 12:26; 21:22 enz.). Soms ook lezen wij dat mensen de Heer gingen volgen als resultaat van hun ontmoeting met Hem: Mattheüs 4:20, 22; 9:27; Markus 1:18; Lukas 5:11, 28 enzovoorts. Zo roept Hij ook ons allen vandaag nog.

III DE GROTE OPDRACHT

Wij verwijzen de lezer naar de volgende schriftplaatsen: Mattheüs 28:16-20; Markus 16:15-20; Lukas 24:36-49; Johannes 20:19-23. Deze schriftgedeelten worden vaak beschreven als 'De grote Opdracht'.

In deze 'Grote Opdracht' vinden wij dus de basis van de roeping van Christus, en we ontdekken ook aan wie die gericht is.

1. Aan wie is die opdracht gericht?

- a. In Mattheüs (28:16-20) is deze opdracht uitsluitend gericht aan de elf apostelen, die symbolisch het gelovig overblijfsel van het volk Israël voorstellen. Als Israëlieten hebben zij nog een wereldwijde taak te vervullen.
- b. In Markus (16:15-20) schijnt de opdracht ook alleen aan de elf gericht te zijn. Deze evangelist geeft zeer weinig bijzonderheden.
- c. In Lukas (24:36-49) zien we de elf apostelen op de voorgrond, doch ook anderen 'die met hen waren' (vs. 33).
- d. In Johannes (20:19-23) hebben we geen specifieke opdracht; alleen Petrus en Johannes worden door de Heer toegesproken omtrent een dienst die zij voor de Heer te doen hadden (21:19-25). Hier wordt noch een berg genoemd, noch Galilea, noch Bethanië.

2. Wat moesten zij doen?

- a. In Mattheüs wordt hun eenvoudig gezegd: 'Gaaf dan heen' (vs. 19).
- b. In Markus wordt hun hetzelfde bevolen (vs. 15).
- c. In Lukas wordt hun opgedragen in de stad Jeruzalem te blijven, totdat zij bekleed zouden zijn met kracht uit de hoge (vs. 49, Hand. 1:8). De Heer zegt ook niet dat ze allemaal evangelisten moesten zijn, want die speciale gave is niet aan iedereen gegeven, maar wel dat allen getuigen moesten zijn.
- d. In Johannes lezen we niet dat de discipelen vanuit Jeruzalem worden gezonden. Zij worden door de Heer Zelf uitgezonden. Noch Jeruzalem, noch enig andere plaats wordt genoemd.

3. Welke boodschap moesten zij prediken?

- a. In *Mattheüs* blijkt duidelijk de achtergrond van het typische karakter van dit evangelie, dat speciaal de komende *Koning* en Zijn *Koninkrijk* tot onderwerp heeft. De Messias zal komen om als Koning te regeren, Hij, die eerst verworpen is, maar die na Zijn tweede komst in heerlijkheid duizend jaren zal heersen. Aan Hem moeten allen zich

onderwerpen.

Ter voorbereiding worden de apostelen uitgezonden om (1) discipelen te maken, (2) te dopen, en (3) te leren wat de Koning Zijn discipelen had geboden in de bergrede (zie hfdst. 5-7). De prediking van het evangelie van genade wordt hier niet genoemd, ook niet de boodschap dat men zich moet bekeren wat mijns inziens toch wel daarin opgesloten ligt, maar het wordt hier niet specifiek vermeld.

b. In *Markus* wordt duidelijk gezegd dat het evangelie - wat 'blijde boodschap' betekent - moet worden gepredikt (vs. 15).

c. In *Lukas* zien we dat, verbonden aan de prediking van de blijde boodschap van verlossing door het offer van Christus, ook bekering en vergeving moet worden gepredikt (vs. 47). Hier vinden we heel duidelijk het thema van onze tegenwoordige prediking beschreven.

d. In *Johannes* worden de apostelen niet als zodanig gezien, maar veeleer de discipelen, gelovigen zonder onderscheid (vs. 19). Aan hen allen wordt gezegd dat hun boodschap een boodschap van vrede is (vs. 21).

4. Aan wie moest die boodschap gebracht worden?

a. Volgens Mattheüs is de boodschap nu niet meer gericht tot de beperkte kring van het Jodendom (zie Matth. 10:6; 15:24), maar het is een wereldwijde boodschap gericht aan alle volken (28:19).

b. Volgens Markus is de prediking ook gericht aan de hele wereld en aan alle schepselen (16:15).

c. In Lukas wordt gezegd dat de prediking 'onder alle volken' gebracht moet worden (24:47).

d. In Johannes zegt de Heer: '... zo heb Ik ook hen in de wereld gezonden' (17:18).

5. In welke kracht moest de prediking verricht worden?

Het werk moet in de kracht van de Heilige Geest gedaan worden. Dit wordt uitdrukkelijk gezegd in het Lukas-evangelie; de discipelen moeten eerst bekleed worden met kracht uit de hoge (24:49). In Mattheüs en Markus wordt de Heilige Geest niet genoemd in dit verband.

6. Tekenen en wonderen

Alleen Markus zegt: '... tekenen zullen volgen' (16:17). Uit Hebr. 2:4 weten we dat dit ook gebeurd is. Zij die na de vorming van de Gemeente op aarde uitgingen met het evangelie, kregen als bevestiging dat zij van God gezonden waren (en in verband met het feit dat een nieuwe bedeling was aangevangen: die van de Gemeente) een getuigenis van God mee: zowel tekenen als wonderen en velerlei krachten en uitdelingen van de Heilige Geest zoals Hij dat wilde. Deze tekenen en wonderen en krachten waren dus een duidelijke bevestiging aan de toehoorders, dat God deze predikers had gezonden.

Het is al eerder opgemerkt dat er hier in Markus niet aan toegevoegd wordt dat deze tekenen en wonderen en krachten '... alle dagen tot aan de voleinding van de eeuw' zouden voortduren. In Mattheüs 20 lezen we dat de aanwezigheid van de Heer Jezus bij de predikers daarentegen een *voortdurende* ervaring zal zijn.

In Lukas wordt niets medegedeeld over tekenen die volgen, noch over de doop, ook niet over het maken van discipelen of het leren van wat de Heer geboden had. Hier draagt de 'opdracht' een heel ander karakter dan in Mattheüs en Markus. In Johannes wordt gesproken over de vergeving van zonden (hier op aarde). Het schijnt hier te gaan om het feit dat er een bestuurlijke autoriteit op aarde zal zijn die 'vergeven' kan in de naam van

de Heer Jezus. Dit 'gezag' was in de eerste plaats gegeven aan Petrus (zie Matth. 16:19), vervolgens aan de wijdere kring van de apostelen (zie Joh. 20), en tenslotte aan hen die de kern uitmaken van de nog te vormen Gemeente (Matth. 18:18; 2 Kor. 2:4-8).

7. Het resultaat van de prediking

In Mattheüs wordt ervan uitgegaan dat er niemand zal zijn die de doop weigert. Van geloven wordt niet gesproken, ofschoon het wel wordt verondersteld. De hemelvaart wordt hier niet genoemd, maar de belofte wordt hier gegeven dat de Heer Jezus bij dit gelovig overblijfsel van Israël zal blijven 'tot aan de voleinding van de eeuw'.

Samenvattend zien we dat de 'Grote Opdracht', in alle vier evangeliën beschreven, niet steeds dezelfde inhoud heeft, en evenmin hetzelfde doel. De opdracht die in Mattheüs beschreven wordt is nog nooit letterlijk uitgevoerd. Die opdracht zal uitgevoerd worden door het gelovig overblijfsel van de Joden in de toekomst, na de opname van de Gemeente, gedurende de Grote Verdrukking en ter voorbereiding van de komst van de Koning in Zijn rijk.

De opdracht beschreven in Lukas is letterlijk uitgevoerd; we lezen dat in de Handelingen van de Apostelen: '... bekering en vergeving van zonden ... beginnende te Jeruzalem'. Dat is ook het karakter van onze specifieke opdracht totdat de Heer komt.

De 'opdracht' is dus aan ons allen gericht. We moeten uitgaan met de blijde boodschap van Christus, de Heiland van de wereld, overal van Hem getuigend in de kracht van de Heilige Geest, gezondenen van de Heer Jezus Zelf.

Wij moeten beginnen met die opdracht, de prediking van het evangelie, door ons leven en onze woorden, dáár waar wij ons nu bevinden. Zonder voorbehoud of onderscheid moeten wij deze prediking aan allen brengen. De Heer Zelf zal Zijn boodschap met kracht bevestigen, maar dat is niet iets waar wij ons mee moeten bezig houden. Onze taak is het te getuigen, te prediken, te zaaien. De Heer Zelf houdt Zich bezig met de groei en het resultaat, de verlossing van zielen. Wij zijn slechts 'kanalen' die de boodschap van de genade doorgeven. Wij moeten bekering, vergeving en vrede met God prediken.

Nadat deze tegenwoordige bedeling van genade, de bedeling van de Gemeente, beëindigd is, en de Gemeente is opgenomen in de hemel, zullen anderen, en wel bekeerde Joden, de prediking voortzetten. Dit is niet zozeer een prediking van genade, vergeving en vrede met God, maar de prediking omtrent de spoedig komende Koning. Deze prediking was begonnen door Johannes de Doper, voortgezet door de Heer Jezus en Zijn discipelen, en onderbroken door de kruisiging van de Koning, maar ze wordt weer opgenomen en voltooid na de tussenperiode van de Gemeente, die nu al 2000 jaar duurt. De prediking van deze boodschap van de Komende Koning bestaat uit:

(1) discipelen maken; (2) dopen, en (3) leren.

Moeten we nu de conclusie trekken dat evangelisatie de taak van de Gemeente als zodanig is, of de eerste taak van de gelovige? Moeten we nu allemaal onze dagelijkse arbeid gaan opgeven en in binnen- en buitenland gaan evangeliseren? Zijn we nu dus allemaal evangelisten, en hebben we allemaal de gave van een evangelist ontvangen? Of moeten we het zo zien dat de eerste taak van de Gemeente op aarde is de 'gezonde leer' te brengen: dat de leer dus belangrijker is dan evangeliseren? Anderen zijn er die zeggen dat alle gelovigen in tongen moeten kunnen spreken.

We moeten voorzichtig zijn en 'het woord der waarheid recht snijden ...' (2 Tim. 2:15). Het is menselijk en natuurlijk om door te slaan en het bijbelse evenwicht te verliezen. De gedachte dat sekten en kerkgenootschappen Gods middel zijn om de veelzijdige waarheden van Christus te prediken is onschriftuurlijk. Er is maar één Gemeente op

deze aarde en die bestaat uit *alle* oprechte wedergeboren gelovigen in wie de Heilige Geest woont. Paulus beschrijft heel duidelijk waarom de Gemeente in deze wereld is, en wat haar taak is: 'opdat nu aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten door de Gemeente bekend gemaakt zou worden de veelvoudige wijsheid van God ...' (Ef. 3:10).

Hierin ligt niets eenzijdigs. Gelovigen die plaatselijk vergaderd zijn op grond van de eenheid van het lichaam van Christus moeten waken tegen eenzijdigheid: niet alleen de leer, niet alleen het evangelie. Niet het een ten koste van het ander, of meer dan het ander.

We lezen in Ef. 4:11: '... Hij (Jezus Christus) heeft sommigen gegeven als apostelen, sommigen als herders en leraars, om de heiligen te volmaken, voor het werk van de bediening, voor de opbouw van het lichaam van Christus'. Noch de gave van evangelist, noch die van herder en leraar is aan iedere gelovige gegeven. Maar het is wel zo dat ieder, zover het hem of haar mogelijk is, moet helpen om mensen te bereiken, om hen lief te hebben. Wij allen kunnen een groot en ruim hart hebben voor de verkondiging van het blijde evangelie. Iemand heeft eens gezegd: 'Als ik heel dicht bij Hem was, kon ik geen zondaar voorbijgaan, zonder hem te vertellen van de Heiland, en geen gelovige, zonder hem te vertellen van Christus, die zijn leven is in de hemel'.

Onze eerste opdracht is dus niet het evangelie te verkondigen, maar alleen te doen wat Hij ons persoonlijk opdraagt, en dat is verschillend voor ieder van ons. Sommigen geeft Hij de gave van leraar, niet van evangelist. Betekent dit nu dat deze broeder die een leraar is, zich dus nooit om een verloren zondaar bekommert? Dat hij nooit voor de redding van zondaren bidt? En dat hij de prediking van het evangelie niet met hart en ziel daadwerkelijk ondersteunt? Dat zou onvoorstelbaar zijn. Zo leert de Heer ons niet. Het is wel tragisch dat het is voorgekomen dat tussen broeders die de gaven van leraar en evangelist hadden, geen eenheid heerste, maar veeleer tegenwerking. Dit moet de Heiland groot verdriet hebben gedaan, en het is in lijnrechte tegenstelling met 1 Korinthe 12.

Getuigen zijn, of getuigenis geven van onze Heiland is wel wat anders als de gave van evangelist te hebben. De Heer gebruikt ons in het werk dat Hij ons persoonlijk opdraagt. De leraar zal zich dus meer bezighouden met de uitlegging van Gods woord. De herder en evangelist hebben meer de persoon van de gelovige of ongelovige op het oog.

Timotheüs schijnt niet de *gave* van een evangelist ontvangen te hebben, maar toch zegt Paulus tegen hem: '.... Doe het *werk* van een evangelist' (2 Tim. 4:5). Maar vóórdat Paulus hem opwekt het werk van een evangelist te doen, vermaant hij hem: '... predik het *Woord*' (vs. 2), waaronder verstaan moet worden: de gezonde leer en de waarheid.

We hebben dus gezien dat er een roeping van de Heer is, gericht aan alle gelovigen: Hem te volgen, en terwijl we Hem volgen, van Hem te getuigen en het werk van een evangelist te doen, zondaren lief te hebben zoals Hij hen liefheeft. En we hebben bovendien de speciale roeping van de Heer, die overeen komt met de uitoefening van een bepaalde gave die een gelovige heeft ontvangen. Als we een man zien verdrinken en wij kunnen zwemmen, dan hebben we geen speciale instructie of bevel nodig om hem te gaan redden!

IV

HET 'HOE' OF 'WAT' VAN EEN ROEPING

Iemand vraagt misschien: 'Ja maar hoe weet ik nu zeker dat IK geroepen ben?'

1. Een roeping is heel persoonlijk

Gods methoden zijn niet clichématig, niet voor iedereen hetzelfde. Het hangt af van de betreffende persoon. We kunnen daarom wel profijt trekken van de ervaringen van anderen maar we moeten hen niet proberen te kopiëren. De Heer gebruikt een zeer grote variëteit in de wijze van handelen met al Zijn kinderen, en Hij wil juist die methode gebruiken die het meest geschikt is in uw en mijn geval.

Filippus werd geroepen om te arbeiden in Samaria als gevolg van de vervolgingen die plaats vonden. Later werd hij door een engel naar de woestijn geleid, en vervolgens vertelde de Heilige Geest hem dat hij zich bij de Ethiopiër moest voegen in zijn wagen.

Paulus werd door de Heilige Geest verhinderd een zekere richting in te slaan, en door dezelfde Heilige Geest geleid om een andere richting te gaan. De uiteindelijke stap die hem leidde om zijn arbeid te Rome voort te zetten was kennelijk niet het resultaat van een speciale openbaring (wel het *feit* dat hij daar zou getuigen, maar niet het *tijdstip* was hem geopenbaard), maar een combinatie van de oefening van zijn geestelijk onderscheidingsvermogen en het innerlijke getuigenis van de Heilige Geest.

Jesaja had een visioen van de heerlijkheid van Jahweh en Zijn heiligheid. Hij voelde zijn eigen onreinheid als gelovige (wat wij de inwonende 'zonde' noemen: Rom. 7). Nadat één van de serafs naar hem toe was gevlogen met een gloeiende kool van het altaar, en daarmee zijn mond aanraakte en reinigde, werd Jesaja, terwijl hij zich bewust in de tegenwoordigheid van de Heer bevond, als het ware de toehoorder van een gesprek in de Godheid: 'Wie zal IK zenden, en wie zal er voor Ons gaan?' Zijn antwoord was: 'Zie, *hier* ben ik, zend mij' (Jes. 6:5-8).

Abraham zei: 'Zie, *hier* ben ik' (Gen. 22:1), en Ananias zei: 'Zie hier ben ik, Heer' (Hand. 9:10). Al deze mannen leefden dicht bij de Heer en konden zo beantwoorden aan het verlangen van hun Meester.

Het is net zo iets als de 'roep' van de zee voor een zeeman; de 'roep' van het Himalaya-gebergte voor de bergbeklimmer; en de 'roep' van het avontuur voor de avonturier. Je kunt dat niet uitleggen; alleen zij die op de juiste frequentie 'ingesteld' zijn, op de stem van Hem die roept, zullen Zijn roepstem horen.

2. Het is niet mechanisch

Een gelovige wilde graag Gods leiding en gedachte weten in een bepaald probleem dat hij had. Hij nam zijn Bijbel in zijn handen, sloot heel vroom zijn ogen, en stak zijn vinger tussen de bladzijden. Zijn ogen en de Bijbel openend las hij de woorden waar zijn vinger op lag: '(Judas) ... ging heen en hing zich op' (Matth. 27:5).

'Nee', dacht de man, 'dat is beslist niet Gods Woord voor mij'. Weer sloot hij de Bijbel en zijn ogen. Weer stak hij zijn vingers tussen de bladzijden. Zijn ogen en de Bijbel openend las hij het volgende: '... Ga heen en doe gij evenzo ... (Luk. 10:37)!

U begrijpt het wel: dit is een volkomen onwaardige wijze om Gods wil te leren kennen.

De profeet Elia verwachtte Gods stem en leiding te vernemen in een geweldige sterke wind, die bergen verscheurde en rotsen verbrijzelde ... Zo zijn er gelovigen die wachten

op iets mysterieus, een stem midden in de nacht die hen roept en die zegt: 'Jij moet voor Mij naar Congo gaan'. Nee, het was niet in die sterke wind dat God tot Elia sprak. Misschien dan in de aardbeving? Of in het verterende vuur?

Waar wacht u op, broeder, zuster, die dit leest? Sinds u de Heer aannam als uw persoonlijke Verlosser en Zaligmaker heeft Hij al voortdurend tegen u gezegd: 'Kom, volg Mij'. Hebt u dat dan niet gehoord? Zit u nog steeds te wachten op een 'wonder', een stem die u zal roepen in de nacht?

Misschien zegt u wel: 'Ja, ik wil de Heer wel volgen, maar heeft Hij mij wel geroepen?' Luister dan zoals Elia naar die zachte stem.

Hij roept u, nu. Hij roept u tot volkomen overgave. Hij roept u om Hem alleen te volgen. Niets anders, niets meer.

Het geloof accepteert deze stille 'leiding'. Alleen ongeloof vraagt dan nog om een wonder.

'En Hij (de Heer Jezus) zei tot een ander: 'Volg Mij' (Luk. 9:59). Misschien heeft u die stem wel gehoord in het verleden. Maar uw antwoord, ook al hebt u het niet woordelijk en hoorbaar uitgesproken, was net zoals dat van deze man in vers 59: '... Heer ... ik ... eerst ...'. Maar dat is toch tegenstrijdig! We kunnen toch niet in één adem Hem Heer durven noemen, en tegelijkertijd onszelf handhaven, en aan onze eigen rechten blijven vasthouden? We hebben moeten kiezen toen de roep kwam. Welnu, we hebben ook gekozen: 'Ik ... niet Christus'. O ja, we zijn wel gelovigen - maar geen discipelen van de Heer Jezus.

Maar het is nog niet te laat. De Heer Jezus dwingt u niet. Hij dwingt nooit iemand. De Geest van God in u verlangt steeds met diep verlangen, dat u geheel voor de Heer Jezus zult capituleren. Dat u zult zeggen: 'Niet ik ... maar Christus'.

We spreken hier niet over de 'roeping' tot een arbeid, maar de roeping tot discipelschap, en daaruit *kan* voortvloeien dat de Heer u en mij een arbeid voor Hem te doen geeft. Velen menen dat de 'roeping' van de Heer op een bepaalde arbeid moet duiden. Het is echter in feite het ogenblik waarop een gelovige zich realiseert dat hij één is met Christus. Vanuit deze positie van het *één zijn* met de Heer Jezus wordt van nu af aan alles beïnvloed in het leven van een gelovige. De roeping van Christus kan daarom nooit gescheiden gezien worden van een leven van innige gemeenschap met Hem.

3. Het is geen droomgezicht

God handelt met ons, om het zo eens uit te drukken, in het volle daglicht. Hij *kán* een droom of een visioen gebruiken om Zijn wil te openbaren, maar zelfs deze middelen sluiten het gebruik van ons gezonde verstand niet uit.

Denken we nog eens aan het visioen van Paulus (Hand. 16:9). Dit gezicht werd hem gegeven nadat hij al zeer actief zendingsarbeid had bedreven, en nu hij op zijn tweede zendingsreis was. Dat gezicht maakte daarom slechts een onderdeel uit van de leiding die hij nodig had. Hij was al gehoorzaam geweest in zijn totale overgave aan de Heer, en zocht nu leiding in een bijzondere situatie. Het was zijn *gewoonte* geworden naar Gods Woord te handelen. Daarom stopte hij ook onmiddellijk toen hij in zijn geest gewaar werd dat de Heilige Geest niet wilde dat hij zijn voorgenomen plan zou uitvoeren.

Er was dus een 'gewaarwording' in de geest van Paulus. Een radiostation zendt nieuwsberichten uit op een bepaalde golflengte; alleen als een ontvangtoestel op diezelfde golflengte is ingesteld, kan de stem van de omroeper gehoord worden. Zo is het ook met de 'gewaarwording' van de roepstem van de Meester tot Zijn discipel. Alle dingen die de goede ontvangst en het horen van Zijn stem zouden kunnen verhinderen moeten weggedaan zijn uit ons leven. Dan staan we volkomen open voor Hem. Zoiets kun je moeilijk onder woorden brengen. Het is een plotseling ontwakende vlam. Het

houtschoolvuur van ons innerlijke geestelijke leven brandde zo laag, dat het leek alsof het vuur uitgedoofd was. Maar toen kwam de Geest van God die een opwekking blies in ons hart. Gods Geest verklaarde ons de wil van de Heer: 'volg Mij'. Ons hele wezen ging plotseling naar Hem uit als nooit te voren. De bijna uitgebluste vuurgloed van onze toegenegenheid en liefde voor Hem werd in een laaiende vlam omgezet door de wind van Gods Geest. Een diep en overweldigend heerlijk bewustzijn dat wij door Christus gegrepen zijn, vervulde ons hele wezen (Fil. 3:12). We horen Hem tot ons zeggen: 'Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren; en Ik heb u gesteld dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en dat uw vrucht zou blijven ...' (Joh. 15:16).

4. Gods roepstem moet een 'echo' vinden in ons hart

Het kan niet anders of ons hart stroomt over van lof, misschien wel in de woorden van dit lied:

*'Dier'bre Jezus, U te kennen
is mij meer dan alles waard;
Aan Uw wegen te gewinnen
geeft alleen mij rust op aard'.
Alles heeft zijn glans verloren,
rijkdom, macht en roem en eer.
U alleen heb ik verkoren,
'k Heb aan U genoeg, o Heer.*

*Als 'k Uw schoonheid mag aanschouwen,
Gij mij wordt nabij gebracht,
en mijn hart met vast vertrouwen
wordt vervuld door Uwe macht, -
dan moet alles wel verdwijnen
bij die allergrootste schat;
dan moet alles ijdel schijnen,
wat de wereld schoons bevat.*

Wij gaan nu ontdekken dat het doen van Zijn wil de hemel op aarde is. *"k Moet de Heiland met mij hebben, waar mijn weg ook henen gaat"* zingen we.

Zegt Hij dat ik moet blijven waar ik ben, en in wat ik nu doe? Dat is genoeg voor mij.

Wil Hij mij verder van huis, weg van mijn eigen land leiden? Dat is mijn vreugde.

Geeft Hij mij een dienst in het verborgene, of in het openbaar: Zijn Naam zij geprezen!

'Zie, hier ben ik, Heer!'

INHOUD

Hoofdstuk I - Christus ons voorbeeld	7
Inleiding	7
1. De roeping van Christus	??
2. De reden van zijn roeping	??
3. Het doel van zijn roeping	??
4. De autoriteit die verbonden was aan zijn roeping??	??
5. Zijn beweegredenen	??
6. Zijn boodschap	??
7. Zijn karaktertrekken	??
8. Zijn gebedsleven	??
9. Zijn prediking	??
10. Zijn werkwijze	??
Hoofdstuk II - In de school van God	??
<i>ABRAHAM: het afstand doen van 'eigen rechten'</i>	??
1. Onvoorwaardelijke gehoorzaamheid	??
2. Is Jezus Christus Heer over ons emotionele leven???	??
3. Inschikkelijkheid en aanpassingsvermogen	??
4. Onwaardige beweegredenen: weiger de gunsten van de wereld	??
5. Ongeduld is zonde	??
6. Het goede kan de vijand van het beste zijn	??
<i>MOZES: de zachtmoedige dienaar van God</i>	??
1. Mozes: de man die van actie houdt!	??
2. De teleurstelling	??
3. Onderworpenheid	??
4. Waakzaamheid	??
5. Nederigheid	??
<i>PAULUS: de grootste zendeling aller tijden</i>	??
A. Geestelijke eigenschappen	??
1. Kennis van de Bijbel	??
2. Geestelijke kracht	??
B. Morele eigenschappen	??
1. Gedisciplineerde levenswijze	??
2. Ervaring	??
C. Praktische eigenschappen	??
1. Aanpassingsvermogen	??
2. Doorzettingsvermogen	??
3. Moed	??
4. Gezond verstand	??
5. Strategie	??
6. Paulus de prediker	??
7. Talen en nog wat	??

Hoofdstuk III - De persoon in kwestie	??
I Wat is een zendeling?	??
II Wie is een zendeling?	??
III De grote opdracht	??
IV Het 'hoe' of 'wat' van een roeping	??

Je hoort nogal eens zeggen: niet iedereen kan zendeling worden. De schrijver van dit boek is het daar helemaal niet mee eens. Ieder Christen kan, moet zelfs een zendeling worden! Natuurlijk heeft niet iedereen hetzelfde zendingsgebied: voor sommigen is dat de keuken, het kantoor, de school, de fabriek, de universiteit, het gezin; voor anderen is het Egypte, Colombia, Congo of Togo. Maar zendeling zijn we allemaal: zoals de Vader de Zoon gezonden heeft, zo zendt Christus ook ons.

Wordt het dan niet hoog tijd dat we ons allemaal eens gaan afvragen hoe we dat zendingswerk moeten doen? Welk patroon moeten we volgen? Hoe vinden we ons eigen arbeidsterrein, waar de Heer ons wil hebben? Wat voor opleiding moeten we volgen? En vele vragen meer. Kortom: wordt het niet hoog tijd om dit boek open te slaan en te gaan lezen?

Dit boek is geschreven door broeder Cor Bruins, die vele jaren actief mocht zijn in het Midden-Oosten, Nederland en andere streken.